

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • MAI 2017

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

Au fost anunțate
cinci temple noi

Șase noi chemări în
cadrul Celor Șaptezeci
și a Președinției generale
a Societății de Alinare

HRISTOS CEL VIU

MĂRTURIA APOSTOLILOR

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

Acum, când celebrăm nașterea lui Isus Hristos, cu două milenii în urmă, ne oferim mărturia despre realitatea vieții Sale fără de egal și virtutea infinită a marelui Lui sacrificiu ispășitor. Nimeni altcineva nu a avut o influență atât de profundă asupra tuturor celor care au trăit și vor mai trăi pe pământ.

El a fost Marele Iehova din Vechiul Testament, Mesia din Noul Testament. Sub îndrumarea Tatălui Său, El a fost creatorul pământului. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Deși fără de păcat, El a fost botezat pentru a împlini tot ce trebuie împlinit. El „umbla din loc în loc, făcea bine” (Faptele apostolilor 10:38), deși a fost disprețuit pentru aceasta. Evanghelia Sa a fost un mesaj de pace și bucurie. El i-a îndemnat pe toți să urmeze exemplul Său. El a străbătut drumurile Palestinei, vindecându-i pe cei bolnavi, făcându-i pe orbi să vadă și înviindu-i pe morți. El a propovăduit despre adevărurile eternității, despre realitatea existenței noastre premuritoare, despre scopul vieții noastre pe pământ și despre potențialul fiilor și fiicelor lui Dumnezeu în viața viitoare.

El a instituit împărțășania pentru a reaminti de marele Său sacrificiu ispășitor. El a fost arestat și acuzat pe baza unor învinuiri false, condamnat pentru a satisface gloata și trimis la moarte pe cruce în locul numit Căpățâna. Și-a dat viața pentru a ispăși pentru păcatele întregii omeniri. Acesta a fost marelui Său dar pentru toți aceia care vor trăi vreodată pe pământ.

Noi mărturisim, solemn, că viața Sa, care este punctul central al istoriei umane, nici nu a început la Betleem, nici nu s-a încheiat pe Căpățâna. El a fost Întâiul Născut al Tatălui, Singurul Fiu Născut în carne, Mântuitorul lumii.

El s-a ridicat din mormânt pentru a deveni „pârgha celor adormiți” (1 Corinteni 15:20). Ca Domn Înălțat, El i-a vizitat pe aceia pe care i-a iubit pe când era în viață. De asemenea, El a propovăduit printre „alte oi” ale Sale (Ioan 10:16) de pe teritoriul vechii Americi. În lumea modernă,

El și Tatăl Său i-au apărut băiatului Joseph Smith, începând mult promisa dispensație a „plinirii vremilor” (Efeseni 1:10).

Despre Isus cel Viu, profetul Joseph Smith a scris că ochii Săi erau ca o flacără; părul Său era alb ca zăpada pură; fața Sa avea o strălucire mai puternică decât a Soarelui; și glasul Său era ca tunetul cascadelor, chiar glasul lui Iehova spunând că El este primul și ultimul, că El este cel ce trăiește, că El este cel ucis și că El este mijlocul nostru în fața Tatălui (vezi D&L 110:3-4).

Profetul a declarat, de asemenea, că după multele mărturii ce au fost date despre Salvator, el depune această ultimă mărturie: Că Salvatorul trăiește!

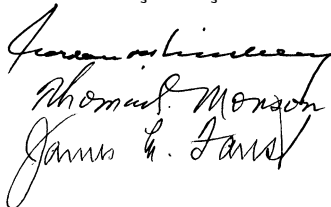
Pentru că profetul L-a văzut la dreapta lui Dumnezeu și a auzit glasul care spunea că El este Singurul Născut al Tatălui, că de El și prin El și din El, lumile sunt și au fost create, și locuitorii lor sunt născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu (vezi D&L 76:22-24).

Noi declarăm solemn că preoția Sa și Biserica Sa au fost restaurate pe pământ – „zidiți pe temelia apostolilor și profetilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20).

Noi mărturisim că El va reveni, într-o zi, pe pământ. „Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea” (Isaia 40:5). El va conduce ca Rege al regilor și va domni ca Domn al domnilor și orice genunchi se va pleca și orice limbă va da slavă în fața Lui. Fiecare dintre noi va fi dus să stea în fața Lui pentru a fi judecat după faptele noastre și dorințele inimilor noastre.

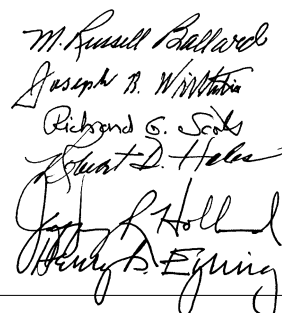
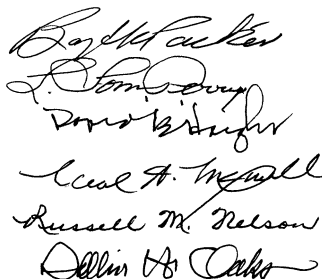
Noi depunem mărturie, ca apostoli ai Lui, rânduiți așa cum se cuvine—că Isus este Hristosul cel Viu, Fiul nemuritor al lui Dumnezeu. El este marele Rege Emanuel, care stă, astăzi, la dreapta Tatălui Său. El este lumina, viața și speranța lumii. Calea Sa este drumul care duce la fericire în această viață și la viață eternă în lumea viitoare. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru darul fără de seamă care este Fiul Său divin.

PRIMA PREȘEDINȚIE

1 ianuarie 2000

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE

Sesiunea Generală a Femeilor

- 6 **Încrede-te în Domnul și nu te înclina**
Bonnie H. Cordon
- 9 **Frumusețea sfințeniei**
Carol F. McConkie
- 12 **Femei sigure**
Linda K. Burton
- 15 **„Vă dau pacea Mea”**
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de sâmbătă dimineață

- 19 **Să adunăm familia lui Dumnezeu**
Președintele Henry B. Eyring
- 23 **Mâna Sa care ne îndrumă zilnic**
M. Joseph Brough
- 26 **Planul glorios al Tatălui nostru**
Vârstnicul Weatherford T. Clayton
- 29 **Păstorul nostru cel Bun**
Vârstnicul Dale G. Renlund
- 33 **Încredeți-vă în Dumnezeu fără șovăire**
Vârstnicul Ulisses Soares
- 36 **Din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei**
Vârstnicul Mark A. Bragg
- 39 **Să atragem puterea lui Isus Hristos în viața noastră**
Președintele Russell M. Nelson

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

- 43 **Susținerea oficialților Bisericii**
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2016**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Raport statistic, 2016**
Brook P. Hales
- 46 **Să devenim ucenici ai Domnului nostru Isus Hristos**
Vârstnicul Robert D. Hales
- 49 **Cântece cântate și necântate**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 52 **Să fim neclintii și implicați întru totul**
Vârstnicul Gary B. Sabin
- 55 **Limba Evangheliei**
Vârstnicul Valeri V. Cordon
- 58 **Să biruim lumea**
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 62 **Să ne întoarcem și să primim**
Vârstnicul M. Russell Ballard

Sesiunea Generală a Preoției

- 66 **Bunătațe, caritate și dragoste**
Președintele Thomas S. Monson
- 67 **Chemați la această lucrare**
Vârstnicul David A. Bednar
- 75 **Pregătiți calea**
Episcopul Gérald Caussé
- 78 **Cel mai mare dintre voi**
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 82 **„Mergi cu Mine”**
Președintele Henry B. Eyring

Sesiunea de duminică dimineață

- 86 **Puterea Cărții lui Mormon**
Președintele Thomas S. Monson
- 87 **O generație care să reziste păcatului**
Joy D. Jones
- 90 **Nu priviți în jur, priviți în sus!**
Vârstnicul Yoon Hwan Choi
- 93 **Spiritul să ne-ndrume**
Vârstnicul Ronald A. Rasband
- 97 **Să faceți orice vă va zice**
Vârstnicul L. Whitney Clayton
- 100 **Dumnezeirea și planul salvării**
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 104 **Dragostea desăvârșită izgonește frica**
Președintele Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea de duminică după-amiază

- 108 **Glasul de avertizare**
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 112 **Pentru prietenii și simpatizanții Bisericii**
Vârstnicul Joaquin E. Costa
- 114 **Isus S-a uitat țintă la el [și] l-a iubit**
Vârstnicul S. Mark Palmer
- 117 **Cum vă ajută Duhul Sfânt?**
Vârstnicul Gary E. Stevenson
- 121 **Și viața veșnică este aceasta**
Vârstnicul C. Scott Grow
- 124 **Pentru ca lumina noastră să fie un steag pentru națiuni**
Vârstnicul Benjamín De Hoyos
- 127 **Temelii ale credinței**
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 72 **Autorități generale și oficialți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă**
- 132 **Ei ne-au vorbit – să facem din conferință o parte din viața noastră**
- 134 **Indexul relatărilor din timpul conferinței**
- 135 **Știrile Bisericii**

A 187-a Conferință Generală Bianuală

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 25 martie 2017

Conduce: Bonnie L. Oscarson.

Rugăciunea de deschidere: Robin Bonham.

Rugăciunea de încheiere: Elizabeth Rose.

Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Societății de Alinare format din surori din cadrul Universității Brigham Young; dirijoare Jean Applonie; organistă Linda Margetts. S-a interpretat: „Vino, Rege al regilor!”, *Imnuri*, nr. 31, aranjament Zabriskie, publicat de Holy Sheet Music; „Eu simt dragostea Sa”, *Cântece pentru copii*, p. 42-43, aranjament Murphy; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „Tatăl Cerească mă iubește”, *Cântece pentru copii*, p. 16-17, aranjament Staheli.

Sesiunea generală de sâmbătă dimineață, 1 aprilie 2017

Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.

Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Kim B.

Clark. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Jorge F. Zeballos. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Clay Christiansen și Richard Elliott. S-a interpretat: „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1; „Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, nr. 41, aranjament Kasen, publicat de Jackman; „Fă ce e drept”, *Imnuri*, nr. 152; „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38; „Învăță-mă să merg în lumină”, *Imnuri*, nr. 194, aranjament Wilberg; „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37, aranjament Murphy.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 1 aprilie 2017

Conduce: președintele Henry B. Eyring.

Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Von G. Keetch. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Hugo Montoya. Muzica a fost interpretată de un cor de familie format din membri ai tăruișilor Tremonton, Garland și Fielding, Utah; dirijoare Jessica Lee Gilbert; organistă Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Un cămin de pe pământ ca raiul poate fi”, *Imnuri*, nr. 189, aranjament Bastian; potpuriu: „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191 și „How Will They Know?”, *Children's Songbook*, p. 182-185, aranjament Gilbert și Mohlman; „Mergi înainte cu credință”, *Imnuri*, nr. 167; „Rugăciunea unui copil”, *Cântece pentru copii*, p. 6-7, aranjament Perry, publicat de Jackman.

Sesiunea Preoției de sâmbătă seară, 1 aprilie 2017

Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.

Rugăciunea de deschidere: Vârstnicul Vern P.

Stanfill. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Carlos A. Godoy. Muzica a fost interpretată de un cor de deținători ai preoției format din tineri adulți necăsătoriți din țăruiși din Holladay și Murray, Utah; dirijor Brett Taylor; organist Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Rise Up, O Men of God” (pentru bărbați), *Hymns*, nr. 324, aranjament Staheli, publicat de Jackman; „Isus, Cel umil născut”, *Imnuri*, nr. 120, aranjament Ripplinger, publicat de Jackman; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Speranța lui Israel”, *Imnuri*, nr. 166, aranjament Kasen, publicat Jackman.

Sesiunea generală de duminică dimineață, 2 aprilie 2017

Conduce: președintele Henry B. Eyring.

Rugăciunea de deschidere: Neill F. Marriott.

Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Richard J. Maynes. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45; „Să ne bucurăm”, *Imnuri*, nr. 3, aranjament Wilberg; „Când se manifestă dragostea”, *Cântece pentru copii*, p. 102-103, aranjament Cardon; „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24; „Scumpi copii, Domnul veghează”, *Imnuri*, nr. 50, aranjament Wilberg; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 2 aprilie 2017

Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.

Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Eduardo

Gavarret. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Marcos A. Aidukaitis. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Veniți să vă bucurați”, *Imnuri*, nr. 8, aranjament Murphy; „Mai multă sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83, aranjament Staheli, publicat de Jackman; „Bara de fier”, *Imnuri*, nr. 176; „Țineți poruncile”, *Imnuri*, nr. 193; „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Wilberg.

Cuvântările din cadrul conferinței pe Internet

Pentru a asculta sau viziona, pe Internet, cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. În general, înregistrările audio și video în limba engleză sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la conferință. Informații despre conferința generală în formate accesibile pentru membri cu dizabilități sunt disponibile la disability.lds.org.

Mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare

Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care corespunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

Pe copertă

Prima copertă: fotografie de Mason Coberly.
Ultima copertă: fotografie de Christina Smith.

Fotografii din timpul conferinței

Fotografiile din orașul Salt Lake au fost făcute de Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson și Christina Smith.

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Corumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redactor: Joseph W. Sitati

Redactori asistenți: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Consultanți: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Director general: Richard I. Heaton

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: Adam C. Olson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Crenilda Amaral

Colectiv de redactare și editare: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Mark W. Robinson, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Responsabil tipărire preliminară: Joshua Dennis, Ammon Harris

Director tipar: Steven T. Lewis

Director difuzare: Troy K. Vellinga

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informații privind abonamentele:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm

să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 6,52 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fiijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallă, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Informații privind drepturile de autor: Dacă nu se indică nimic altceva, persoanele interesate pot copia materiale din revista *Liahona* pentru a le folosi în scopuri personale, necomerciale (inclusiv în chemări). Acest drept poate fi revocat în orice moment. Imaginile nu pot fi copiate dacă există restricții în legenda lor. Întrebările legate de drepturile de autor trebuie adresate lui Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 20 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)

Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burton, Linda K., 12
Causé, Gérard, 75
Choi, Yoon Hwan, 90
Christofferson, D. Todd, 108
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordon, Bonnie H., 6
Cordón, Valeri V., 55
Costa, Joaquin E., 112
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., p. 46
Holland, Jeffrey R., 49
Jergensen, Kevin R., 45
Jones, Joy D., 87
McConkie, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43, 78, 104

Index tematic

Activare, 15
Activitate în cadrul Bisericii, 36
Adunare de împărtășanie, 127
Adversitate, 29, 33, 39, 46, 49, 52, 90, 97, 104, 127
Angajament, 52
Bunătațe, 29, 66
Calitate de părinte, 23, 55, 87, 108
Caritate, 15, 46, 66
Cartea lui Mormon, 86, 112
Chemări în cadrul Bisericii, 78
Compașiune, 29
Conducători ai Bisericii, 23, 78
Conducere, 78
Conferință generală, 124
Convertire, 90, 112
Copii, 87, 117
Creare, 26, 100
Credință, 33, 39, 46, 49, 90, 97, 127
Demnitate, 67, 93, 117, 121
Dragoste, 29, 36, 46, 49, 66, 104, 108, 114
Duhul Sfânt, 9, 15, 19, 36, 39, 87, 93, 100, 117, 127
Dumnezeire, 93, 100, 117
Dumnezeu Tatăl, 6, 62, 93, 100, 104, 121
Exemplu, 55, 121
Existența premuritoare, 6, 26, 100
Familie, 19, 36, 55, 62, 87
Femei, 12
Iertare, 29
Ispășire, 6, 9, 19, 26, 29, 39, 62
Istoria familiei, 19, 90, 124
Isus Hristos, 6, 9, 12, 19, 23, 26, 29, 33, 36, 39, 46, 49, 58, 62, 66, 82, 90, 93, 97, 100, 104, 108, 114, 121, 124, 127
Împărtășanie, 9, 15, 75, 124
Încredere, 6, 33, 97

Îndemnuri, 93, 117
Joseph Smith, 127
Legăminte, 9, 12, 39, 52, 58, 62, 87
Libertate de a alege, 26
Lucruri lumești, 58
Lumina lui Hristos, 19, 36
Mărturie, 86
Moarte, 26
Muncă în templu, 19, 36, 90, 124
Muncă misionară, 67, 90, 114
Muzică, 49
Natură divină, 9, 87
Obiective, 62
Pace, 58
Planul salvării, 19, 26, 52, 62, 100, 104
Pocăință, 29, 52, 87, 112, 121
Pornografie, 55
Porunci, 23, 26
Predare, 87, 124
Pregătire, 67, 75
Preoție, 67, 75, 82
Profeți, 108
Răspundere, 108
Rugăciune, 6, 121
Sabat, 55, 58, 124
Sacrificiu, 12, 23
Slujire, 6, 15, 75, 78, 82
Speranță, 104
Standarde, 108
Studiul scripturilor, 6, 23, 39, 55, 86, 121
Supunere, 46, 97, 114, 121
Tămăduire, 29
Teamă, 104
Tineri, 19, 23, 75
Tradiții, 55
Ucenicie, 12, 39, 46, 49, 52, 58, 78, 87
Umilință, 15, 78
Unitate, 15, 49, 75

Selecțiuni din cea de-a 187-a Conferință Generală Bianuală

La fiecare șase luni, ne adunăm pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu prin intermediul profetilor în viață și al conducătorilor inspirați ai Bisericii. Milioane de oameni din întreaga lume se adună în cămine sau capele, având fusuri orare diferite, vorbind limbi diferite și folosind o varietate de ecrane de mărimi diferite.

Dar conferința generală este mai mult decât un eveniment. Este o experiență care poate dura oricât de mult ne dorim. Conferința este ceva ce studiem, din care învățăm și potrivit căruia trăim.

Pentru a vă ajuta să vă bucurați de experiența conferinței, noi încercăm, la fiecare șase luni, să surprindem spiritul evenimentului în ediția dedicată conferinței generale. Fie că preferați să studiați conferința în format tipărit, online sau de pe mobil, sperăm că este un izvor de înțelepciune la care vă veți întoarce deseori.

Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru

Pagina 86: Pentru a ne întări mărturiile despre Salvator și despre Evanghelia Sa, președintele Thomas S. Monson ne-a implorat să „[studiem] în fiecare zi, [rugându-ne], din Cartea lui Mormon și să [cugetăm] la ea”.

Pagina 66: El i-a chemat, de asemenea, pe bărbați să își examineze viețile și să „[urmeze] exemplul Salvatorului fiind buni, iubitori și caritabili”.

Au fost anunțate temple noi

Pagina 86: Președintele Monson a anunțat cinci noi temple care vor fi construite în Brasília, Brazilia; zona metropolitană Manila, Filipine; Nairobi, Kenya; Pocatello, Idaho, SUA și Saratoga Springs, Utah, SUA. (Vezi pagina 141 pentru mai multe informații.)

Noi conducători susținuți

Pagina 43: Sâmbătă, 1 aprilie, Prima Președinție a anunțat eliberarea Președinției generale a Societății de Alinare, formată din Linda K. Burton, Carole M. Stephens și Linda S. Reeves.

Pagina 135: Aflați mai multe despre chemarea a zece noi conducători generali ai Bisericii, inclusiv noua Președinție generală a Societății de Alinare.

Proclamații la care s-a făcut referire din nou

Coperți interioare: Mai mulți vorbitori au făcut referire la „Hristos cel Viu” și la „Familia: o proclamație oficială către lume” (vezi paginile 26, 36, 39, 62 și 100). Puteți găsi aceste documente importante pe copertile interioare ale acestui număr. ■

Bonnie H. Cordon

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Încrede-te în Domnul și nu te înclina

Ne putem axa viața pe Salvator ajungând să-L cunoaștem, iar El ne va îndruma calea.

În timp ce călătoream în Asia, o soră dragă s-a apropiat de mine. Ea m-a îmbrățișat și a întrebat: „Chiar credeți că această Evanghelie este adevărată?”. Dragă soră, știu că este adevărată. Mă încred în Domnul.

În Proverbele 3:5-6, citim următorul sfat:

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

Această scriptură conține două îndemnuri, o avertizare și o promisiune glorioasă. Cele două îndemnuri: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta” și „recunoaște-L în toate căile tale”. Avertizarea: „Nu te bizui pe înțelepciunea ta”. Și, promisiunea glorioasă: „El îți va netezi cărările”.

Să discutăm mai întâi despre avertizare. Imaginea vizuală ne oferă multe lucruri asupra cărora să cugetăm. Avertizarea constă în compararea principiului „bizuirii” pe ceva cu înclinarea fizică spre un anumit lucru pentru susținere. În limba engleză, verbul „*a se bizui*” are sensul de a se înclina fizic sau de a se apleca într-o parte. Când ne înclinăm, *fizic*, într-o parte sau într-alta,

nu mai avem o poziție dreaptă, ne pierdem echilibrul și cădem. Când ne bizuim, *din punct de vedere spiritual*, pe înțelepciunea noastră, ne îndepărtăm de Salvator. Dacă ne înclinăm, nu mai avem o poziție dreaptă; nu avem echilibru; nu ne concentrăm asupra lui Hristos.

Dragi surori, amintiți-vă, în viața premuritoare, L-am susținut pe Salvator.

Am avut încredere în El. Ne-am exprimat susținerea, entuziasmul și bucuria față de planul fericirii întocmit de Tatăl Ceresc. Nu ne-am înclinat. Am luptat cu ajutorul mărturiilor noastre și „ne-am aliat cu forțele lui Dumnezeu, iar acele forțe au fost victorioase”¹. Această luptă între bine și rău s-a mutat pe pământ. Încă o dată avem responsabilitatea sacră de a fi martore și de a ne pune încrederea în Domnul.

Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe: Cum să stau în poziție dreaptă și să *nu mă bizui* pe înțelepciunea mea? Cum să recunosc și să urmez glasul Salvatorului când glasurile din lume sunt atât de captivante? Cum să-mi dezvolt încrederea în Salvator?

Permiteți-mi să sugerez trei modalități de a ne mări cunoașterea despre Salvator și încrederea în El. Veți vedea că aceste principii nu sunt noi, dar sunt fundamentale. Ele sunt incluse în cântecele de la Societatea Primară, sunt exprimate în cadrul lecțiilor de la Tinerele Fete și sunt cuprinse în multe dintre răspunsurile la întrebările de la

Societatea de Alinare. Sunt principii care ne ajută să stăm în poziție dreaptă – să nu ne înclinăm.

În primul rând, putem ajunge să Îl cunoaștem pe Domnul și să ne încredem în El pe măsură ce ne „[ospătăm] din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos [ne] vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]”².

În urmă cu mai multe luni, studiam, ca familie, din scripturi. Nepotul meu de doi ani stătea în poala mea în timp ce noi citeam. Mă bucuram de vizita familiei fiului meu și de faptul că sunt bunică.

După ce am terminat de studiat din scripturi, am închis cartea. Nepotul meu știa că, în scurt timp, aveam să ne culcăm. El s-a uitat la mine cu ochii săi albaștri, plini de dorință și a rostit un adevăr etern: „Mai multe scripturi, buni”.

Fiul meu, un părinte bun și consecvent, m-a avertizat: „Mamă, nu-i ceda. Încearcă doar să amâne mersul la culcare”.

Dar, atunci când nepotul meu cere mai multe scripturi, citim mai multe scripturi! Un număr mai mare de scripturi ne luminează mintea, ne hrănește spiritul, ne răspunde la întrebări, ne sporește încrederea în Domnul și ne ajută să ne axăm viața pe El. „[Aduceți-vă] aminte să le cercetați cu sârguință pentru ca să puteți profita de ele.”³

În al doilea rând, putem ajunge să-L cunoaștem pe Domnul și să avem încredere în El prin rugăciune. Ce binecuvântare este să ne putem ruga Dumnezeului nostru! „Rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii.”⁴

Îmi amintesc, cu drag, o rugăciune pe care o îndrăgesc mult. Într-una dintre vacanțele de vară din perioada facultății, am acceptat un loc de

muncă în Texas. A trebuit să conduc sute de kilometri din Idaho în Texas în vechea mea mașină, pe care o numisem, cu drag, Vern. Vern era încărcată până la refuz și eu eram gata pentru noua aventură.

În drum spre ușă, am îmbrățișat-o pe draga mea mamă, iar ea mi-a spus: „Hai să spunem o rugăciune înainte să plec”.

Am îngenunchiat și mama mea a început să se roage. Ea L-a implorat pe Tatăl Ceresc să mă protejeze. S-a rugat pentru mașina mea fără aer condiționat, ca aceasta să funcționeze așa cum aveam eu nevoie. S-a rugat ca îngeri să fie alături de mine de-a lungul verii. S-a rugat, s-a rugat și iar s-a rugat.

Pacea pe care am simțit-o ca urmare a acelei rugăciuni mi-a dat curajul să mă încred în Domnul și să nu mă bizui pe înțelepciunea mea. Domnul mi-a îndrumat calea în multele hotărâri pe care le-am luat în acea vară.

Dacă ne facem un obicei din faptul de a-L aborda pe Tatăl Ceresc prin rugăciune, vom ajunge să-L cunoaștem pe Salvator. Vom ajunge să ne încredem în El. Dorințele noastre vor deveni mai asemănătoare celor pe care le are El. Vom putea asigura, pentru noi și pentru alții, binecuvântări pe care Tatăl Ceresc este pregătit să ni le ofere, doar să cerem cu credință.⁵

În al treilea rând, putem ajunge să-L cunoaștem și să ne încredem în Domnul pe măsură ce slujim altora. Împărtășesc următoarea povestire cu permisiunea lui Amy Wright, care a ajuns să înțeleagă principiul slujirii chiar și atunci când suferă de o boală îngrozitoare care îi pune viața în pericol. Amy a scris:

„În data de 29 octombrie 2015, am aflat că am cancer. Șansele de supraviețuire, în cazul cancerului meu, sunt de 17%. Acestea nu erau bune. Știam că aveam să duc lupta vieții mele. Eram hotărâtă să dau tot ce am, nu doar pentru mine, ci, mai important, pentru familia mea. În luna decembrie, am început chimioterapia. Cunoșteam multe dintre efectele secundare ale medicamentelor împotriva cancerului, dar nu am știut că era posibil ca cineva să fie atât de bolnav și, totuși, să fie în viață.

La un moment dat, am declarat despre chimioterapie că reprezintă o încălcare a drepturilor omului. I-am spus soțului meu că nu mai doream să continui. I-am spus că renunț! Nu voiam să mă întorc la spital. În înțelepciunea lui, soțul meu m-a ascultat răbdător și, apoi, mi-a răspuns: «Ei bine, atunci trebuie să găsim pe cineva căruia să-i slujim».

Poftim? Nu înțelesese că soția lui avea cancer și nu mai putea să îndure nici

măcar un singur acces de greață sau un singur moment de durere atroce?”

Amy a continuat explicând: „Simptomele mele s-au înrăutățit treptat până am ajuns să am una sau două zile «OK» într-o lună, [zile în care] puteam funcționa cât de cât ca o ființă umană vie care respira. Acelea au fost zilele în care familia mea avea să găsească modalități de a sluji”.

Într-una dintre acele zile, familia lui Amy a distribuit truse de chimioterapie altor pacienți, truse pline cu obiecte care să-i înveselească și să ajute la alinarea simptomelor. Când Amy nu putea dormi, ea se gândea la modalități prin care să lumineze ziua altcuiva. Unele modalități implicau lucruri mai mari, dar multe erau doar simple bilețele sau mesaje text de încurajare

și dragoste. În acele nopți, în care durerea era prea mare și nu putea dormi, ea stătea în pat cu iPad-ul ei și căuta rânduiri care trebuiau înfăptuite pentru și în folosul strămoșilor ei decedați. În mod miraculos, durerea se micșora și ea putea îndura.

Amy a mărturisit: „Slujirea mi-a salvat viața. Am descoperit că, până la urmă, puterea de a continua stătea în fericirea pe care o găseam încercând să alin suferința celor din jurul meu. Așteptam cu nerăbdare și bucurie proiectele noastre de slujire. Chiar și în ziua de azi, este, probabil, un paradox atât de ciudat. Ați crede că cineva care și-a pierdut părul, a fost otrăvit și luptă pentru viața sa ar avea tot dreptul să gândească: «Acum trebuie să mă preocup doar de mine». Totuși, când mă

gândeam la mine, la situația mea și la suferința și durerea mea, lumea devenea foarte întunecată și deprimantă. Când mi-am concentrat atenția asupra altora, era lumină, speranță, tărie, curaj și bucurie. Știu că acest lucru este posibil datorită puterii sporite de vindecare și sprijin datorate ispășirii lui Isus Hristos”.

Amy a ajuns să se încreadă în Domnul pe măsură ce a ajuns să-L cunoască. Dacă s-ar fi bizuit, chiar și puțin, pe înțelepciunea ei, ar fi putut respinge ideea de a sluji. Slujirea a ajutat-o să facă față durerii și suferințelor ei și să trăiască potrivit scripturii: „Când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru”⁶.

Isus Hristos a biruit lumea. Și, datorită Lui, datorită ispășirii Sale infinite,

cu toții avem un mare motiv să avem încredere, știind că, până la urmă, totul va fi bine.

Dragi surori, fiecare dintre noi se poate încrede în Domnul și poate să *nu* se încline. Ne putem axa viața pe Salvator ajungând să-L cunoaștem, iar El ne va îndruma calea.

Noi suntem pe pământ pentru a da dovadă de aceeași încredere în *El* care ne-a permis să fim de partea lui Isus Hristos când El a declarat: „Aici sunt, trimite-Mă pe Mine”⁷.

Dragile mele surori, președintele Thomas S. Monson a depus mărturie că „binecuvântările care ne sunt promise sunt incomensurabile. Deși norii furtunii se pot aduna, deși ploile se pot revărsa asupra noastră, cunoașterea pe care o avem despre Evanghelia și dragostea pe care o avem față de Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru ne vor alina și susține... în timp ce umblăm în dreptate... Nimic din lumea aceasta nu ne poate înfrânge”⁸.

Adaug mărturia mea la cea a preaiubitului nostru profet. Dacă ne încredem în Tatăl nostru Ceresc și în Salvatorul nostru și nu ne bizuim pe înțelepciunea noastră, Ei ne vor îndruma calea și Își vor întinde brațul milei către noi. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Notă. În data de 1 aprilie 2017, sora Cordon a fost eliberată din chemarea sa de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare și a fost chemată să slujească în calitate de primă consilieră.

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, „Zorii unei zile mai frumoase”, *Liahona*, mai 2004, p. 81.
2. 2 Nefi 32:3.
3. Mosia 1:7.
4. Moroni 7:48.
5. Vezi Ghid pentru scripturi, „Rugăciune”, scriptures.lds.org.
6. Mosia 2:17.
7. Avraam 3:27.
8. Thomas S. Monson, „Fiți bucuroși”, *Liahona*, mai 2009, p. 92.

Carol F. McConkie

prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Frumusețea sfințeniei

[Tatăl nostru din Cer] ne-a asigurat tot ceea ce este necesar, astfel ca noi să putem deveni sfinți la fel cum El este sfânt.

În timp ce mă pregăteam pentru această adunare, inima mea s-a îndreptat spre multe surori credincioase pe care le-am întâlnit pretutindeni. Pentru mine, ele sunt cel mai bine descrise într-un psalm de mulțumire al regelui David: „Dați Domnului slavă pentru Numele Lui! Aduceți daruri și veniți înaintea Lui, închinați-vă înaintea Domnului cu podoabe sfinte”¹.

Eu văd frumusețea sfințeniei în surorile ale căror inimi sunt centrate asupra tot ce este bun, care doresc să devină mai asemănătoare Salvatorului. Prin felul în care trăiesc în fiecare zi, ele oferă Domnului tot sufletul, toată inima, toată

puterea, tot cugetul și toată tăria lor.² Sfințenia vine prin efortul și strădania de a ține poruncile și de a onora legămintele făcute cu Dumnezeu. Sfințenia înseamnă să facem alegerile care Îl vor menține pe Duhul Sfânt ca îndrumătorul nostru.³ Sfințenia înseamnă să renunțăm la tendințele noastre firești și să devenim sfinți prin ispășirea lui Hristos Domnul.⁴ „Fiecare moment al vieții [noastre] trebuie să fie sfințenie Domnului”⁵.

Dumnezeu din cer a poruncit copiilor lui Israel: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt; să nu vă faceți necurați”⁶.

Vârtnicul D. Todd Christofferson ne-a învățat: „Tatăl nostru Ceresc este un Dumnezeu care așteaptă mult de la noi... El ne propune să ne facă sfinți, astfel încât să putem «suporta o glorie celestială» (D&L 88:22) și să «[locuim] în prezența Sa» (Moise 6:57)”⁷. În *Lectures on Faith* se explică: „Nicio persoană nu se poate bucura de slava Sa fără să dobândească perfecțiunea și sfințenia Sa”⁸. Tatăl nostru din Cer ne cunoaște. El ne iubește și ne-a asigurat tot ceea ce este necesar, astfel ca noi să putem deveni sfinți la fel cum El este sfânt.

Noi suntem fiice ale Tatălui Ceresc și fiecare dintre noi are o moștenire de sfințenie divină. Tatăl nostru din Cer a declarat: „Iată, Eu sunt Dumnezeu; Om al Sfințeniei este numele Meu”⁹. În lumea premuritoare, noi L-am iubit pe Tatăl nostru și L-am preaslăvit. Noi am dorit să devenim ca El. Datorită dragostei Sale părintești perfecte, El L-a dat pe Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, să fie Salvatorul și Mântuitorul nostru. El este Fiul Omului Sfințeniei.¹⁰ Numele Lui este Sfânt¹¹, Cel Sfânt al lui Israel¹².

Speranța noastră de a obține sfințenie este centrată asupra lui Hristos, prin mila și harul Său. Având credință în Isus Hristos și în ispășirea Sa, noi putem deveni curați, fără de pată, când negăm orice necredință¹³ și ne pocăim cu sinceritate. Noi suntem botezați cu apă pentru iertarea păcatelor. Sufilele

noastre sunt sfințite când Îl primim pe Duhul Sfânt cu inimile deschise. Săptămânal, noi luăm parte la rânduiala împărtășaniei. Având spiritul pocăinței, cu dorințe sincere de neprihănire, noi facem legământ că suntem dornici să luăm asupra noastră numele lui Hristos, să ne amintim de El și să ținem poruncile Sale, pentru a avea totdeauna Spiritul Domnului cu noi. De-a lungul timpului, când ne străduim continuu să devenim una cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt, noi devenim părtași firii Lor divine.¹⁴

Sfințenia înseamnă să ne ținem legămintele

Noi recunoaștem multitudinea încercărilor, ispitelor și suferințelor care ne pot duce departe de tot ceea ce este virtuos, pur și demn de laudă înaintea lui Dumnezeu. Dar experiențele noastre din timpul vieții muritoare ne dau ocazia să alegem sfințenia. De cele mai multe ori, sacrificiile pe care le facem ca să ținem legămintele noastre sunt cele care ne sfințesc și ne fac sfinți.

Am văzut sfințenie pe chipul Evangelinei, o fată în vârstă de 13 ani din Ghana. Una dintre căile prin care ea își ține legămintele este aceea de a-și îndeplini cu credință și sârguință chemarea de președintă a clasei Albină. Ea a explicat cu umilință că merge la casele prietenelor ei, tinere fete mai puțin

active, pentru a-i ruga pe părinții lor să le permită să vină la Biserică. Părinții îi spun că este greu deoarece duminica acești copii trebuie să facă treburi gospodărești. În consecință, Evangeline merge și ajută la treburile gospodărești și datorită eforturilor sale, prietenelor ei li se permite deseori să vină la Biserică.

Dacă vom ține legămintele corespunzătoare, rânduilele ne vor schimba, ne vor sfinți și ne vor pregăti să ne întoarcem în prezența Domnului.¹⁵ Noi purtăm greutatea unuia altuia; ne întărim unul pe altul. Noi păstrăm iertarea păcatelor când îi mângâiem atât spiritual, cât și material, pe cei săraci, pe cei flămânzi, pe cei goi și pe cei bolnavi.¹⁶ Ne păstrăm neîntinați de lume când ținem ziua de sabat sfântă și luăm, fiind demni, din împărtășanie în ziua sfântă a Domnului.¹⁷

Ne binecuvântăm familiile și facem din căminele noastre locuri sfinte. Punem frâu pasiunilor pentru a putea fi plini de dragoste pură și trainică.¹⁸ Dăm o mână de ajutor altora cu bună-tate, compasiune și suntem martori ai lui Dumnezeu. Devenim popor al Sionului, într-o singură inimă și într-un singur gând, un popor pur care trăiește în unitate și dreptate.¹⁹ „Pentru că Sionul trebuie să crească în frumusețe și în sfințenie.”²⁰

Dragi surori, veniți la templu. Dacă vrem să fim un popor sfânt, pregătit să-L primească pe Salvatorul la venirea Sa, trebuie să ne trezim și să ne punem veșmintele noastre frumoase.²¹ Cu tărie și respect, noi abandonăm căile lumii și ne ținem legămintele pentru a putea fi „înveșmântați cu puritate, da, chiar cu mantia dreptății”²².

Sfințenia înseamnă să-L avem pe Duhul Sfânt ca îndrumătorul nostru

Sfințenia este un dar al Spiritului. Noi acceptăm acest dar când alegem

să facem acele lucruri care vor spori puterea de sfințire a Duhului Sfânt în viețile noastre.

Când Marta L-a primit pe Isus Hristos în casa ei, ea a simțit o dorință nemărginită de a-I sluji Domnului cât putea de bine. Sora ei, Maria, a ales să se așeze jos „la picioarele lui Isus” și să asculte cuvintele Sale. Când Marta s-a simțit împovărată de slujire, fără ajutor, s-a plâns: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură?”

Îmi plac cuvintele celei mai blânde dojeni pe care mi-o pot imagina. Cu o dragoste perfectă și infinită compasiune, Salvatorul a sfătuit-o:

„Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu,

dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”²³.

Dragi surori, pentru a fi sfinite, trebuie să învățăm să stăm la picioarele Celui Sfânt al lui Israel și să acordăm timp sfințeniei. Punem noi deoparte telefonul, lista nesfârșită cu lucrurile pe care

trebuie să le facem și grijile lumești? Rugăciunea, studiul și ascultarea cu atenție a cuvântului lui Dumnezeu invită dragostea Sa care ne purifică și ne vindecă în sufletele noastre. Acordați-vă timp pentru a deveni sfinite astfel încât să putem fi pline de Spiritul Său sacru, care sfințește. Avându-L pe Duhul Sfânt ca îndrumătorul nostru, vom fi pregătite să-L primim pe Salvator în frumusețea sfințeniei.²⁴

Sfințenie înseamnă să devii un sfânt prin ispășirea lui Isus Hristos

Potrivit cuvintelor inspirate ale regelui Benjamin, cei care devin sfinți prin ispășirea lui Isus Hristos sunt cei care sunt ascultători, blânzi, umili, răbdători și plini de dragoste, la fel cum este Salvatorul.²⁵ El a profețit că Isus Hristos, „Domnul Atotputernic care domnește, care a fost și este din veșnicie până la toate veșniciile, va pogori din cer printre copiii oamenilor și va locui într-un tabernacol de lut”. El a venit să-i binecuvânteze pe cei bolnavi, pe

schilozi și pe orbi și să-i aducă la viață pe cei care muriseră. Și totuși, El a suferit „mai mult decât poate să suferă un om, în afară de moarte”²⁶. Și cu toate că El este singurul prin care vine salvarea, El a fost batjocorit, biciuit și răstignit. Dar Fiul lui Dumnezeu S-a ridicat din mormânt pentru ca noi toți să învingem moartea. El este singurul care va sta să judece lumea în dreptate. El este singurul care ne va mântui pe toți. El este Cel Sfânt al lui Israel. Isus Hristos este frumusețea sfințeniei.

Atât de mari au fost umilința și pioșenia oamenilor regelui Benjamin față de harul și slava Dumnezeului nostru, încât ei au căzut la pământ. Ei au recunoscut starea lor carnală. Vedem noi dependența noastră completă de harul și milostenia lui Hristos, Domnul nostru? Recunoaștem noi că fiecare dar bun, temporal și spiritual, vine prin Hristos? Ne amintim noi că, potrivit planului etern al Tatălui, pacea în această viață și gloriile eternității sunt ale noastre doar în și prin Fiul Său sfânt?

Să ne alăturăm oamenilor regelui Benjamin atunci când au strigat într-un singur glas: „O, ai milă și folosește sângele ispășitor al lui Hristos pentru ca noi să putem primi iertarea păcatelor noastre și inimile noastre să fie purificate; căci noi credem în Isus Hristos, Fiul

Pentru a fi sfinite, trebuie să învățăm să stăm, asemenea Mariei, la picioarele Celui Sfânt al lui Israel și să acordăm timp sfințeniei.

lui Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul și toate lucrurile”²⁷.

Depun mărturie că, în timp ce venim la Cel Sfânt al lui Israel, Spiritul Său Se va revărsa asupra noastră, astfel încât să putem fi pline de bucurie, să primim iertarea păcatelor noastre și să avem pace în conștiință.

Tatăl Ceresc ne-a dat darul de a deveni sfinite. Sper să facem tot ceea ce putem pentru a ne ține legămintele și a-L păstra pe Duhul Sfânt drept îndrumătorul nostru. Cu credință în Isus Hristos noi devenim sfinite prin ispășirea Sa, pentru a primi nemurire și viață veșnică și a da lui Dumnezeu, Tatăl nostru, slava cuvenită numelui Său. Sper ca viețile noastre să fie o ofrandă sacră pentru a putea sta în fața Domnului în frumusețea sfințeniei. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Cronici 16:29.
2. Vezi Doctrină și legăminte 20:31-34.
3. Vezi Doctrină și legăminte 45:57.
4. Mosia 3:19.
5. Brigham Young, *Deseret News*, 2 apr. 1862, p. 313; vezi, de asemenea James E. Faust, „Să stăm în locuri sfinte”, *Liahona*, mai 2005, p. 62.
6. Leviticul 11:44.
7. D. Todd Christofferson, „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc”, *Liahona*, mai 2011, p. 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), p. 77.
9. Moise 7:35.
10. Vezi Moise 6:57.
11. Isaia 57:15.
12. 1 Nefi 22:21, 24, 26, 28.
13. Vezi Moroni 10:32-33.
14. Vezi 2 Petru 1:4.
15. Vezi Doctrină și legăminte 84:20.
16. Vezi Mosia 4:26.
17. Vezi Doctrină și legăminte 59:9.
18. Vezi Alma 38:12.
19. Vezi Moise 7:18-19.
20. Doctrină și legăminte 82:14.
21. Vezi 2 Nefi 8:24.
22. 2 Nefi 9:14.
23. Vezi Luca 10:38-42.
24. Vezi Doctrină și legăminte 45:57-59.
25. Vezi Mosia 3:19.
26. Mosia 3:5, 7.
27. Mosia 4:2.

Linda K. Burton

președinta generală a Societății de Alinare

Femei sigure

Femeile sigure sunt ucenice a căror viață este centrată asupra Salvatorului Isus Hristos și care au speranță prin promisiunea sacrificiului Său ispășitor.

Dragile mele surori, vă iubim foarte mult și vă mulțumim pentru răspunsul dumneavoastră plin de generozitate și entuziasm față de invitația Primei Președinții și efortul #AmFostStrăin. Vă rog să continuați să vă rugați, să ascultați șoaptele Spiritului și să acționați conform îndemnurilor pe care le primiți.

Când călătoresc pe plan local sau în întreaga lume, nu este neobișnuit ca cineva să-mi adreseze întrebarea: „Vă amintiți de mine?”. Pentru că sunt extrem de imperfectă, trebuie să recunosc că deseori nu pot să-mi amintesc nume. Cu toate acestea, îmi amintesc foarte bine dragostea adevărată pe care Tatăl Ceresc mi-a permis să o simt atunci când îi întâlnesc pe prețioșii Săi fii și prețioasele Sale fiice.

Recent, am avut ocazia să vizitez câteva femei iubite, care se află în închisoare. În timp ce ne luam un sincer rămas bun, o femeie dragă a stăruit: „Sora Burton, vă rog să nu ne uitați”. În timp ce vă voi împărtăși câteva gânduri, sper că ea și alte persoane care doresc să nu fie uitate vor simți că nu le-am uitat.

Femei sigure din zilele Salvatorului: concentrate asupra Salvatorului Isus Hristos

Surorile noastre din toate timpurile au demonstrat modelul plin de credință al uceniciei, pe care și noi ne străduim

să-l demonstrăm. „Noul Testament cuprinde relatări despre femei [sigure], numite sau nenumite, care au exercitat credință în Isus Hristos [și în ispășirea Sa], și-au însușit învățăturile Sale și au trăit conform acestora și au depus mărturie despre slujirea Sa, miracolele Sale și măreția Sa. Aceste femei au devenit ucenice exemplare și martore importante ale lucrării de salvare”¹.

Gândiți-vă la aceste relatări din cartea lui Luca. Prima relatare a avut loc în timpul slujirii Salvatorului:

„Curînd după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El;

și mai erau și niște femei ... Maria, zisă Magdalena ... Ioana ... Susana și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau”².

Următoarea relatare a avut loc după învierea Sa:

„Ba încă niște femei ... s-au dus dis-de-dimineață la mormânt, nu I-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu”³.

Am citit și am trecut pe lângă expresia „niște femei”, de multe ori înainte, dar până de curând am omis să acord destulă atenție caracterului femeilor menționate acolo. În timp

ce am meditat cu mai multă atenție la aceste relatări, a devenit evident pentru mine că aceste femei ar putea fi numite *femei sigure*, în sensul că sunt „convinse”, „pozitive”, „încrezătoare”, „ferme”, „hotărâte” și „demne de încredere”.⁴

În timp ce mă gândeam la acești termeni descriptivi puternici, mi-am amintit de două dintre acele *femei sigure* din Noul Testament, care au depus mărturii pozitive, ferme, hotărâte și sigure despre Salvator. Cu toate că ele, la fel ca noi, au fost femei imperfecte, mărturia lor ne inspiră.

Vă amintiți de femeia al cărei nume nu-l cunoaștem, care era la fântână și care i-a invitat pe alții să vină și să vadă ce aflase ea despre Salvator? Ea și-a depus mărturia *sigură* sub forma unei întrebări: „Nu cumva este acesta Hristosul?”⁵. Mărturia și invitația ei au fost atât de convingătoare încât „mulți ... au crezut în Isus”⁶.

După moartea fratelui ei, Lazăr, Marta, ucenica și prietena iubită a Domnului, a declarat cu ceea ce trebuie să fi fost o intensă emoție: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”. Gândiți-vă la siguranța cu care a continuat: „Dar și acum, *știu* că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu”. Mai departe, ea a mărturisit: „Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume”⁷.

De la aceste surori, învățăm că *femeile sigure* sunt ucenice a căror viață este centrată asupra Salvatorului Isus Hristos și care au speranță prin promisiunea sacrificiului Său ispășitor.

Femei sigure care și-au ținut legămintele în timpul restaurării: pregătite să facă sacrificii

În vechime, *femei sigure* au făcut sacrificii în timp ce au depus mărturie despre învățăturile lui Isus și au trăit conform acestora. *Femei sigure* din

primele zile ale restaurării au făcut la fel. Drusilla Hendricks și familia ei au fost printre cei care, fiind noi convertiți, au suferit în timpul persecutării sfinților în ținutul Clay, Missouri. Soțul ei a rămas paralizat pe viață după bătălia de la Crooked River. Ea a trebuit să aibă grijă de el și să asigure cele necesare familiei.

„Într-o perioadă deosebit de grea, în care familia nu mai avea mâncare, ea și-a amintit că un glas i-a spus: «Ai răbdare, Domnul va asigura cele necesare»”.

Când a fost nevoie ca fiul ei să plece ca voluntar pentru Batalionul Mormon, Drusilla s-a împotrivit la început și s-a luptat cu ea însăși în timp ce se ruga Tatălui Cereșc, până când „parcă un glas i-a spus: «Vrei să primești cea mai înaltă glorie?». Ea a răspuns: «Desigur», și glasul a continuat: «Cum crezi că o vei dobândi dacă nu faci cele mai mari sacrificii?»”⁸.

De la aceste *femei sigure*, învățăm că ucenicia în scopul ținerii legămintelor necesită dorința noastră de a face sacrificii.

Femei sigure din zilele noastre: amintindu-și și pregătindu-se să sărbătorească întoarcerea Sa

Am menționat *femei sigure* din zilele Salvatorului și din primele zile

ale restaurării Evangheliei, dar ce ziceți despre exemple de ucenicie și mărturii ale unor *femei sigure* din zilele noastre?

În timpul însărcinării recente pe care am avut-o în Asia, am fost încă o dată inspirată de multe *femei sigure* pe care le-am întâlnit. Am fost impresionată, în special, de oameni care sunt primii membri ai Bisericii din familiile lor în India, Malaiezia și Indonezia și care se străduiesc să trăiască conform culturii Evangheliei în căminele lor, uneori cu mari sacrificii, deoarece faptul de a trăi conform Evangheliei este deseori contrar culturilor familiilor și țărilor lor. În Hong Kong și Taiwan, am întâlnit *femei sigure* ale căror familii fac parte din Biserică de mai multe generații, femei care continuă să binecuvânteze viețile familiilor lor, ale membrilor Bisericii și comunităților din care fac parte, continuând să-și centreze viața asupra Salvatorului și sacrificându-se de bunăvoie pentru a ține legămintele. Astfel de *femei sigure* există în întreaga Biserică.

O *femeie sigură*, care mi-a binecuvântat viața timp de decenii, s-a luptat în ultimii 15 ani cu boala epuizantă, dificilă și progresivă, numită miopatie inflamatorie. Deși nu se poate mișca decât folosind un scaun cu roțile, ea se

străduiește să fie recunoscătoare și își menține lista „Ce pot să fac”: o listă pe care o actualizează cu regularitate și care include lucruri pe care *poate* să le facă, cum ar fi: pot să respir, pot să înghit, pot să mă rog și pot să simt dragostea Salvatorului meu. Aproape în fiecare zi, familiei și prietenilor, ea le depune mărturia ei *sigură*, centrată pe Hristos.

Recent, am auzit povestea lui Jenny. Ea s-a întors din misiune, dar părinții ei au divorțat în timp ce ea slujea în misiune. Ea a povestit cum gândul de a se întoarce acasă o „speria de moarte”. Dar după ce și-a încheiat misiunea în Italia, aflându-se în drum spre Statele Unite, a vizitat casa președintelui de misiune, unde o *femeie sigură*, soția președintelui de misiune, i-a slujit cu blândețe, periindu-i pur și simplu părul.

După ani de zile, o altă *femeie sigură*, Terry – o președintă a Societății de Alinare de la nivel de țară și ucenică a lui Isus Hristos – a binecuvântat viața lui Jenny când Jenny a fost chemată în calitate de președintă a Societății de Alinare în episcopia sa. În acea perioadă, Jenny lucra pentru a-și termina lucrarea de

doctorat. În calitatea ei de conducătoare în Biserică, Terry nu numai că a îndrumat-o pe Jenny, ci a stat, de asemenea, 10 ore cu ea la spital, când Jenny a primit diagnosticul îngrijorător de leucemie. Terry a vizitat-o la spital și a dus-o cu mașina la examenele medicale. Jenny a mărturisit: „Cred că am vomitat de câteva ori în mașina ei”.

În pofida bolii, Jenny a continuat să slujească cu credință în calitate de președintă a Societății de Alinare în cadrul episcopiei. Chiar în împrejurările extrem de dificile, fiind obligată să stea în pat, ea a dat telefoane, a trimis mesaje și e-mailuri și le-a invitat pe surori să vină să o vadă. Ea a expediat prin poștă felicitări și scrisori, iubindu-și surorile de la depărtare. Când episcopia ei a solicitat o fotografie Președinției Societății de Alinare, pentru a întocmi istoria episcopiei, iată ce a primit. Deoarece Jenny este o *femeie sigură*, ea i-a invitat pe toți să ducă poverile altora, inclusiv pe ale ei.

În calitate de *femeie sigură*, Jenny a mărturisit: „Nu suntem aici numai pentru a-i salva pe alții, ci și pentru

a ne salva pe noi înșine. Și salvarea vine prin parteneriatul nostru cu Isus Hristos, prin înțelegerea harului Său, a ispășirii Sale și a sentimentelor Sale de dragoste față de femeile care fac parte din Biserică. Aceasta se întâmplă prin lucruri tot atât de simple ca faptul de a peria părul cuiva, a trimite un bilet cu un mesaj inspirat, clar, revelator de speranță și îndurare sau a permite femeilor să ne slujească”⁹.

Dragi surori, atunci când suntem distrase, neîncrezătoare, descurajate, pline de păcate, mâhnite sau simțim că sufletele noastre sunt copleșite, sper că vom accepta invitația Domnului de a bea din apa Sa vie, cum a făcut femeia *sigură* de la fântână, invitându-i pe alții să facă același lucru în timp ce ne depunem mărturia *sigură*: „Nu cumva este acesta Hristosul?”.

Când viața pare nedreaptă, cum trebuie să i se fi părut Martei când fratele ei a murit – când trecem prin amărăciunea singurătății, a neputinței de a avea copii, a pierderii celor dragi, a lipsei ocaziilor de a ne căsători și de a avea o familie, a destrămării familiilor, a depresiei insuportabile, a bolilor mintale sau fizice, a stresului copleșitor, anxietății, dependenței, greutăților financiare sau a multor altor posibilități – sper să ne amintim de Marta și să ne depunem mărturia *sigură* în același fel: „Știu ... [și] cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”.

Sper ca noi să ne amintim de multe *femei sigure* care au refuzat să-L abandoneze pe scumpul nostru Salvator în timpul experienței groaznice pe care a trăit-o pe cruce și, mai târziu, au fost privilegiate să fie printre martorii *siguri* ai glorioasei Sale învieri. Să fim găsite stând aproape de El prin rugăciune și studiul scripturilor. Să ne apropiem de El pregătindu-ne pentru sacrele simboluri

Jenny, centru, slujind în calitate de președintă a Societății de Alinare în episcopia sa, în pofida faptului că are leucemie, alături de membrele președinției ei.

ale sacrificiului Său ispășitor și luând din ele în fiecare săptămână în cadrul rânduiei împărtășaniei, în timp ce ținem legămintele slujindu-i pe alții în perioadele în care au nevoie de ajutor. Probabil atunci, vom putea să fim printre *femeile sigure* care sunt ucenice ale lui Isus Hristos și care vor sărbători întoarcerea Sa glorioasă când El va veni din nou.

Dragi surori, eu depun mărturie despre Părinții Cerești iubitori, despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, și despre ispășirea Sa infinită în folosul nostru. Știu că profetul Joseph Smith a fost rânduit dinainte ca să fie profetul restaurării. Știu despre Cartea lui Mormon că este adevărată și că a fost tradusă prin puterea lui Dumnezeu. Am fost binecuvântați cu un profet care trăiește în zilele noastre, președintele Thomas S. Monson. Sunt *sigură* de aceste adevăruri! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Notă. La data de 1 aprilie 2017, sora Burton a fost eliberată din chemarea de președintă generală a Societății de Alinare.

NOTE

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3.
2. Luca 8:1-3.
3. Luca 24:22-23.
4. În aceste relatări, în versiunea King James a Bibliei în limba engleză, apare expresia „certain women (niște femei)”, unde cuvântul *certain* înseamnă de obicei „o selecție de” sau „o varietate de”. Dar astăzi, în cuvântarea mea, doresc să accentuez un alt înțeles al acestui cuvânt în limba engleză, care indică o stare de siguranță, încredere și credință.
5. Ioan 4:29.
6. Ioan 4:39.
7. Ioan 11:21-22, 27; subliniere adăugată.
8. Vezi Jennifer Reeder and Kate Holbrook, redactori, *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), p. 51–52.
9. Folosit cu permisiunea autoarei, Jennifer Reeder, specialistă în istoria femeilor din secolul al XIX-lea, în cadrul Departamentului de Istorie a Bisericii.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

„Vă dau pacea Mea”

Atunci când urma să plece, Domnul le-a promis pace ucenicilor Săi. El ne-a făcut și nouă aceeași promisiune.

Dragile mele surori, în această seară, am fost binecuvântați de Spiritul lui Dumnezeu. Muzica și mesajele inspirate ale conducătoarelor puternice ale soriilor ne-au întărit credința și ne-au mărit dorința de a ține legămintele sacre pe care le-am făcut cu Tatăl nostru Cereș iubitor. Am simțit o dragoste mai mare pentru Domnul Isus Hristos și mai multă recunoștință pentru darul minunat al sacrificiului Său ispășitor.

Mesajul pe care doresc să-l transmit în această seară este unul simplu. În această seară, am simțit pace. Cu toții ne-am dori să simțim deseori această pace în interiorul nostru, în cadrul familiei noastre și împreună cu oamenii din jurul nostru. Atunci când urma să plece, Domnul le-a promis pace ucenicilor Săi. El ne-a făcut și nouă aceeași promisiune. Însă, El a spus că ne va da pacea în modul Său și nu

cum o dă lumea. El a descris modul Său de a da pacea:

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:26-27).

Fiii lui Mosia aveau nevoie de acest dar al păcii când se pregăteau să plece în misiunea lor la lamaniți. Fiind foarte îngrijorați de dificultatea însărcinării lor, s-au rugat pentru a primi liniște. Și „Domnul i-a vizitat pe ei cu Spiritul Său și le-a zis: Găsiți liniștea sufletească. Și ei au găsit liniștea sufletească” (Alma 17:10; vezi, de asemenea, Alma 26:27).

Uneori, s-ar putea să tânjiți să simțiți pace în timp ce vă confrunțați cu incertitudinea și cu ceea ce poate să vă pară a fi încercări ce nu pot fi evitate. Fii lui Mosia au învățat lecția pe care Domnul a predat-o lui Moroni. Aceasta este un

ghid pentru noi toți: „Dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toți oamenii care se umilesc în fața Mea; căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei” (Eter 12:27).

Moroni a spus că, atunci când „[a auzit] aceste cuvinte”, s-a simțit „conso-lat” (Eter 12:29). Acestea ne pot aduce consolare tuturor. Cei care nu-și văd slăbiciunile nu progresează. Faptul că sunteți conștiente de slăbiciunile dumneavoastră este o binecuvântare, deoarece vă ajută să rămâneți umile și să vă întoarceți către Salvator. Spiritul nu are doar rolul de a vă consola, ci El este Cel prin care ispășirea produce chiar o schimbare a naturii dumneavoastră. Apoi, lucruri slabe devin puternice.

Din când în când, credința dumneavoastră va fi pusă la încercare de Satana; acest lucru li se întâmplă tuturor

ucenicilor lui Isus Hristos. Modul prin care puteți să vă apărați de aceste atacuri este să păstrați compania Duhului Sfânt. Spiritul va rosti cuvinte aducătoare de pace către sufletul dumneavoastră. El vă va îndemna să înaintați cu credință. Și El vă va ajuta să vă aduceți aminte de momentele în care ați simțit dragostea și lumina lui Isus Hristos.

Să vă aduceți aminte poate să fie unul dintre cele mai prețioase daruri pe care Spiritul vi le poate da. El o „[să vă aducă] aminte de tot ce [Domnul v-a] spus” (Ioan 14:26). Poate vă va ajuta să vă aduceți aminte de un răspuns la o rugăciune, de o rânduială a preoției pe care ați primit-o, de o confirmare a mărturiei dumneavoastră sau de un moment în care ați simțit influența călăuzitoare a lui Dumnezeu în viața dumneavoastră. Poate că, într-o zi în care veți avea nevoie de tărie, Spiritul vă va ajuta să vă aduceți aminte de sentimentele pe care le aveți în timpul acestei adunări. Mă rog să fie astfel.

O întâmplare pe care Spiritul mă ajută să mi-o amintesc adesea este o adunare de împărtășanie care a avut loc în orașul Innsbruck, Austria, cu mulți ani în urmă seara, într-o magazie făcută din metal. Magazia era sub o linie ferată. Au fost prezente cam douăsprezece persoane care stăteau pe scaune de lemn. Majoritatea dintre ele erau femei, unele tinere iar altele mai în vârstă. În timp ce împărtășania era distribuită acelei mici congregații, unele dintre ele vărsau lacrimi de recunoștință. Am simțit dragostea Salvatorului pentru acei sfinți și au simțit-o și ei. Dar miracolul de care-mi aduc aminte cel mai bine este lumina care părea că umplea aceeași magazie făcută din metal, aducând cu ea un sentiment de pace. Deși era noapte și încăperea nu avea geamuri, era luminată ca și cum ar fi fost ziua la amiază.

În acea seară, lumina Spiritului Sfânt a fost puternică și a strălucit cu putere. Iar geamurile care au permis ca lumina să intre au fost inimile umile ale acelor sfinți, care au venit în fața Domnului căutând iertarea păcatelor lor și luându-și angajamentul că-și vor aminti întotdeauna de El. Atunci nu a fost greu să-mi amintesc de El și, amintirea acelei întâmplări sacre a făcut să-mi fie mai ușor să-mi amintesc de El și de sacrificiul Său ispășitor în anii care au urmat. În acea zi, s-a împlinit făgăduința din rugăciunea de împărtășanie, anume că Spiritul va fi cu noi, și ne-a adus sentimente de pace și lumină.

Asemenea dumneavoastră, am fost recunoscător pentru multele moduri în care Domnul m-a vizitat, prin Mângâietorul, atunci când aveam nevoie de pace. Cu toate acestea, Tatăl nostru Ceresc este preocupat nu doar de alinarea noastră, ci, cu atât mai mult, și de progresul nostru. „Mângâietorul” este doar unul dintre modurile în care Duhul Sfânt este descris în scripturi. Iată un altul: „Și acum, adevărat,

adevărat, Eu îți spun ție, puneți încrederea Ta în acel Spirit care conduce spre a face bine” (D&C 11:12). Deseori, binele pe care El vă va inspira să-l faceți va implica faptul de a ajuta pe altcineva să simtă alinarea care vine de la Dumnezeu.

În înțelepciunea Sa, Domnul v-a adunat în organizații și în clase în Biserica Lui. El a făcut acest lucru pentru a vă mări puterea de a face bine. În cadrul acestor organizații, primiți însărcinări specifice de a sluji altora pentru El. De exemplu, dacă ești o tânără fată, poate că vei fi rugată de episcopul tău sau de conducătoarea Tinerelor Fete să ajuți o tânără din clasa Laur, care a devenit, așa cum spunem uneori, „mai puțin activă”. Poate că o cunoști mai bine decât episcopul sau conducătoarea Tinerelor Fete. Poate știi că se confruntă cu probleme acasă sau la școală sau poate în ambele locuri. Conducătorii tăi poate că nu știu de ce s-au simțit inspirați să te roage să o ajuți, însă Domnul știe și El conduce această lucrare prin inspirația oferită prin Spiritul Său.

Pentru ca eforturile tale să aibă succes, va fi nevoie de miracolul schimbării atât a inimii tale, cât și a inimii tinerei fete pe care ai fost rugată să o salvezi – iar pentru aceasta ai nevoie de compania Duhului Sfânt. Spiritul te poate ajuta să o vezi pe tânăra fată mai puțin activă din clasa Laur așa cum o vede Domnul. Domnul cunoaște inima ei și inima ta și cunoaște posibilitățile inimilor care se schimbă. El poate să vă viziteze cu Spiritul Său pe amândouă, pentru a vă inspira să fiți umile, să iertați și să iubiți.

Acel Spirit poate să ofere inspirație pentru a rosti cuvintele, pentru a face faptele și pentru a avea răbdarea necesară să invitați un miel înapoi la turmă. Și El poate să atingă inimile membrilor turmei din clasa Laur pentru a-i inspira să iubească și să primească oaia rătăcită ca, atunci când aceasta se întoarce, să simtă că s-a întors acasă.

Ca un grup de fiice ale lui Dumnezeu, puterea de a face bine va depinde, în mare măsură, de unitatea și dragostea care există printre voi. Acesta este un alt dar al păcii care vine prin Duhul Sfânt.

Alma a înțeles acest lucru. De aceea a stăruit „să nu existe nici un conflict între [oamenii lui], ci să privească înainte ca un singur ochi, având o singură credință și un singur botez, având inimile legate în unitate și iubire unul pentru altul” (Mosia 18:21).

Este necesar să fim uniți pentru a avea Spiritul în clasa și în familia noastră. Însă știți din propria experiență, așa cum știu și eu, că este greu să păstrăm o astfel de unitate plină de dragoste. Este nevoie să avem compania Duhului Sfânt pentru a ne ajuta să vedem în felul Domnului și pentru a ne ține sentimentele nepotrivite în frâu.

Îmi amintesc de un moment în care unul dintre fiii noștri, în vârstă de șapte sau opt ani, sărea în patul său atât de

Sale prețioase. Vă poate părea un țel greu de atins, dar, din perspectiva Sa, nu este. Așadar, El vă vizitează cu Spiritul Său pentru a vă alina, încuraja și inspira să mergeți mai departe.

Vă las mărturia mea sigură că Tatăl vă cunoaște – știe cum vă numiți și ce nevoi aveți – vă iubește și vă ascultă rugăciunile. Fiul Său Preaiubit vă invită să veniți la El. Și Ei trimit Duhul Sfânt să vă ajute în eforturile pe care le depuneți pentru a le sluji altora pentru Ei.

Datorită ispășirii lui Isus Hristos, însoțirea constantă a Duhului Sfânt va avea un efect care sfințește și purifică spiritul dumneavoastră. Apoi, veți simți pacea pe care Salvatorul a promis să o dea ucenicilor Săi. Odată cu acea pace, veți simți o speranță strălucitoare și sentimente pline de dragoste și lumină de la Tatăl și Fiul Său Preaiubit, care conduce împărăția Sa pe pământ prin revelația primită de profetul Său în viață. Eu mărturisesc astfel, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

tare, încât putea să-l distrugă. Am simțit o mare frustrare și m-am îndreptat rapid către el pentru a-mi pune casa în ordine. L-am apucat pe fiul meu de umerii săi mici și l-am ridicat până când ochii noștri s-au întâlnit.

Spiritul a pus aceste cuvinte în mintea mea: Părea a fi un glas slab, dar m-a pătruns până în inimă. „Ai ridicat în sus o persoană minunată”. L-am așezat cu blândețe înapoi pe pat și mi-am cerut scuze.

Acum, el a devenit bărbatul minunat pe care Duhul Sfânt m-a ajutat să-l văd în urmă cu 40 de ani. Sunt etern recunoscător deoarece Domnul m-a salvat de sentimentele mele lipsite de bună-tate trimițând Duhul Sfânt pentru a mă ajuta să văd un copil al lui Dumnezeu așa cum îl vedea El.

Unitatea pe care o dorim în familiile noastre și în Biserică va veni pe măsură ce Îi permitem Duhului Sfânt să ne ajute să vedem binele din ceilalți – și chiar să avem gânduri bune despre ceilalți. Spiritul vede având dragostea pură a lui Hristos. Ascultați cuvintele pe care Mormon le-a folosit pentru a descrie caritatea. Gândiți-vă la momente în care ați simțit astfel:

„Iar caritatea suferă îndelung și este binevoitoare și nu invidiază și nu este îngâmfată și nu caută nimic pentru

sine, nu este provocată cu ușurință, nu se gândește la rău și nu se bucură în nedreptate, ci se bucură în adevăr, suportă toate lucrurile, crede toate lucrurile, nădăjduiește toate lucrurile, rabdă toate lucrurile.

De aceea, frații mei preaiubiți [și adaug surorile mele preaiubite], dacă voi nu aveți caritate, atunci voi sunteți de nimic, căci caritatea niciodată nu piere. De aceea, lipește-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară –

Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți [și adaug surorile mele preaiubite], rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem avea această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur” (Moroni 7:45-48).

Acesta este țelul pe care Tatăl din Cer îl are pentru dumneavoastră, ficele

Sesiunea de sâmbătă dimineață | 1 aprilie 2017

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Să adunăm familia lui Dumnezeu

Dumnezeu Tatăl Își vrea copiii din nou acasă, în familii și în slavă.

Dragi frați și surori, mă bucur că am prilejul să vă vorbesc la începutul acestei sesiuni a conferinței generale. Vă urez cel mai călduros bun-venit.

Conferința generală a fost mereu un prilej pentru sfinții din zilele din urmă să se adune. Nu mai există de mult posibilitatea de a ne aduna fizic într-un singur loc, dar Domnul a oferit modalități ca binecuvântările conferinței generale să vă fie disponibile indiferent unde sunteți. Deși este impresionant să vedem această adunare de sfinți în acest Centru de conferințe spațios, noi, cei care stăm la acest amvon, vedem mereu cu ochii minții milioanele de oameni care s-au adunat în întreaga lume pentru a viziona și asculta această conferință. Mulți dintre dumneavoastră s-au adunat împreună cu familia; alții s-au adunat poate cu prieteni sau membri ai Bisericii.

Indiferent unde sunteți și cum îmi auziți glasul, vreau să știți că, deși nu sunteți prezenți fizic alături de noi, simțim că sunteți cu noi în spirit. Sperăm că veți simți cu toții că sunteți una cu noi – că veți simți puterea spirituală care se produce ori de câte ori un grup de credincioși se adună în numele lui Isus Hristos.

Am simțit îndemnul ca azi să vă vorbesc despre un alt fel de adunare. Acest fel de adunare nu are loc doar o dată la șase luni, asemenea conferinței generale. Ci continuă fără întrerupere din primele zile ale restaurării Bisericii și a cunoscut o accelerare în ultimii ani. Mă refer la adunarea familiei lui Dumnezeu.

Pentru a descrie această adunare, poate ar fi cel mai bine să începem dinainte de a ne fi născut, înainte de ceea ce Biblia numește „început” (Genesa 1:1). Atunci, trăiam alături de Tatăl Cereșc în calitate de copii de spirit

ai Săi. Acest lucru este adevărat pentru fiecare persoană care a trăit vreodată pe pământ.

Vedeți, apelativele de „frate” și „soră” nu sunt doar saluturi prietenești sau termeni prin care ne arătăm afecțiunea. Ele exprimă un adevăr etern: Dumnezeu este literalmente Tatăl întregii omeniri; fiecare dintre noi face parte din familia Sa eternă. Deoarece ne iubește cu dragostea unui Tată perfect, El vrea ca noi să progresăm, să ne dezvoltăm și să devenim asemenea Lui. El a conceput un plan prin care urma să venim pe pământ, în familii, și să avem experiențe care aveau să ne pregătească să ne întoarcem la El și să trăim așa cum trăiește El.

Elementul central al acestui plan a fost promisiunea că Isus Hristos avea să Se ofere drept jertfă pentru a ne salva de păcat și moarte. Sarcina noastră în acel plan este de a accepta sacrificiul Salvatorului supunându-ne legilor și rânduielilor Evangheliei. Dumneavoastră și cu mine am acceptat acest plan. De fapt, ne-am bucurat, deși acest lucru presupunea să părăsim prezența Tatălui și să uităm experiențele pe care le-am avut alături de El.

Dar nu am fost trimiși aici în întuneric complet. Fiecăruia dintre noi i s-a dat o parte din lumina lui Dumnezeu, numită „lumina lui Hristos”, pentru a ne ajuta să deosebim binele de rău, adevărul de eroare. De aceea, chiar și cei care cunosc puțin planul Tatălui sau nu îl cunosc deloc tot pot simți, în inimile lor, că anumite fapte sunt drepte și morale, iar altele nu.

Percepția noastră despre adevăr și eroare este mai dezvoltată mai ales atunci când ne creștem copiii. Aproape fiecare părinte are dorința firească de a-și învăța copiii virtuți morale. Aceasta este o parte din miracolul planului Tatălui Cerească. El vrea ca toți copiii Lui

să vină pe pământ după tiparul etern al familiilor din ceruri. Familiile sunt unitatea de bază în ceruri, așadar El dorește ca ele să fie unitatea de bază și pe pământ. Deși familiile de pe pământ sunt departe de a fi perfecte, ele oferă copiilor lui Dumnezeu cel mai bun cadru de a veni în lume însoțiți de singurul fel de dragoste de pe pământ care se apropie de dragostea pe care am simțit-o în ceruri – dragostea părintească. Familiile sunt, de asemenea, cel mai bun mod de a păstra și perpetua virtuțile morale și principiile adevărate care ne pot conduce înapoi în prezența lui Dumnezeu.

Doar foarte puțini dintre copiii lui Dumnezeu dobândesc în această viață o înțelegere completă despre planul lui Dumnezeu și acces la rânduielile și legămintele preoției care fac ca puterea

ispășitoare a Salvatorului să funcționeze pe deplin în viețile noastre. Este posibil ca până și aceia care au printre cei mai buni părinți să trăiască cu credință în acord cu lumina pe care au primit-o, dar să nu audă niciodată despre Isus Hristos și ispășirea Sa ori să fie invitați să fie botezați în numele Lui. Acest lucru este adevărat pentru nenumăratele milioane de frați și surori de-a lungul istoriei lumii.

Poate că unii cred că acest lucru este nedrept. Poate că îl consideră o dovadă a faptului că nu există niciun plan, nicio cerință anume pentru salvare – simțind că un Dumnezeu drept și iubitor nu ar crea un plan care să fie disponibil doar unui număr atât de mic dintre copiii Săi. Poate că alții ar ajunge la concluzia că Dumnezeu trebuie să fi decis dinainte pe care dintre copiii Săi îi va salva și le-a oferit lor Evanghelia, iar cei care nu au auzit niciodată Evanghelia pur și simplu nu au fost „aleși”.

Dar dumneavoastră și cu mine știm, datorită adevărilor restaurate prin profetul Joseph Smith, că planul lui Dumnezeu este mult mai plin de dragoste și dreptate decât atât. Tatăl nostru Cerească este nerăbdător să adune și să-și binecuvânteze toată familia. Deși știe că nu toți vor alege să fie adunați, planul Său oferă fiecăruia dintre copiii Lui prilejul de a-I accepta sau respinge invitația. Iar familiile sunt în centrul acestui plan.

Cu secole în urmă, profetul Maleahi a spus că, în viitor, Dumnezeu urma să-l trimită pe Ilie pentru a „întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor” (Maleahi 4:6).

Această profecție era atât de importantă, încât Salvatorul a menționat-o când a vizitat meleagurile americane după învierea Sa (vezi 3 Nefi 25:5-6). Atunci când îngerul Moroni l-a vizitat pe profetul Joseph Smith, și el a

menționat profeția despre Ilie, inimi, părinți și copii (vezi Joseph Smith – Istorie 1:36-39).

Astăzi este 1 aprilie. Peste două zile, pe 3 aprilie, se împlinesc 181 de ani de la ziua în care profeția lui Maleahi a fost împlinită. Într-adevăr, în acea zi, Ilie a venit și i-a dat lui Joseph Smith puterea preoției de a pecetlui familii pentru eternitate (vezi D&L 110:13-16).

Din acea zi și până acum, interesul pentru cercetarea istoriei familiei a crescut exponențial. Oamenii par să se simtă atrași din ce în ce mai mult de genealogia lor din motive care nu țin doar de pură curiozitate. În întreaga lume, au apărut biblioteci genealogice, asociații și tehnologii care sprijină acest interes. Puterea Internetului de a înlesni comunicarea a făcut posibil ca familiile să lucreze împreună pentru a face cercetări de istorie a familiei la o viteză și acuratețe nemaîntâlnite până acum.

De ce se întâmplă toate aceste lucruri? Din lipsă de alte cuvinte, noi numim acest lucru „spiritul lui Ilie”. Putem numi acest lucru la fel de bine și împlinirea profeției. Depun mărturie că Ilie a venit cu adevărat. Inimile copiilor – ale dumneavoastră și a mea – s-au întors către părinții noștri, strămoșii noștri. Afecțiunea pe care o simțiți pentru strămoșii dumneavoastră este o parte a împlinirii acelei profeții. Este adânc înrădăcinată în identitatea dumneavoastră. Dar acest lucru are de-a face cu mai mult decât cu ADN-ul moștenit.

De exemplu, pe măsură ce urmați îndemnul de a învăța despre istoria familiei dumneavoastră, este posibil să descoperiți că o rudă îndepărtată are o fizionomie asemănătoare cu a dumneavoastră sau vă împărtășește interesul privind cărțile ori talentul de a cânta. Acest lucru poate fi foarte interesant și chiar însemnat. Dar, dacă munca dumneavoastră se oprește aici, veți simți că

lipsește ceva. Aceasta deoarece adunarea și unirea familiei lui Dumnezeu presupune mai mult decât doar sentimente calde. Presupune legăminte sacre făcute prin rânduieli ale preoției.

Mulți dintre strămoșii dumneavoastră nu și-au primit acele rânduieli. Dar, prin mila lui Dumnezeu, dumneavoastră le-ați primit. Iar Dumnezeu a știut că veți simți o apropiere plină de dragoste față strămoșii dumneavoastră și că veți avea tehnologia necesară pentru a-i identifica. El a știut, de asemenea, că veți trăi într-o perioadă în care accesul la templele sfinte, în care pot fi înfăptuite rânduieli, va fi mai mare ca niciodată în istorie. Și a știut că putea avea încredere ca dumneavoastră să îndepliniți această lucrare în numele strămoșilor dumneavoastră.

Bineînțeles, cu toții avem multe responsabilități urgente și importante care ne solicită atenția și timpul. Cu toții credem că unele lucruri pe care ni le cere Domnul sunt mai presus de puterile noastre. Din fericire, Domnul oferă o cale pentru ca fiecare dintre noi să capete încredere și satisfacție în toată slujirea sa, inclusiv în munca de întocmire a istoriei familiei. Dobândim tărie să facem ceea ce ne cere prin credința că Salvatorul nu dă nicio poruncă „fără

să pregătească o cale pentru [noi], ca [noi] să [îndeplinim] lucrurile pe care El le-a poruncit” (1 Nefi 3:7).

Din experiență, știu că acest lucru este adevărat. Cu mulți ani în urmă, în timp ce eram student la universitate, am întâlnit un bărbat care lucra pentru una dintre cele mai mari companii de calculatoare din lume. Eram la începutul erei calculatoarelor și întâmplarea a făcut ca el să fie trimis de compania lui să vândă calculatoare Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Din câte puteam vedea, acest comis voiajor nu era o persoană religioasă. Totuși a spus cu mirare și exasperare: „În biserica aceasta fac ceea ce ei numesc «genealogie», căutând nume de oameni care sunt morți, încercând să-și identifice strămoșii. Oamenii, majoritatea femei, alergau de la un fișet la altul căutând informații pe niște cartonașe. Dacă rețin corect, a spus că femeile purtau teniși pentru a putea alerga puțin mai repede. Bărbatul a continuat: „Când am văzut magnitudinea a ceea ce încercau să facă, mi-am dat seama că descoperisem motivul pentru care se inventaseră calculatoarele”.

Ei bine, într-o măsură, el avea dreptate. Calculatoarele urmau să fie o parte importantă pentru viitorul muncii

de întocmire a istoriei familiei – doar că nu cele pe care le vindea el. Un conducător inspirat al Bisericii a ales să nu-i cumpere calculatoarele. Biserica avea să aștepte o tehnologie care, la acel moment, nu fusese nici măcar concepută. Dar, în numeroșii ani care au trecut de-atunci, am învățat că până și cea mai bună tehnologie nu poate înlocui niciodată revelația din cer, ca cea pe care a primit-o acel conducător al Bisericii. Aceasta este o lucrare spirituală, iar Domnul o îndrumă prin Spiritul Său Sfânt.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, lucram la istoria familiei mele având un consultant alături de mine și un alt ajutor la telefon. Pe ecranul calculatorului din fața mea era o problemă dincolo de abilitatea mea de muritor de a o rezolva. Am văzut două nume, care-mi fuseseră trimise prin minunea tehnologiei, a unor oameni care poate erau în așteptarea unor rânduieli în templu. Problema era că numele erau diferite, dar erau motive care mă făceau să cred că era vorba de aceeași persoană. Sarcina mea era să văd care era adevărul.

I-am rugat pe consultanții mei să-mi spună. Ei au spus: „Nu, dumneavoastră trebuie să alegeți”. Și erau complet convinși că voi descoperi adevărul. Cu toată puterea și informația calculatorului, binecuvântarea de a mă uita la acele nume de pe ecran, a evalua informațiile

disponibile, a face alte cercetări, a mă ruga în gând și a descoperi adevărul era doar a mea. În timp ce m-am rugat, am știut exact ce să fac – așa cum am știut și în alte situații în care a trebuit să mă bizui pe ajutorul divin pentru a rezolva o problemă.

Nu știm ce invenții minunate îi va inspira Dumnezeu pe oameni să creeze pentru a veni în ajutorul lucrării Sale de a-Și aduna familia. Dar, indiferent de ce lucruri minunate se vor inventa, folosirea lor va presupune ca Spiritul să lucreze în oameni ca dumneavoastră și ca mine. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă. La urma urmei, este vorba de fii și fiice iubite ai lui Dumnezeu. El va oferi inspirația de care este nevoie pentru a le oferi prilejul de a se întoarce la El.

În ultimii ani, tinerii din Biserică au răspuns la îndemnul spiritului lui Ilie într-un mod care ne inspiră. Acum, mulți dețin o recomandare de templu cu utilizare limitată și o folosesc des. Bazinele de botez din templu sunt mai ocupate ca niciodată; unele temple au trebuit chiar să-și modifice orarele pentru a primi numărul din ce în ce mai mare de tineri care vin la templu.

Obişnuia să fie o excepție rară dar binevenită ca tinerii să-și aducă la templu nume de strămoși. Acum, acest lucru a devenit o regulă și, foarte adesea, tinerii sunt cei care și-au găsit acei strămoși.

În plus, mulți tineri au descoperit că faptul de a-și da din timpul lor pentru a face cercetare genealogică și muncă în templu le-a aprofundat mărturia despre planul salvării. Le-a sporit influența Spiritului în viețile lor și a redus influența dușmanului. I-a ajutat să se simtă mai aproape de familiile lor și mai aproape de Domnul Isus Hristos. Au învățat că această lucrare nu îi salvează doar pe cei morți; ne salvează pe toți (vezi D&L 128:18).

Tinerii au înțeles viziunea într-un mod admirabil; acum este timpul ca părinții lor să-i ajungă din urmă. Acum sunt mulți oameni în lumea spiritelor care au acceptat botezul datorită lucrării făcute de tineri și așteaptă alte rânduieli pe care numai adulții le pot înfăptui în temple din această lume. Lucrarea de a aduna familia Tatălui Cerească nu este doar pentru tineri și nu este doar pentru bunici. Este pentru toată lumea. Noi suntem cei care adunăm.

Aceasta este lucrarea generației noastre, este ceea ce apostolul Pavel a numit „împlinirea vremilor”, când el a spus că Dumnezeu va „uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1:10). Acest lucru este posibil prin lucrarea ispășitoare a Fiului Preaiubit al lui Dumnezeu, Isus Hristos. Datorită Lui, membrii familiei noastre „care odinioară [erau] depărtați, [au] fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care [ne] despărțea” (Efeseni 2:13-14). Ați simțit aceasta, la fel ca mine, când ați avut un sentiment de dragoste sporită în timp ce v-ați uitat la fotografia unui strămoș. Ați simțit-o în templu, când numele de pe un cartonaș părea a fi mai mult decât un nume și ați simțit că acea persoană vă știa și simțea dragostea dumneavoastră.

Depun mărturie că Dumnezeu Tatăl Își vrea copiii din nou acasă, în familii și în slavă. Salvatorul trăiește. El îndrumă și binecuvântează această lucrare, ne veghează și ne îndrumă. El vă mulțumește pentru slujirea dumneavoastră plină de credință în a aduna familia Tatălui Său și vă promit că veți primi ajutorul inspirat pe care îl căutați și de care aveți nevoie. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

M. Joseph Brough

al doilea consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Mâna Sa care ne îndrumă zilnic

Tatăl Ceresc știe mai bine decât oricine de ce avem, dumneavoastră și cu mine, nevoie.

Unul dintre cele mai îndrăgite instrumente prin care Tatăl Ceresc îi îndrumă pe copiii Săi sunt bunicii neprihăniți. Mama tatălui meu a fost o astfel de femeie. La un moment dat, când eram prea mic să-mi aduc aminte, tatăl meu mă disciplina. Observând cum mă corecta, bunica mea a spus: „Monte, cred că îl corectezi prea dur”.

Tata a răspuns: „Mamă, îmi voi corecta copiii cum vreau”.

Și bunica mea înțeleaptă a spus cu blândețe: „Așa voi face și eu”.

Sunt destul de sigur că, în acea zi, tatăl meu a dat ascultare acelei îndrumări înțelepte a mamei lui.

Când ne gândim la îndrumare, ne-am putea gândi la un imn pe care îl știm și îl îndrăgim cu toții – „Copil al Domnului”. Refrenul conține cuvintele: „Vino să fii lângă mine, drumul să-mi arăți”¹.

Până de curând, am crezut că acel refren conține o îndrumare divină pentru părinți. Cugetând asupra acestor cuvinte, am înțeles că, deși conțin acea îndrumare, există un înțeles mult mai mare. Cu toții ne rugăm, individual, Tatălui Ceresc ca El să fie lângă noi și să ne arate drumul.

Președintele Dieter F. Uchtdorf a explicat: „Tatăl nostru Ceresc știe nevoile copiilor Săi mai bine decât oricine altcineva. Este lucrarea și slava Lui să ne ajute la fiecare pas dându-ne resurse temporale și spirituale minunate care să ne ajute pe calea noastră să ne întoarcem la El”².

Ascultați aceste cuvinte: Tatăl Ceresc știe mai bine decât oricine de ce avem, dumneavoastră și cu mine, nevoie.

Drept urmare, El a pregătit o trusă de ajutor personal potrivită fiecăruia dintre noi. Aceasta are multe componente. Printre acestea se numără Fiul Său și ispășirea, Duhul Sfânt, poruncile, scripturile, rugăciunea, profeții, apostolii, părinții, bunicii, conducătorii locali ai Bisericii și mulți alții – toate acestea pentru a ne ajuta să ne întoarcem într-o zi să trăim alături de El.

Îmi permiteți să vă împărtășesc, astăzi, câteva dintre componentele acestei truse de ajutor care m-au ajutat să recunosc că un Tată iubitor este lângă mine și familia mea și ne arată drumul? Mă rog ca fiecare dintre dumneavoastră să recunoașteți, în experiențele personale, că Tatăl Ceresc este lângă dumneavoastră și vă arată drumul și, cu acea cunoaștere, să mergeți înaintea cu încredere știind că nu sunteți niciodată cu adevărat singuri.

Poruncile Tatălui Ceresc sunt componente cheie ale trusei de ajutor. Alma a declarat: „Ticăloșia niciodată nu a fost fericire”³. Tolerarea comportamentului nepotrivit fără corectarea plină de dragoste reprezintă o compasiune falsă

și întărește ideea răspândită conform căreia ticăloșia poate fi, de fapt, fericire. Samuel Lamanitul a contrazis, în mod clar, această idee: „Voi ați căutat fericire făcând nedreptate, care lucru este împotriva naturii acelei dreptăți care este în Conducătorul nostru cel Mare și Veșnic”⁴.

Prin profeții Săi, Tatăl Ceresc ne amintește constant că neprihănirea este fericire. Regele Beniamin, de exemplu, ne-a învățat că Tatăl Ceresc „vă cere ca voi să faceți așa cum v-a poruncit; căci, dacă voi veți face așa, El vă va binecuvânta imediat”⁵. Într-un alt imn, ne este oferit un memento asemănător:

*Țineți poruncile; țineți poruncile!
În ele avem pace, siguranță.
De Domnul veți fi binecuvântați.*⁶

În preajma zilei în care împlineam 14 ani, am învățat despre unele dintre aceste binecuvântări. Am observat că părinții mei se comportau diferit. Având în vedere ce observasem, i-am întrebat: „Mergem în misiune?”. Șocul de pe chipul mamei mele mi-a confirmat suspiciunea. Mai târziu, într-un consiliu de familie, eu și frații și surorile mele am aflat că părinții noștri fuseseră chemați să prezideze asupra unei misiuni.

Locuiam la o frumoasă fermă din Wyoming. Din perspectiva mea, viața era perfectă. Puteam să vin acasă după școală, să-mi termin sarcinile din cadrul gospodăriei și să plec la vânatoare ori la pescuit sau să explorez împreună cu câinele meu.

La scurt timp după ce am aflat de chemare, mi-am dat seama că va trebui să renunț la câinele meu, Blue. L-am abordat pe tatăl meu întrebându-l ce urma să fac cu Blue. Voiam să scot în evidență nedreptatea cerinței lui Dumnezeu. Nu voi uita niciodată acel răspuns. El a spus: „Nu sunt sigur. Probabil că nu va putea veni cu noi, așa că ar fi mai bine să-L întrebi pe Tatăl Ceresc”. Acesta nu era răspunsul la care mă așteptam.

Am început să citesc Cartea lui Mormon. M-am rugat cu sinceritate pentru a ști dacă trebuie să-i dau cuiva câinele. Răspunsul meu nu a venit într-o clipă; de fapt, un gând anume îmi tot venea în minte: „Nu fi o povară pentru părinții tăi. Nu fi o povară. Eu i-am chemat pe părinții tăi”.

Știam ce dorea Tatăl Ceresc. Acea cunoaștere nu a diminuat durerea cauzată de faptul că i-am dat altcuiva câinele meu. Totuși, prin acel sacrificiu mic, inima mea s-a înmuiat și am găsit pace căutând să aflu voia Tatălui Ceresc.

Îi mulțumesc Tatălui meu Ceresc pentru binecuvântările și fericirea pe care le-am găsit prin intermediul scripturilor, rugăciunii, Duhului Sfânt și al unui tată pământean demn care și-a acceptat rolul de învățător principal al Evangheliei pentru copiii săi. Ei mi-au arătat drumul și chiar au fost lângă mine – în special, când a trebuit să fac ceva dificil.

Pe lângă componentele trusei de ajutor pe care tocmai le-am menționat, fiecare dintre noi este binecuvântat cu un conducător al preoției care să ne conducă și să ne îndrume.

Președintele Boyd K. Packer a spus: „Episcopii sunt inspirați! Fiecare dintre noi are libertatea de a alege să accepte sau să respingă sfatul conducătorilor noștri, dar nu ignorați niciodată sfatul episcopului dumneavoastră, oferit, fie de la pupitru, fie personal”⁷.

Acești bărbați se străduiesc să-L reprezinte pe Domnul. Fie că suntem în vârstă sau tineri, când Satana dorește ca noi să credem că totul este pierdut, episcopii sunt acolo pentru a ne îndruma. Când am vorbit cu episcopi, am descoperit o temă comună în ceea ce privește confesiunile persoanelor nesupuse sau ale celor inocente care suferă din cauza unor greșeli teribile. Episcopii doresc să exprime imediat dragostea Tatălui Ceresc pentru acea persoană și dorința de a păși alături de ea pe măsură ce persoana respectivă găsește drumul spre casă.

Probabil că cea mai măreață componentă a trusei de ajutor a Tatălui Ceresc este descrisă în aceste cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”⁸.

Pentru a ne învăța tot ce trebuie să facem, Isus Hristos ne-a arătat calea oferind exemplul perfect pe care trebuie să încercăm să-l urmăm. El ne implorea cu brațele deschise să venim să-L

urmăm.⁹ Și, atunci când greșim, lucru pe care îl facem cu toții, El ne amintește: „Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi”¹⁰.

Ce dar minunat! Pocăința nu este o pedeapsă; este un privilegiu. Este un privilegiu care ne conduce și ne îndrumă. Nu este de mirare că scripturile declară că nu trebuie să predicăm altceva decât pocăință.¹¹

Tatăl Ceresc are multe resurse, dar, deseori, El folosește o altă persoană care să-L ajute. El ne oferă zilnic ocazii de a fi lângă o persoană nevoiașă și a-i arăta drumul. Trebuie să urmăm exemplul Salvatorului. Și noi trebuie să facem lucrarea Tatălui Ceresc.

În calitate de Președinție generală a Tinerilor Băieți, știm că tinerii sunt binecuvântați când au părinți și conducători care acționează pentru Tatăl Ceresc fiind lângă ei și arătându-le drumul. Sunt trei principii¹² care ne vor ajuta să facem parte din trusa de ajutor a Tatălui Ceresc pentru alții.

Primul, stați alături de tineri. Președintele Henry B. Eyring a subliniat acest lucru: „Există unele lucruri pe care le putem face și care ar putea fi cele mai importante. În timp ce predăm doctrina, mai puternice decât cuvintele vor fi exemplele noastre de vieți trăite conform Evangheliei”¹³. Pentru a-i conduce pe tineri trebuie să stăm alături de ei. Dedicarea timpului este un mod de exprimare a dragostei care ne permite să predăm prin cuvânt și exemplu.

Al doilea, pentru a-i îndruma, cu adevărat, pe tineri, trebuie să-i ajutăm să aibă o legătură directă cu cerul. Întotdeauna vine momentul în care fiecare trebuie să se descurce singur. Doar Tatăl Ceresc poate fi acolo pentru a îndruma în toate timpurile și în toate locurile. Tinerii noștri trebuie să știe cum să caute îndrumarea Tatălui Ceresc.

Al treilea, trebuie să-i lăsăm pe tineri să conducă. Asemenea unui părinte iubitor care ține de mână un copil care învață să meargă, trebuie să-i lăsăm pe tineri de mână pentru ca ei să progreseze. Faptul de a-i lăsa pe tineri să conducă necesită răbdare și dragoste. Este mai greu și durează mai mult decât dacă am conduce noi. Ei se pot împiedica de-a lungul drumului, dar noi mergem lângă ei.

Dragi frați și surori, vor fi momente, în viața noastră, în care binecuvântările îndrumării vor părea a fi departe sau inexistente. Pentru astfel de perioade de disperare, vârstnicul D. Todd Christofferson a promis: „Faceți astfel încât legămintele să fie cel mai important lucru pentru dumneavoastră și faceți ca supunerea dumneavoastră să fie totală. Apoi, puteți cere cu credință, fără să vă îndoiiți, ceea ce aveți nevoie

și Dumnezeu vă va răspunde. El vă va susține în timp ce lucrați și vegheați. La timpul și în modul pe care El le consideră potrivite, El vă va întinde mâna spunând: «Iată-Mă»¹⁴.

Într-un asemenea moment, am căutat sfatul Tatălui Ceresc, prin rugăciune constantă și sinceră timp de mai bine de un an, pentru a găsi rezolvarea unei situații dificile. Știam din punct de vedere logic că Tatăl Ceresc răspunde la toate rugăciunile sincere. Totuși, într-o zi, simțeam o disperare atât de mare, încât am mers la templu cu o întrebare: „Tată Ceresc, chiar Îți pasă?”

Stăteam în partea din spate a camerei de așteptare a Templului Logan, Utah, când, spre surprinderea mea, a intrat președintele templului, Vaughn J. Featherstone, un prieten de familie apropiat. El a stat în fața congregației și ne-a urat tuturor bun venit. Când a

observat că sunt printre membrii care participă la rânduielile din templu, s-a oprit din vorbit, m-a privit în ochi și, apoi, a spus: „Frate Brough, mă bucur să te văd astăzi în templu”.

Nu voi uita niciodată ce am simțit în acel moment simplu. Era ca și cum – prin acea urare – Tatăl Ceresc Își întindea mâna și spunea „Iată-Mă”.

Tatălui Ceresc Îi pasă cu adevărat și ascultă și răspunde la toate rugăciunile copiilor Săi.¹⁵ În calitate de copil al Său, știu că răspunsul la rugăciunile mele vine la timpul ales de Domnul. Și, prin acea experiență, am înțeles mai bine ca niciodată că suntem copii ai lui Dumnezeu și că El ne-a trimis aici, pentru ca noi să-I simțim prezența acum și să ne întoarcem într-o zi să trăim alături de El.

Depun mărturie că Tatăl Ceresc chiar este lângă noi și ne arată drumul. Pe măsură ce Îl urmăm pe Fiul Său și dăm ascultare slujitorilor Săi, apostolii și profeții, vom găsi calea către viața eternă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Tatăl nostru, Mentorul nostru”, *Mesajul Primei Președinții*, iun. 2016, p. 2
3. Alma 41:10.
4. Helaman 13:38.
5. Mosia 2:24.
6. „Țineți poruncile”, *Immuri*, nr. 193.
7. Boyd K. Packer, „The Bishop and His Counselors”, *Liahona*, iul. 1999, p. 72.
8. Ioan 3:16.
9. Vezi Luca 18:22.
10. Doctrină și legăminte 19:16.
11. Vezi Mosia 18:20.
12. Vezi „Young Men Auxiliary Training”, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henry B. Eyring, „Pretoria pregătitoare”, *Liahona*, nov. 2014, p. 61.
14. D. Todd Christofferson, „Puterea legămintelor”, *Liahona*, mai 2009, p. 22.
15. Vezi „Rugăciunea unui copil”, *Cântece pentru copii*, p. 6–7.

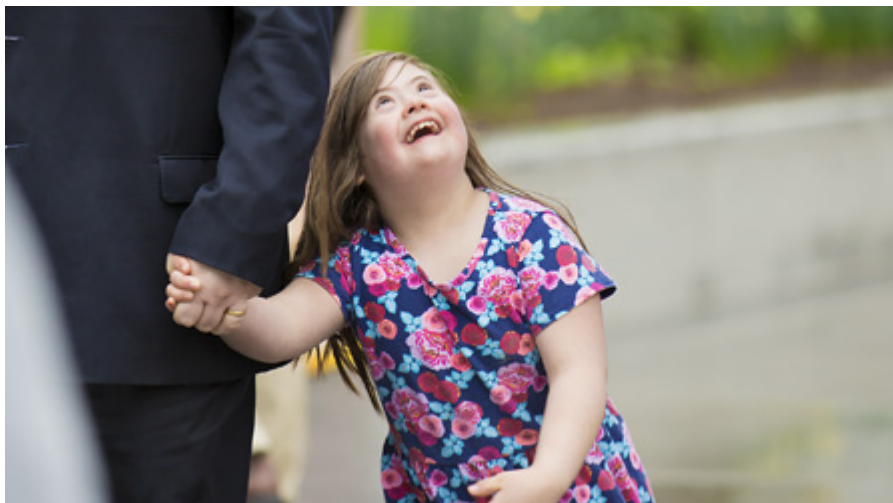
Vârstnicul Weatherford T. Clayton
din Cei Șaptezeci

Planul glorios al Tatălui nostru

Datorită planului sfânt al lui Dumnezeu, noi știm că nașterea și moartea sunt de fapt doar niște evenimente importante în călătoria noastră spre viața veșnică alături de Tatăl Ceresc.

La începutul pregătirii mele ca medic, am avut privilegiul de a ajuta o tânără mamă să nască primul ei copil. Era calmă, concentrată și fericită. După ce bebelușul s-a născut, i l-am așezat în brațe. Cu lacrimi de fericire pe obraji, ea a luat acel nou-născut în brațe și l-a examinat din cap până în picioare. L-a strâns în brațe și l-a iubit cum numai o mamă o poate face. A fost un privilegiu să fiu alături de ea în acea cameră.

Așa a fost începutul vieții pentru fiecare dintre noi. Dar a fost nașterea noastră cu adevărat începutul? Lumea percepe nașterea și moartea ca fiind începutul și sfârșitul. Dar, datorită planului sfânt al lui Dumnezeu, noi știm că nașterea și moartea sunt de fapt doar niște evenimente importante în călătoria noastră spre viața veșnică alături de Tatăl Ceresc.¹ Ele sunt părți importante ale planului întocmit de Tatăl nostru – momente sacre în care

viața muritoare și cerurile se intersectează. Astăzi, gândindu-mă la ceea ce am învățat observând nașterea și moartea în timpul anilor mei de carieră medicală și slujire în Biserică, vreau să depun mărturie despre mărețul plan al Tatălui nostru.

Înainte să ne naștem, am trăit alături de Dumnezeu, Tatăl spiritelor noastre. Noi, toți cei de pe pământ, suntem frați și surori în familia Sa² și fiecare dintre noi este prețios pentru El. Noi am trăit alături de El cu foarte mult timp înainte de nașterea din viața muritoare – învățând, alegând și pregătindu-ne.

Deoarece Tatăl Cerească ne iubește, El vrea ca noi să obținem cel mai mare dar pe care El ni-l poate oferi, viața eternă.³ El nu a putut ca, pur și simplu, să ne dea acest dar; noi trebuie să-l obținem alegându-L pe El și căile Sale. Acest lucru a presupus ca noi să plecăm din prezența Sa și să începem o călătorie minunată și plină de încercări a credinței, maturizării și schimbării. Călătoria pe care Tatăl nostru a pregătit-o pentru noi se numește planul salvării sau planul fericirii.⁴

În marele consiliu din viața premuritoare Tatăl nostru ne-a spus despre

planul Său.⁵ Atunci când am înțeles planul, noi am fost atât de bucuroși încât am strigat de veselie iar stelele dimineții au izbucnit în cântări de bucurie.⁶

Planul este creat pe trei mari stâlpi: stâlpii eternității.⁷

Primul stâlp este crearea pământului, locul pentru călătoria noastră din viața muritoare.⁸

Al doilea stâlp este căderea primilor noștri părinți pământești, Adam și Eva. Datorită căderii, ni s-au oferit unele lucruri minunate. Ne-am putut naște și primi trupuri fizice.⁹ Voi fi veșnic recunoscător mamei mele pentru că ne-a adus pe mine și pe frații mei pe lume și ne-a învățat despre Dumnezeu.

De asemenea, Dumnezeu ne-a dat libertatea morală de a alege – abilitatea și privilegiul de a alege și a acționa pentru noi înșine.¹⁰ Pentru a ne ajuta să alegem corect, Tatăl Cerească ne-a dat porunci. În fiecare zi, în timp ce ținem poruncile, noi Îi arătăm lui Dumnezeu că Îl iubim, iar El ne binecuvântează viețile.¹¹

Știind că noi nu vom alege întotdeauna bine sau, cu alte cuvinte, că vom păcătui, Tatăl ne-a dat cel de-al treilea stâlp – pe Isus Hristos și

ispășirea Sa. Prin suferința Sa, Hristos a plătit prețul atât pentru moartea fizică, cât și pentru păcat.¹² El ne-a învățat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”¹³.

Isus Hristos a trăit o viață perfectă, respectând întotdeauna poruncile Tatălui Său. „El a străbătut drumurile Palestinei”, propovăduind adevărurile despre eternitate, „vindecându-i pe cei bolnavi, făcându-i pe orbi să vadă și înviindu-i pe morți”¹⁴. El „făcea bine”¹⁵ și „[îi îndemna] pe toți să urmeze exemplul Său”¹⁶.

La sfârșitul vieții Sale muritoare, El a îngenuncheat și S-a rugat zicând:

„Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta ...

A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”¹⁷.

Hristos ne-a ajutat să înțelegem mai bine amploarea suferinței Sale atunci când i-a spus profetului Joseph Smith:

„Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit”¹⁸.

Acolo, în Grădina Ghetsimani, El a început să plătească prețul pentru păcatele, bolile, durerile și infirmitățile noastre.¹⁹ Datorită faptului că El a făcut acest lucru, noi nu vom fi niciodată singuri când îndurăm acele infirmități dacă alegem să Îl urmăm. El a fost arestat și osândit pentru acuzații neadevărate, condamnat să moară pe crucea de pe Golgota pentru a satisface gloata. Pe cruce, El și-a dat viața ca să ispășească pentru păcatele întregii omeniri într-un dar mareț oferit în numele tuturor celor care vor trăi vreodată pe pământ.²⁰

El a spus:

„Iată, Eu sunt Isus Hristos, despre care profeții au depus mărturie că trebuia să vină pe pământ.

Și iată, Eu sunt lumina și viața lumii; și Eu am băut din cupa aceea amară pe care Tatăl Mi-a dat-o; și L-am slăvit pe Tatăl luând asupra Mea păcatele lumii”²¹.

Apoi, în ziua dintâi a săptămânii²², El s-a ridicat din mormânt având un trup înviat, perfect, care nu va mai fi supus din nou morții. Și, pentru că El a făcut acest lucru, și noi vom face la fel.

Depun mărturie că Hristos S-a ridicat cu adevărat din mormânt. Dar, pentru a se ridica din acel mormânt, El a trebuit ca mai întâi să moară. Și la fel trebuie să facem și noi.

O altă mare binecuvântare din viața mea a fost de a mă simți mai aproape de ceruri în acele ultime clipe petrecute alături de oameni aflați pe patul de moarte. Într-o dimineață devreme în urmă cu câțiva ani, am intrat în camera de spital a unei văduve, o sfântă din zilele din urmă credincioasă care avea cancer. Două dintre fiicele ei îi erau alături. În timp ce mă îndreptam spre patul ei, am descoperit rapid că nu mai suferea deoarece tocmai murise.

În acel moment al morții, camera era plină de pace. Fiicele ei erau triste, dar inimile lor erau pline de credință. Ele știau că mama lor nu dispăruse, ci se întorsese acasă.²³ Chiar și în momentele noastre de mare suferință, în momentele în care timpul stă în loc și viața pare atât de nedreaptă, putem găsi alinare în Salvatorul nostru, deoarece și El a suferit.²⁴ A fost un privilegiu pentru mine să mă aflu în acea cameră.

Atunci când murim, spiritele noastre părăsesc trupul și noi mergem spre următoarea etapă a călătoriei noastre, în lumea spiritelor. Acela este un loc al învățării, pocăinței, iertării și schimbării²⁵ – în care așteptăm învierea.²⁶

Într-o zi minunată, toți cei care s-au născut se vor ridica din mormânt. Spiritele și trupurile noastre fizice vor fi reunite în forma lor perfectă. Toți vor fi înviați, atât bătrâni, cât și tineri, atât bărbați, cât și femei, drepti și nedrepti și „fiecare lucru va fi reconstituit în forma lui perfectă”²⁷.

După înviere vom avea binecuvântarea supremă de a fi judecați de Salvatorul nostru, care a spus:

„Eu îi voi aduce pe toți oamenii către Mine pentru ca ei să poată fi judecați după faptele lor.

Și se va întâmpla că acela care se pocăiește și este botezat în numele Meu, acela va fi împlinit; și dacă el rabdă până la sfârșit, iată, pe el îl voi ține Eu de nevinovat în fața Tatălui Meu în ziua când Eu voi sta ca să judec lumea”²⁸.

Și apoi, prin Hristos și ispășirea Sa, toți cei care aleg să Îl urmeze prin credință, pocăință, botez, primirea darului Duhului Sfânt și îndurarea până la sfârșit²⁹ vor afla că sfârșitul călătoriei lor este să-și îndeplinească „destinul lor divin ca moștenitori ai vieții eterne”³⁰. Ei se vor întoarce în prezența Tatălui pentru a trăi alături de El pentru totdeauna. Fie ca noi să alegem bine.

Existența noastră înseamnă mult mai mult decât ceea ce se întâmplă între naștere și moarte. Vă invit să veniți la Hristos și să Îl urmați.³¹

Îi invit pe toți membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă ca, în fiecare zi, „[să vină] la Hristos și să [se perfecționeze] pentru El, și [să se lepede] de orice necredință... [ca] prin vărsarea sângelui lui Hristos... [să devină] sfinți, fără de pată”³².

Îi invit pe cei care nu sunt încă membri ai Bisericii să vină și să citească Cartea lui Mormon și să îi asculte pe misionari. Veniți și aveți credință și pocăiți-vă de păcatele voastre. Veniți, fiți botezați și primiți Duhul Sfânt. Veniți și trăiți o viață fericită, asemănătoare cu cea a lui Hristos. În timp ce veniți la El și țineți poruncile Sale, vă promit că veți putea găsi pace și scop în această experiență adesea tumultuoasă din viața muritoare și viața veșnică în lumea care va veni.³³

Pe cei care au simțit aceste adevăruri și care, indiferent de ce motiv, au părăsit Biserica, îi invit să se întoarcă. Întoarceți-vă astăzi. Tatăl nostru și Salvatorul vă iubesc. Depun mărturie că Hristos are puterea de a răspunde la întrebările dumneavoastră, de a vă vindeca durerile și supărările și de a vă ierta păcatele. Știu că acest lucru este adevărat. Știu că toate aceste lucruri sunt adevărate. Hristos trăiește! Aceasta este Biserica Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 31:18.
2. „Plan of Salvation”, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Vezi Doctrină și legăminte 14:7; Moise 1:39.
4. Vezi Alma 42:8.
5. Vezi Avraam 3:24-28.
6. Iov 38:7.
7. Vezi Russell M. Nelson, „Standards of the Lord’s Standard Bearers”, *Ensign*, aug. 1991, p. 5–6.
8. Vezi 3 Nefi 9:15.
9. Vezi 2 Nefi 2:22-25.
10. Vezi Thomas S. Monson, „Alegeri”, *Liahona*, mai 2016, p. 86; „Agency”, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Vezi Ioan 14:15, 23; vezi, de asemenea, Alma 38:1.
12. Vezi Alma 34:8-16.
13. Ioan 3:16; vezi, de asemenea, Ioan 3:17.
14. „Hristos cel Viu – mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2.
15. Faptele apostolilor 10:38.
16. Vezi „Hristos cel Viu” p. 2.
17. Luca 22:42, 44.
18. Doctrină și legăminte 19:16-18.
19. Vezi Isaia 53:4-6; Alma 7:11-13.
20. Vezi „Hristos cel Viu” p. 2.
21. 3 Nefi 11:10-11.
22. Vezi Ioan 20:1.
23. Vezi Alma 40:11.
24. Vezi 1 Petru 2:21-25.
25. Vezi Doctrină și legăminte 138:57-59.
26. Vezi Alma 40:2-12.
27. Alma 11:44.
28. 3 Nefi 27:15-16.
29. Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 1.
30. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
31. Vezi 2 Nefi 9:50-51; 31:13.
32. Moroni 10:32-33.
33. Doctrină și legăminte 59:23.

Vârstnicul Dale G. Renlund

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Păstorul nostru cel Bun

[Isus Hristos,] Păstorul nostru cel Bun, Se bucură atunci când vede că oile Sale bolnave se vindecă.

Putem cunoaște un pic mai bine personalitatea Tatălui nostru Ceresc atunci când recunoaștem mila Sa nemărginită față de păcătoși și apreciem deosebirea pe care El o face între păcat și cei care păcătuiesc. Această cunoaștere ne ajută să avem o „înțelegere” mai corectă a personalității Sale, a perfecțiunii și atributelor Sale¹ și constituie baza exercitării credinței în El și în Fiul Său, Isus Hristos. În pofida imperfecțiunilor noastre, mila Salvatorului ne apropie de

El și ne motivează în repetatele noastre încercări de a ne pocăi și de a-L emula. Pe măsură ce devenim mai asemănători Lui, învățăm să ne purtăm cu alții așa cum s-ar purta El, indiferent de felul în care arată sau de comportamentul acestora.

Impactul provocat de diferența dintre aspectul exterior al unei persoane și personalitatea ei este esențial în romanul *Mizerabilii*, scris de autorul francez Victor Hugo.² La începutul romanului,

naratorul ni-l prezintă pe Bienvenue Myriel, episcopul din Digne, și expune problema cu care acesta se confruntă. Ar trebui el să viziteze un bărbat care este un ateu recunoscut și disprețuit în comunitate din cauza comportamentului său din timpul Revoluției franceze?³

Naratorul ne spune că episcopul ar putea să aibă în mod firesc o puternică aversiune față de acest bărbat. Apoi, naratorul adresează o întrebare simplă: „Totuși, o oaie răioasă îl poate oare speria pe păstor?”⁴ Răspunzând în locul episcopului, naratorul ne oferă un răspuns hotărât, „Nu”, și apoi adaugă un comentariu amuzant: „Dar și ce oaie!”⁵

În acest fragment, Hugo compară „ticăloșia” omului cu o boală de piele a oilor și îl compară pe episcop cu un păstor care nu fuge atunci când se confruntă cu o oaie care este bolnavă. Episcopul este înțelegător și, mai târziu în roman, dă dovadă de o compasiune asemănătoare față de alt bărbat, personajul principal al romanului, un fost condamnat fără onoare, Jean Valjean. Mila și empatia episcopului îl motivează pe Jean Valjean să își schimbe cursul vieții.

Întrucât în scripturi Dumnezeu folosește boala ca metaforă pentru păcat, suntem îndreptățiți să întrebăm: „În ce mod reacționează Isus Hristos atunci când se confruntă cu bolile noastre metaforice – adică păcatele noastre?”

La urma urmei, Salvatorul a spus că El „nu [poate tolera] păcatul nici în cel mai mic grad”⁶; așadar, cum poate El să Se uite la noi, așa imperfecti cum suntem, fără să Se îngrozească și să fie dezgustat?

Răspunsul este simplu și clar. În calitate de Păstorul cel Bun⁷, Isus Hristos privește boala oilor Sale ca o afecțiune care necesită tratament, îngrijire și milă. Acest păstor, Păstorul nostru cel Bun, Se bucură atunci când vede că oile Sale bolnave se vindecă.

Salvatorul a profețit că El „va paște turma ca un Păstor”⁸, „[va] căuta pe cea pierdută, [va] aduce înapoi pe cea rătăcită, [va] lega pe cea rănită, și [va] întări pe cea slabă”⁹. Deși Israelul apostat a fost descris ca fiind consumat de păcătoase „răni, vânătași și carne vie”¹⁰, Salvatorul a oferit încurajări, a îndemnat și a promis vindecare.¹¹

Slujirea din viața muritoare a Salvatorului a fost, într-adevăr, caracterizată de dragoste, milă și empatie. El nu a mers cu dispreț pe drumurile prăfuite ale Galileii și Iudeii, înfiorându-se atunci când vedea păcătoși. El nu i-a evitat fiind total dezgustat. În schimb, El a luat masa cu ei.¹² El a ajutat și a binecuvântat, a înălțat și a edificat și a înlocuit frica și disperarea cu speranța și bucuria. Fiind adevăratul păstor, El ne caută și ne găsește pentru a ne oferi alinare și speranță.¹³ Faptul de a înțelege mila și dragostea Sa ne ajută să ne exercităm credința în El – să ne pocăim și să fim vindecați.

Evanghelia după Ioan consemnează efectul pe care l-a avut empatia Salvatorului față de un păcătos. Cărturarii și fariseii au adus la Salvator o femeie prinsă în preacurvie. Acuzatorii au sugerat ca ea să fie omorâtă cu pietre potrivit legii lui Moise. Isus, răspunzând în cele din urmă la întrebările persistente, le-a spus: „Cine dintre voi

este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”.

Acuzatorii au plecat și „Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.

Atunci... când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a spus: «Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?»

«Nimeni, Doamne», I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: «Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești».¹⁴

Cu siguranță, Salvatorul nu tolera adulterul. Dar, de asemenea, El nu a condamnat-o pe femeie. El a încurajat-o să-și schimbe viața. Ea a fost motivată să se schimbe datorită compasiunii și milei Sale. Traducerea Bibliei de Joseph Smith descrie modul în care ea a devenit o ucenică: „Și femeia L-a preaslăvit pe Dumnezeu din acel moment și a crezut în numele Lui”.¹⁵

Deși Dumnezeu este înțelegător, nu trebuie să facem greșeala să credem că El acceptă sau este deschis să vadă păcatul altfel decât este. Deoarece El nu face acest lucru. Salvatorul a venit pe pământ să ne salveze *de* păcatele noastre dar, un lucru important este că El nu ne va salva *în* păcatele noastre.¹⁶ Zeezrom, un expert în manipulare, a încercat odată să-l păcălească pe Amulec întrebându-l: „[Mesia care va veni] îi va salva pe oameni în păcatele lor? Și Amulec i-a răspuns și i-a spus lui: Eu îți spun ție că El nu o va face, pentru că este imposibil pentru El să-și calce cuvântul Lui... El nu-i poate salva în păcatele lor”.¹⁷ Amulec a vorbit despre un adevăr de bază potrivit căruia, pentru a fi salvați de păcatele noastre, noi trebuie să ne supunem „[condițiilor] pocăirii”, lucru care permite puterii Salvatorului să salveze sufletul nostru.¹⁸

Compasiunea, dragostea și mila Salvatorului ne apropie de El.¹⁹ Prin ispășirea Sa, nu mai suntem mulțumiți de starea noastră păcătoasă.²⁰ Dumnezeu

este clar în ceea ce privește ce este drept și acceptabil pentru El și ce este greșit și păcătos. El nu dorește să aibă ucenici supuși, care nu gândesc pentru ei înșiși. Tatăl nostru Ceresc dorește ca noi, copiii Săi, să alegem de bună voie și nesiliți de nimeni să devenim ca El²¹ și să fim demni de a avea o viață precum cea de care El se bucură.²² Făcând acest lucru, copiii Săi își îndeplinesc destinul divin și devin moștenitori a tot ceea ce El are.²³ Acesta este motivul pentru care conducătorii Bisericii nu pot să modifice poruncile și doctrina lui Dumnezeu împotriva voinței Sale, pentru ca acestea să fie convenabile și populare.

Totuși, în încercarea noastră de-o viață de a-L urma pe Isus Hristos, exemplul Său de bunătate față de toți cei care păcătuiesc este extrem de instructiv. Noi, cei ce suntem păcătoși, trebuie, precum Salvatorul, să îi ajutăm pe alții cu milă și dragoste. De asemenea, rolul nostru este de a ajuta, a binecuvânta, a înălța, a edifica și a înlocui frica și disperarea cu speranța și bucuria.

Salvatorul i-a muștrat pe cei care se îndepărtau de alții pe care îi considerau murdari și pe cei care îi judecau pe alții cu ipocrizie ca fiind mai păcătoși decât ei.²⁴ Aceasta este lecția pe care Salvatorul a predat-o celor care „se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți”. El a propovăduit această pildă:

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș.

Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: «Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.

Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.»

Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»

Isus a încheiat spunând: „Eu vă spun că mai degrabă omul acesta [vameșul] s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt [fariseul]. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat”.²⁵

Mesajul adresat nouă este clar: un păcătos care se pocăiește se apropie mai mult de Dumnezeu decât o persoană ipocrită care îl condamnă pe acel păcătos.

Omul a avut înclinația de a fi ipocrit și de a judeca și în vremea lui Alma. Pe măsură ce oamenii „au început să întemeieze Biserica în întregime... oamenii Bisericii au început să devină mândri... s-au înălțat în mândrie în propriii lor ochi... ei au început să se batjocorească unul pe altul și au început să persecute pe aceia care nu credeau conform voinței și propriilor lor plăceri”.²⁶

Acest tip de persecuție a fost, în mod specific, interzis: „Acum, era o lege foarte strictă printre oamenii Bisericii, ca nici un om aparținând Bisericii să nu se ridice și să persecute pe cei care nu aparțineau Bisericii și că

nu trebuia să existe nici o persecuție printre ei”.²⁷ Principiul pentru sfinții din zilele din urmă este același. Nu trebuie să ne facem vinovați de persecutarea vreunei persoane care este sau care nu este membră a Bisericii.

Cei care au fost persecutați din oricare motiv știu ce înseamnă rea-credința și bigotismul. În anii 1960, fiind un adolescent care locuia în Europa, am simțit că eram criticat și terorizat deoarece eram american și membru al Bisericii. Unii dintre colegii mei de la școală se purtau cu mine ca și cum eu eram în mod personal responsabil pentru politica externă lipsită de popularitate a Statelor Unite. De asemenea, am fost tratat ca și cum religia mea era o insultă pentru națiunea în care trăiam deoarece era diferită de religia susținută de stat. Mai târziu, în diferite țări din întreaga lume, am putut vedea cu ochii mei câte puțin din cruzimea prejudecăților și discriminării suferite de cei care erau vizați din cauza rasei sau etniei lor.

Persecuția are multe forme: ridiculizare, hărțuire, terorizare, excludere și izolare sau ură față de celălalt. Trebuie să ne păzim de bigotismul care își ridică glasul urât împotriva celor care au

opinii diferite. Bigotismul se manifestă, parțial, prin lipsa de disponibilitate de a acorda o libertate de exprimare egală.²⁸ Toată lumea, inclusiv oamenii religioși, au dreptul de a-și exprima opiniile în piața publică. Dar nimeni nu are un drept de a-i urî pe alții pe măsură ce acele opinii sunt exprimate.

Istoria Bisericii ne oferă suficiente exemple despre membri ai Bisericii care au fost tratați cu ură și bigotism. Într-un mod ironic, cât de trist ar fi ca noi să ne comportăm cu alții așa cum alții s-au purtat cu noi. Salvatorul ne-a învățat: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”.²⁹ Pentru ca noi să cerem respect, trebuie să fim respectuoși. De asemenea, convertirea noastră sinceră aduce „umilință și smerenia inimii”, ceea ce invită „Duhul Sfânt” și ne umple de „iubire perfectă”³⁰, o „dragoste neprefăcută”³¹ pentru alții.

Păstorul nostru cel Bun nu Se schimbă și, în ceea ce privește păcatul și păcătoșii, simte la fel astăzi ca și atunci când El a mers pe acest pământ. El nu ne evită deoarece păcătuim, chiar dacă El, uneori, probabil se gândește: „Dar și ce oaie!”. El ne iubește atât de mult încât ne-a oferit o cale ca noi să ne pocăim și să devenim curați pentru a ne putea întoarce la El și la Tatăl nostru Ceresc.³² Făcând acest lucru, Isus Hristos a stabilit un exemplu pe

care noi să-l urmăm, să arătăm respect tuturor și să nu urâm pe nimeni.

În calitate de ucenici ai Săi, haideți să emulăm dragostea Sa și să ne iubim unii pe alții atât de deschis și atât de mult, încât nimeni să nu se simtă abandonat, singur sau lipsit de speranță. Depun mărturie că Isus Hristos este Păstorul nostru cel Bun, care ne iubește și are grijă de noi. El ne cunoaște și Și-a dat viața pentru oile Sale.³³ De asemenea, El trăiește pentru noi și dorește ca noi să-L cunoaștem și să ne exercităm credința în El. Îl iubesc și Îl ador și sunt profund recunoscător pentru El, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Lectures on Faith* (1985), p. 38.
2. Romanul *Mizerabilii*, de Victor Hugo (1802–1885), spune povestea lui Jean Valjean, care a comis o infracțiune minoră furând o bucată de pâine pentru a hrăni familia surorii sale. Fiind condamnat la cinci ani de închisoare, Valjean a petrecut în total 19 ani de închisoare făcând muncă silnică din cauza celor patru tentative de evadare ale sale. El a ieșit din închisoare un bărbat dur și amar. Din cauza condamnării sale, Valjean nu a putut să găsească de lucru, mâncare și cazare. Fiind obosit și demoralizat, el a fost cazat în cele din urmă de episcopul din Digne, care a dat dovadă de bunătate și milă față de Valjean. În acea noapte, Valjean a renunțat la orice speranță și a furat argintăria episcopului și a fugit. Valjean a fost prins și dus la episcop. În mod inexplicabil și contrar așteptărilor lui Valjean, episcopul a spus poliției că i-a dat lui Valjean argintăria și a insistat ca Valjean

să ia și două sfeșnice de argint. (Vezi Hugo, *Mizerabilii* [1987], cartea a doua, capitolele 10–12.)

3. Vezi Hugo, *Mizerabilii* [1987], cartea întâi, capitolul 10.
4. Naratorul întreabă: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Mizerabilii*, cartea întâi, capitolul 10, pagina 67). În patologia veterinară, *gale* se referă la orice tip de boală de piele care este cauzată de căpușe parazitice și ale cărei simptome sunt pierderea părului și erupția cutanată („scabia” în limba română). Această frază a fost tradusă în moduri diferite în limba română.
5. Comentariu amuzant al naratorului despre un membru al Convenției este: *Mais quelle brebis!* Ocazional, a fost tradus: „Dar ce oaie neagră”.
6. Doctrină și legăminte 1:31.
7. Vezi Ioan 10:11, 14; Alma 5:38; Doctrină și legăminte 50:44.
8. Isaia 40:11.
9. Ezechiel 34:16.
10. Isaia 1:6.
11. Vezi Isaia 1:18.
12. Vezi Luca 15:1–2.
13. Vezi Matei 18:11.
14. Vezi Ioan 8:3–11.
15. Traducerea lui Joseph Smith, Ioan 8:11 (în John 8:11, footnote c).
16. Vezi D. Todd Christofferson, „[Rămâneți] în dragostea Mea”, *Liahona*, nov. 2016, p. 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Vezi Helaman 5:10–11.
19. Vezi 3 Nefi 27:14–15.
20. În vremurile moderne, Salvatorul a clarificat: „Pentru că, ceea ce încalcă legea și nu se supune legii, ci caută să facă propria lege, și vrea să rămână în păcat, și rămâne complet în păcat, nu poate fi sfințit prin lege, nici prin îndurare, nici prin justiție, nici prin judecată. De aceea, ei trebuie să rămână încă întinați” (Doctrină și legăminte 88:35).
21. Vezi 2 Nefi 2:26–27.
22. Vezi Doctrină și legăminte 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Vezi Romani 8:16–17; Doctrină și legăminte 84:38.
24. Vezi Matei 23:13.
25. Luca 18:9–14.
26. Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Vezi *Oxford English Dictionary*, „bigotry” și „intolerance”, oed.com.
29. Matei 7:12.
30. Moroni 8:26.
31. 1 Petru 1:22.
32. Vezi Articolele de credință 1:3.
33. Vezi Ioan 10:11–15.

Vârstnicul Ulisses Soares
din Președinția celor Șaptezeci

Încredeți-vă în Dumnezeu fără șovăire

Dacă suntem neclintii și nu șovăim în credința noastră, Domnul ne va spori capacitatea de a ne ridica deasupra încercărilor vieții.

Dragi frați și surori, doresc să-mi încep mesajul de astăzi depunându-vă mărturie că știu că președintele Thomas S. Monson este profetul lui Dumnezeu în zilele noastre. Consilierii săi din Prima Președinție și Cei Doisprezece Apostoli sunt, de asemenea, profeți, văzători și revelatori. Dânșii Îl reprezintă pe Domnul Isus Hristos și au dreptul să declare gândul și voia Domnului așa cum le sunt revelate. Depun mărturie că vom fi în siguranță dacă le urmăm sfatul. Domnul îi inspiră să pună accent pe întărirea credinței noastre în Tatăl Cerească și în Fiul Său, Isus Hristos, precum și în ispășirea Sa, astfel încât noi să nu șovăim când înfruntăm provocările zilelor noastre.

În Cartea lui Mormon, citim despre un bărbat pe nume Amon care a fost trimis din țara lui Zarahemla în țara lui Lehi-Nefi să se intereseze despre frații lui. Acolo, i-a găsit pe regele Limhi și pe poporul său, care se aflau sub robia lamaniților. Regele Limhi a fost încurajat de lucrurile împărtășite de Amon despre oamenii săi din Zarahemla. Inima lui s-a umplut cu speranță și bucurie atât de mari, încât și-a adunat oamenii la templu și a spus:

„De aceea, ridicați-vă capul și bucurați-vă și puneți-vă nădejdea în Dumnezeu...”

Dar dacă vă veți întoarce către Domnul cu toată hotărârea inimii... și-L veți sluji cu toată sânguința minții... atunci El, după voința și plăcerea Sa, vă va elibera din sclavie”¹.

Credința oamenilor regelui Limhi a fost atât de profund influențată de cuvintele lui Amon, încât au făcut

legământ cu Dumnezeu, că Îl vor sluji și vor ține poruncile Sale, indiferent de circumstanțele lor dificile. Datorită credinței lor, au putut să elaboreze un plan de a scăpa din mâinile lamaniților.²

Dragi frați și surori, vă rog să vă gândiți la importanța invitației pe care regele Limhi a făcut-o poporului său și la relevanța ei pentru noi. El a spus: „Ridicați-vă capul și bucurați-vă și puneți-vă nădejdea în Dumnezeu”. Cu aceste cuvinte, Limhi și-a invitat poporul să se uite la viitor cu ochii credinței; să-și înlocuiască temerile cu optimismul speranței născute din credință; și să nu șovăiască în a-și pune încrederea în Dumnezeu indiferent de circumstanțe.

Viața muritoare este o perioadă de încercare în care vom fi puși la probă pentru a se vedea dacă vom face toate lucrurile pe care Domnul Dumnezeu nostru ni le va porunci.³ Aceasta va solicita o credință neclintită în Hristos, chiar și în momente de mari dificultăți. Va solicita să înaintăm cu o credință fermă în Hristos, fiind conduși de Spirit

și cu încrederea că Dumnezeu ne va asigura cele necesare.⁴

La încheierea slujirii Sale pe pământ, chiar înainte de a fi închis, Salvatorul i-a învățat pe ucenicii Săi: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”⁵.

Cugetați cu mine pentru un moment – Isus Hristos, Singurul Fiu Născut al Tatălui, a trăit o viață fără de păcat și a biruit toate ispitele, durerile, încercările și suferințele lumii. El a vărsat picături de sânge în Ghetsimani; El a suferit

o durere teribilă care depășește orice putere de descriere. El a luat asupra Sa toate durerile și bolile noastre. El este gata să ne ajute – să ne ajute pe fiecare – cu fiecare povară. Prin viața, suferința, moartea și învierea Sa, El a îndepărtat fiecare impediment care s-ar putea afla în calea fericirii noastre și a găsirii păcii pe acest pământ. Beneficiile sacrificiului Său ispășitor sunt oferite tuturor celor care Îl acceptă și care se leapădă de sine, precum și celor care iau crucea Sa și Îl urmează ca ucenici ai

Săi adevărați.⁶ Prin urmare, pe măsură ce exercităm credință în Isus Hristos și în ispășirea Sa, vom fi întăriți, poverile noastre vor fi ușurate și, prin El, vom birui lumea.

Dragi frați și surori, în timp ce cugetăm asupra tăriei și speranței pe care le putem primi de la Salvator, avem motive să ne ridicăm capul și să ne bucurăm, să ne punem încrederea în Dumnezeu și să înaintăm fără să șovăim, „pentru că cine se îndoieste, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înapoi și încolo... căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale”⁷.

În mod asemănător, regele Limhi ne-a îndemnat: „[Întoarceți-vă] către Domnul cu toată hotărârea inimii... [slujiți-L] cu *toată* sânguința minții, dacă veți face aceasta, atunci El, după voința și plăcerea Sa, vă va elibera din sclavie”⁸.

Dați ascultare cuvintelor Salvatorului în timp ce El ne imploră:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine...”

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele...

Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui”⁹.

Dumnezeu ne binecuvântează în acord cu credința noastră.¹⁰ Credința este sursa trăirii cu un scop divin și perspectivă eternă. Credința este un principiu practic care inspiră sânguință. Este o forță vie, vitală care se manifestă în atitudinea noastră pozitivă și în dorința de a face, de bunăvoie, tot ceea ce ne cer Dumnezeu și Isus Hristos. Ne face să îngenunchem și să-I cerem, cu ardoare, Domnului să ne îndrume, precum și să ne ridicăm și să acționăm cu încredere pentru a îndeplini lucruri care sunt în armonie cu voia Sa.

Cu ani în urmă, în timp ce slujeam în calitate de președinte de misiune, am fost sunat de părinții unuia dintre preaiubiții noștri misionari, aceștia informându-mă despre decesul surorii lui. Îmi amintesc că, în acel moment delicat, acel misionar și cu mine am discutat despre minunatul plan al salvării pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru copiii Săi și despre cum îl va alina această cunoaștere.

Deși a fost șocat și întristat de acea încercare, acest misionar – prin lacrimile sale și cu credință în Dumnezeu – s-a bucurat gândindu-se la viața surorii sale. El a exprimat încredere neclintită în îndurarea blândă a Domnului. Cu hotărâre, mi-a spus că va continua să slujească în misiune cu toată credința și sânguința pentru a putea fi demn de promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut lui și familiei sale. În această perioadă de încercare, acel misionar credincios și-a îndreptat inima spre Dumnezeu, și-a pus toată încrederea în El și a reînnoit angajamentul său de a-L sluji pe Domnul cu toată sânguința.

Dragi frați și surori, dacă nu avem încredere neclintită în Dumnezeu și dacă nu dorim să-I slujim, experiențele dureroase din viața muritoare ne pot face să ne simțim ca și cum am fi împovărați cu un jug greu; și ne putem pierde motivația de a trăi, în totalitate, conform Evangheliei. Fără credință, vom ajunge să ne pierdem capacitatea de a aprecia acele planuri ale Dumnezeului nostru privind lucrurile care se vor întâmpla mai târziu în viața noastră.¹¹

În aceste momente de încercare, dușmanul – care stă mereu la pândă – încearcă să ne folosească logica și rațiunea împotriva noastră. El încearcă să ne convingă că este inutil să trăim conform principiilor Evangheliei. Vă rog să vă aduceți aminte că logica omului

firesc „nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie”¹². Amintiți-vă că Satana „este dușmanul lui Dumnezeu și [el] se luptă împotriva Lui continuu și [ne] invită și [ne] îndeamnă la păcat și la ceea ce este rău continuu”¹³. Nu trebuie să-i permitem să ne înșele, pentru că atunci când îi permitem, credința ne este slăbită și pierdem puterea de a dobândi binecuvântările lui Dumnezeu.

Dacă suntem neclintiți și nu șovăim în credința noastră, Domnul ne va spori capacitatea de a ne ridica deasupra încercărilor vieții. Vom putea reprima impulsurile negative și vom dezvolta capacitatea de a birui, chiar și ceea ce par a fi, obstacole copleșitoare. Aceasta i-a permis poporului regelui Limhi să scape, în mod spectaculos, din robia lamaniților.

Dragi frați și surori, vă invit să vă puneți toată încrederea în Dumnezeu și în învățăturile profeților Săi. Vă invit să vă reînnoiți legămintele făcute cu Dumnezeu, să-I slujiți cu toată inima, indiferent de situațiile complexe din viață. Depun mărturie că, prin credința dumneavoastră neclintită în Hristos, veți deveni liberi de robia păcatului, îndoielii, necredinței, nefericirii, suferinței; și veți primi toate binecuvântările promise de la Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Depun mărturie că Dumnezeu este real. El trăiește. El ne iubește. Ne ascultă rugăciunile în momentele noastre de fericire și în momentele noastre de

îndoială, tristețe și disperare. Depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul lumii. El este Mântuitorul.

Îmi închei cuvântarea de astăzi cu versurile imnului „Not Now but in the Coming Years”, care se găsește în cartea de imnuri în limba portugheză:

*Dacă nori, în loc de soare, umbre asupra inimii noastre întind,
Dacă durerea ne tulbură, lasă; vom ști cine ești Tu în curând.*

Isus ne îndrumă cu mâinile Sale și ne va spune de ce;

Glasul Său de ascultăm, încetul cu încetul ne va spune.

*Ne vom încrede în Dumnezeu fără șovăire, să ne susțină Îl vom ruga;
Îi vom cânta slavă fără încetare, pentru că, mai târziu, El ne va explica¹⁴.*

Spun aceste lucruri în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Mosia 7:19, 33.
2. Vezi Mosia 21:32; 22:1-14.
3. Vezi Avraam 3:25.
4. Vezi 1 Nefi 4:6-7; 2 Nefi 31:20.
5. Ioan 16:33.
6. Vezi Luca 9:23.
7. Iacov 1:6, 8.
8. Mosia 7:33; subliniere adăugată.
9. Ioan 14:1, 15, 21.
10. Vezi 2 Nefi 27:23; Alma 37:40; Eter 12:29.
11. Vezi Doctrină și legăminte 58:3.
12. 1 Corinteni 2:14.
13. Moroni 7:12.
14. „Not Now but in the Coming Years”, traducere a imnului „Agora Não, mas Logo Mais”, *Imnuri* (în portugheză), nr. 156.

Vârstnicul Mark A. Bragg
din Cei Șaptezeci

Din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei

Chiar și în cele mai grele și întunecate perioade, există lumină și bunătate peste tot în jurul nostru.

Pavel a împărtășit corintenilor un mesaj minunat de speranță: „Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigonți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți”¹.

Care a fost sursa speranței lui Pavel? Ascultați explicația lui: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”².

Chiar și în cele mai grele și întunecate perioade, există lumină și bunătate peste tot în jurul nostru. În luna octombrie a anului trecut, președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a amintit: „Suntem înconjurați de o măreție... uimitoare a luminii și adevărului, încât mă întreb dacă apreciem cu adevărat ceea ce avem”³.

Dar dușmanul dorește să ne concentrăm pe „negurile întunericului... care

orbesc ochii... împietresc inimile... și [ne]... conduc... pe drumuri largi [spre pierzare]”⁴.

Totuși, cu o înțelegere perfectă a încercărilor din zilele noastre, Domnul

promite: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”⁵.

Suntem copii ai lui Dumnezeu. Noi suntem creați să primim lumină, să continuăm să rămânem credincioși lui Dumnezeu și să primim mai multă lumină. Chiar de la început, am urmat lumina; L-am urmat pe Tatăl Ceresc și planul Său. Căutarea luminii este o parte din ceea ce suntem din punct de vedere spiritual.

Am auzit acest adevăr etern predat foarte frumos într-un loc neașteptat. În timp ce lucram la o bancă importantă, am fost invitat să particip la un curs oferit de Universitatea din Michigan pentru oameni de afaceri. În timpul programului, profesorul Kim Cameron a predat conceptul conducerii pozitive referindu-se la dorința naturală pe care o au oamenii de a fi conduși în mod eficient. Dânsul a explicat: „Aceasta se referă la tendința pe care o au toate sistemele vii

de a se îndrepta către energia pozitivă [lumina] și de a se îndepărta de energia negativă [întunericul]. De la organismele formate dintr-o singură celulă la sistemele umane complexe, tot ce este viu are o înclinație naturală de a se îndrepta spre ce este pozitiv și a se îndepărta de ce este negativ”⁶.

Ajutat de multe studii, dânsul s-a concentrat, de asemenea, asupra a trei componente esențiale ale culturii unui loc de muncă: compasiune, iertare și recunoștință.⁷ De fapt, este logic că, atunci când oamenii se întorc spre ce este pozitiv (lumină), atributele exemplificate perfect de Lumina lumii, Isus Hristos, sunt prezente!

Dragi frați și surori, vă rog fiți liniștiți pentru că ne este pusă la dispoziție lumină. Permiteți-mi să vă sugerez trei domenii în care vom găsi *totdeauna* lumină:

1. Lumina Bisericii

Biserica este un far de lumină pentru o lume din ce în ce mai întunecată. Este minunat să fii membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în această perioadă! Biserica este mai puternică decât a fost vreodată⁸ și literalmente crește mai puternică în fiecare zi, pe măsură ce noi membri ni se alătură, noi congregații se formează, noi misionari sunt chemați și noi teritorii sunt deschise pentru propovăduirea Evangheliei. Îi vedem pe cei care au încetat o perioadă să fie activi în Biserică întorcându-se în timp ce salvarea prevăzută de președintele Thomas S. Monson aduce zilnic miracole.

Recent, i-am vizitat pe tinerii din Paraguay, Uruguay, Chile și Argentina în perioada conferințelor Pentru întărirea tineretului. Mii și mii de tineri băieți și tinere fete au petrecut o săptămână întărindu-și dragostea față de Salvator, apoi s-au întors acasă la familiile și

prietenii lor radiind lumina și dragostea lui Hristos.

Vedeți, vor fi totdeauna oameni care să critice Biserica. Așa a fost de la începuturi și va continua până la sfârșit. Dar nu putem permite unor astfel de critici să ne reducă sensibilitatea față de lumina care ne este pusă la dispoziție. Recunoașterea luminii și căutarea ei ne va pregăti pentru și mai multă lumină.

Într-o lume întunecată, *lumina Bisericii* va deveni din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei.

2. Lumina Evangheliei

Lumina Evangheliei este lumina „a cărei strălucire merge mereu, crescând până la miezul zilei”⁹ și ea strălucește din ce în ce mai mult în familiile noastre și în templele din întreaga lume.

În *Predicați Evanghelia Mea* este scris: „Prin lumina Evangheliei, familiile pot rezolva neînțelegerile, disputele și încercările. Familiile distruse din cauza diferențelor de opinii pot fi vindecate prin pocăință, iertare și credință în puterea ispășirii lui Isus Hristos”¹⁰. Acum, mai mult decât oricând, familiile noastre trebuie să fie surse de lumină importantă pentru toți cei din jurul nostru. Familiile cresc în lumină la fel cum cresc în dragoste și bunătate. Când stabilim familiile pe principiile „credinței... pocăinței, iertării, respectului, dragostei [și] milei”¹¹, simțim o dragoste sporită față de Salvator și unul față de altul. Familia va crește mai puternică și lumina din fiecare dintre noi va crește mai strălucitoare.

În Bible Dictionary, din versiunea Bibliei în limba engleză, citim: „Numai căminul se poate compara cu templul în sfințenie”¹². Azi, avem 155 de temple în funcțiune și, în curând, vor fi disponibile mai multe. Tot mai multe familii sunt pecetluite pentru timp și toată

eternitatea. Membrii trimit la templu tot mai multe nume ale strămoșilor pentru a înfăptui pentru ei rânduielile necesare salvării. Noi simțim, cu adevărat, o mare bucurie și momente de sărbătoare de ambele părți ale vălului!

Într-o lume întunecată, *lumina Evangheliei* va deveni din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei.

3. Lumina lui Hristos

Nu puteți vorbi de lumină în lume fără să vorbiți de Lumina *lumii*, Isus Hristos. Faptul că fiecare persoană care vine în această viață este binecuvântată cu lumina lui Hristos pentru a fi ajutată să se întoarcă acasă reprezintă o manifestare a unui Tată Cerească iubitor. Președintele Boyd K. Packer a spus:

„Spiritul lui Hristos este întotdeauna prezent... Lumina lui Hristos este la fel de răspândită ca lumina soarelui. Oriunde există viață umană, există și Spiritul lui Hristos”¹³. Lumina lui Hristos „invită și îndeamnă la lucru bun continuu”¹⁴ și îi pregătește pe toți care caută bunătate și adevăr pentru a-L primi pe Duhul Sfânt.

Salvatorul propovăduiește că El este lumina care „vă luminează ochii”, „însușește înțelegerea voastră” și „dă viață tuturor lucrurilor”¹⁵. Lumina lui Hristos ne va ajuta să-i vedem pe ceilalți prin ochii Salvatorului. Vom da dovadă de mai multă dragoste și înțelegere față de încercările altora. Ne va ajuta să fim mai răbdători cu cei care poate nu preaslăvesc așa cum facem noi sau nu slujesc la fel ca noi. Ne va ajuta să înțelegem mai bine marele plan al fericirii și să vedem cum suntem parte a acestui plan minunat al dragostei. Lumina lui Hristos ne dă viață, sens și scop în tot ce facem. Dar, cu toată fericirea pe care o vom avea pe măsură ce înțelegem

deplin lumina lui Hristos, aceasta nu va egala bucuria pe care o simțim când vedem lumina lui Hristos acționând asupra altora – familie, prieteni și chiar persoane complet străine.

Am simțit această bucurie când am auzit despre eforturile unui grup curajos de pompieri care s-a luptat, în anul 2015, să salveze un centru de țărș care ardea, în sudul Californiei. În timp ce se dezlănțuia focul, un comandant de batalion a chemat un prieten SZU să-l întrebe unde erau ținute relicvele sfinte și paharele de împărtășanie pentru ca să le poată salva. Prietenul său l-a asigurat că nu erau relicve sfinte și că, de fapt, paharele de împărtășanie puteau fi înlocuite ușor. Dar comandantul a simțit că ar trebui să facă mai mult, astfel că a trimis pompierii înapoi în clădirea care ardea să scoată de pe pereți toate picturile care-L înfățișau pe Hristos pentru a le salva. Ei chiar au pus una dintre picturi în mașina pompierilor cu speranța ca ea să fie protejată. Am fost cu adevărat impresionat de atenția, bunătatea și

sensibilitatea comandantului față de lumină într-o situație periculoasă și grea.

Într-o lume întunecată, *lumina lui Hristos* va deveni din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei!

Din nou repet cuvintele lui Pavel: „Să ne îmbrăcăm cu armele luminii”¹⁶. Depun mărturie despre Hristos. El este Lumina lumii. Sper că vom fi întăriți de lumina care ne este disponibilă printr-o participare mai activă la Biserică și prin punerea în practică în mai mare măsură a principiilor Evangheliei în familiile noastre. Sper să vedem continuu lumina lui Hristos în alții și să-i ajutăm să o vadă în ei înșiși. Când primim acea lumină, vom fi binecuvântați cu mai multă lumină, chiar până în ziua perfectă în care Îl vom vedea din nou pe „Tatăl luminilor”¹⁷, Tatăl nostru Cereșc. Mărturisesc astfel, în numele sacru al Luminii lumii, chiar Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Corinteni 4:8-9.
2. 2 Corinteni 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, „O, cât de mare este planul Dumnezeuului nostru!” *Liahona*, nov. 2016, p. 20.
4. 1 Nefi 12:17.
5. Doctrină și legăminte 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, a 2-a ed. (2012) xii; vezi, de asemenea, Kim S. Cameron, „Leading with Energy”, *Institution, Fellow Notes*, 17 febr. 2017, wheatley.byu.edu.
7. Vezi Kim Cameron, *Positive Leadership*, p. 33, 36, 39.
8. Vezi, Quentin L. Cook, „Domnul mi-e lumină” *Liahona*, mai 2015, p. 65.
9. Proverbele 4:18.
10. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p.3.
11. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
12. Bible Dictionary, în versiunea Bibliei în limba engleză, „Temple”.
13. Boyd K. Packer, „Planul fericirii”, sau *Liahona*, apr. 2005, p. 13.
14. Moroni 7:13.
15. Doctrină și legăminte 88:11, 13.
16. Romani 13:12.
17. Iacov 1:17; Doctrină și legăminte 67:9.

Un pompier salvează un tablou cu Salvatorul din incendiul de la centrul unui țărș din California, SUA.

Președintele Russell M. Nelson
președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Să atragem puterea lui Isus Hristos în viața noastră

Evanghelia lui Isus Hristos este plină de puterea Lui, care este disponibilă tuturor fiilor și fiicelor Lui Dumnezeu care caută cu sinceritate.

Dragii mei frați și dragile mele surori, trăim într-o dispensație foarte dificilă. Încercările, controversele, complexitățile se învâlbă în jurul nostru. Aceste vremuri tumultuoase au fost prevăzute de Salvator. El ne-a avertizat că, în zilele noastre, dușmanul va atâta inimile oamenilor la mânia și îi va conduce pe un drum greșit.¹ Totuși, Tatăl nostru Ceresc nu a intenționat niciodată ca noi să avem de-a face cu labirintul problemelor personale și al aspectelor sociale problematice de unii singuri.

Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut² pentru a ne ajuta.³ Și, Fiul Său, Isus Hristos, Și-a dat viața pentru noi. Toate acestea pentru ca noi să avem acces la putere divină – puterea care este suficientă pentru a birui poverile, obstacolele și ispitele din zilele noastre.⁴ Astăzi, doresc să vorbesc despre *cum* putem atrage, în viața noastră, puterea Domnului și Învățătorului nostru, Isus Hristos.

Începem învățând despre El.⁵ „Este imposibil ca [noi] să [fim] salvați

în ignoranță.”⁶ Cu cât știm mai mult despre slujirea și misiunea Salvatorului⁷ – cu atât mai mult înțelegem doctrina

Sa⁸ și ceea ce El a făcut pentru noi – cu atât mai mult știm că El poate să asigure puterea de care avem nevoie pentru viața noastră.

La începutul acestui an, i-am rugat pe tinerii adulți din Biserică să dedice săptămânal o parte a timpului lor pentru a studia *tot* ce a spus și a făcut Isus, așa cum este consemnat în lucrările canonice.⁹ I-am invitat să permită ca referințele scripturale despre Isus Hristos din Topical Guide să devină programa lor personală de bază.¹⁰

Le-am propus această provocare, deoarece și eu o acceptasem. Am citit și subliniat *fiecare* verset citat despre Isus Hristos, așa cum este enumerat sub antetul principal și cele 57 de subtitluri în Topical Guide (Ghid pentru scripturi).¹¹ Când am terminat acea activitate captivantă, soția mea m-a întrebat ce impact a avut asupra mea. I-am spus: „Sunt un om diferit!”

Am simțit un devotament reînnoit față de El când am citit, din nou, în Cartea lui Mormon afirmația Salvatorului Însuși despre misiunea Sa în viața muritoare. El a declarat:

„Eu am venit pe lume ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, pentru că Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce”¹².

În calitate de sfinți din zilele din urmă, când ne referim la misiunea Sa, vorbim despre ispășirea lui Isus Hristos, care a făcut ca învierea să fie o realitate pentru toți și a făcut ca viața eternă să fie posibilă pentru cei care se pocăiesc

de păcatele lor și fac și țin rânduieli și legăminte esențiale.

Este incomplet, din punct de vedere doctrinar, să vorbim despre sacrificiul ispășitor al Domnului folosind expresii prescurtate, precum „ispășirea” sau „puterea sporită datorată ispășirii” ori „punerea în practică a ispășirii” sau „fiind întărit de ispășire”. Aceste expresii prezintă un risc real de îndrumare greșită a credinței noastre tratând *evenimentul* de parcă *aceasta* ar fi avut existență proprie și capacitate vii, independente de Tatăl nostru Ceresc și de Fiul Său, Isus Hristos.

Conform marelui plan etern al Tatălui, Salvatorul este Cel care a

suferit. Salvatorul este Cel care a rupt legăturile morții. Salvatorul este Cel care a plătit prețul pentru păcatele și încălcările noastre și Cel care le șterge, dacă ne pocăim. Salvatorul este Cel care ne eliberează de moartea fizică și spirituală.

Nu există nicio entitate amorfă numită „ispășirea” la care să apelăm pentru ajutor, vindecare, iertare sau putere. Isus Hristos este sursa. Termenii sacrii, precum *ispășirea* și *învierea*, descriu ce a făcut Salvatorul, potrivit planului Tatălui, astfel încât să putem trăi având speranță în această viață și să dobândim viață eternă în lumea care va veni. Sacrificiul ispășitor al Salvatorului – actul central al întregii istorii a omenirii – este înțeles și apreciat cel mai bine atunci când, în mod concret și clar, îl asociem cu El.

Importanța misiunii Salvatorului a fost subliniată de profetul Joseph Smith, care a accentuat, cu empatie, că „principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia”¹³.

A fost chiar această afirmație a profetului cea care a asigurat motivația pentru 15 profeți, văzători și revelatori să emită și să-și scrie mărturiile pentru a sărbători cea de-a 2000-a aniversare a nașterii Domnului. Acea mărturie istorică este intitulată „Hristos cel Viu”¹⁴. Mulți membri au memorat adevărurile pe care le conține. Alții abia dacă știu de existența ei. În timp ce căutați să învățați mai mult despre Isus Hristos, vă îndemn să studiați „Hristos cel Viu”.

Pe măsură ce investim timp pentru a învăța despre Salvator și despre sacrificiul Său ispășitor, suntem atrași să ne

implicăm într-un alt element cheie privind accesarea puterii Sale: alegem să avem credință în El și să Îl urmăm.

Adevărații ucenici ai lui Isus Hristos sunt dornici să fie aparte, să vorbească, dând dovadă de curaj, și să fie diferiți față de oamenii din lume. Ei sunt neînfricați, devotați și curajoși. Am cunoscut asemenea ucenici în timpul unei însărcinări recente în Mexic, unde m-am întâlnit cu oficiali guvernamentali, precum și cu conducători ai altor confesiuni religioase. Fiecare mi-a mulțumit pentru eforturile eroice și pline de succes ale membrilor noștri de a proteja și păstra căsniciile și familiile puternice în țara lor.

Nu este nimic ușor sau automat în faptul de a deveni astfel de ucenici puternici. Concentrarea noastră trebuie să fie ferm bazată pe Salvator și pe Evanghelia Sa. Faptul de a ne strădui să privim către El în *fiecare* gând necesită mult efort mental.¹⁵ Dar, când facem aceasta, îndoilele și temerile noastre dispar.¹⁶

De curând, am aflat despre o tânără neînfricăată din clasa Laur. Ea a fost invitată să participe la o competiție, la nivel statal, în cadrul căreia avea să-și reprezinte liceul în aceeași seară în care își luase angajamentul de a participa la o adunare a Societății de Alinare la nivel de țară. Când și-a dat seama de această situație și a explicat oficialilor competiției că va trebui să plece de la competiție mai devreme pentru a putea participa la o adunare importantă, i s-a spus că va fi descalificată dacă va face aceasta.

Ce a făcut această tânără din clasa Laur? Și-a respectat angajamentul de a participa la adunarea Societății de Alinare. Și, precum i s-a promis, a fost descalificată din competiția la nivel statal. Când a fost întrebată despre hotărârea ei, a răspuns simplu: „Păi, Biserica este mai importantă, nu-i așa?”.

Credința în Isus Hristos ne motivează să facem lucruri pe care altfel nu le-am face. Credința care ne motivează la acțiune ne oferă mai mult acces la puterea Sa.

De asemenea, sporim puterea Salvatorului în viața noastră când facem legăminte sacre și le ținem cu exactitate. Legămintele noastre ne leagă cu El și ne oferă putere divină. În calitate de ucenici credincioși, ne pocăim și Îl urmăm în apele botezului. Pășim pe calea legământului pentru a putea primi alte rânduieli esențiale.¹⁷ Și, din fericire, planul lui Dumnezeu face posibil ca acele binecuvântări să fie oferite strămoșilor care au decedat fără să fi avut ocazia să le dobândească în timpul vieții lor muritoare.¹⁸

Bărbații și femeile care țin legămintele caută căi prin care să se păstreze neîntinați de lume, astfel încât să nu fie nimic care să le blocheze accesul la puterea Salvatorului. De curând, o soție și mamă credincioasă, a scris următoarele: „Acestea sunt vremuri turbure

și periculoase. Cât de binecuvântați suntem să avem mai multă cunoaștere privind planul salvării și îndrumarea inspirată oferită de profeți, apostoli și conducători iubitori care ne ajută să putem naviga, în siguranță, aceste mări furtunoase! Am încetat obiceiul de a porni radioul dimineața. În schimb, acum, în fiecare dimineață, pe măsură ce ne pregătim pentru o nouă zi, ascultăm, pe telefoanele noastre mobile, o cuvântare din cadrul conferinței generale”.

Un alt element privind atragerea puterii Salvatorului în viața noastră este acela de a ne îndrepta către El cu credință. O astfel de acțiune necesită un efort sânguinos și concentrat.

Vă amintiți relatarea biblică despre femeia care a suferit 12 ani de o problemă istovitoare?¹⁹ Ea a exercitat mare credință în Salvator, exclamând: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui!”²⁰.

Această femeie credincioasă și concentrată a trebuit să se întindă cât de

mult a putut pentru a accesa puterea Lui. Întinderea ei fizică a fost simbolul întinderii ei spirituale.

Mulți dintre noi am strigat din adâncul inimii o diversitate a cuvintelor acestei femei: „Dacă m-aș putea întinde spiritual suficient de mult pentru a atrage puterea Salvatorului în viața mea, aș ști cum să-mi abordez suferința. Aș ști ce să fac. Și aș avea puterea să o fac”.

Când vă îndreptați către puterea Domnului în viața dumneavoastră cu aceeași intensitate de care dă dovadă o persoană care este pe cale să se înece în timp ce se întinde după ajutor și încearcă să respire, atunci puterea de la Isus Hristos va fi a dumneavoastră. Când Salvatorul știe că doriți, cu adevărat, să vă îndreptați către El – când El poate simți că cea mai mare dorință a inimii dumneavoastră este să atrageți puterea Sa în viața dumneavoastră – veți fi conduși de Duhul Sfânt să știți exact ce trebuie să faceți.²¹

Când vă întindeți spiritual mai mult de orice ați făcut vreodată, atunci puterea Sa se va revărsa asupra dumneavoastră.²² Apoi, veți înțelege sensul profund al cuvintelor pe care le cântăm în imnul „Spiritul lui Dumnezeu”:

„Cu harul divin mintea ne-a luminat-o...

*Și sfinților înțelepciunea le-a dat-o,
Iar vălul de pe pământ să se rupă
a-nceput”.²³*

Evangelhia lui Isus Hristos este plină de puterea Lui, care este disponibilă tuturor fiilor și fiicelor Lui Dumnezeu care caută cu sinceritate. Mărturia mea este că, atunci când atragem puterea Sa în viața noastră, atât El, cât și noi ne vom bucura²⁴.

În calitate de unul dintre martorii Săi speciali, declar că Dumnezeu trăiește! Isus este Hristosul! Biserica Sa a fost restaurată pe pământ! Profetul lui Dumnezeu pe pământ astăzi este președintele Thomas S. Monson, pe care îl susțin cu toată inima. Depun mărturie despre aceste lucruri oferindu-vă, fiecăruia în parte, dragostea și binecuvântarea mea, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 28:19-30.
2. Vezi Ioan 3:16.
3. Isus a fost Cel Uns – uns de Tatăl Ceresc pentru a fi reprezentantul Său personal în toate lucrurile care privesc salvarea omenirii. Isus a fost uns să fie Salvatorul și Mântuitorul nostru. Înainte ca lumea să fi fost formată, Isus a fost uns pentru ca nemurirea să fie reală și viața eternă să fie posibilă pentru toți copiii lui Dumnezeu (vezi Ioan 17:24; 1 Petru 1:20) Astfel, Isus a avut două titluri unice: *Mesia* (ebraică) și *Hristos* (greacă) – fiecare însemnând „cel uns”. (Vezi Ghid pentru scripturi, „(Cel) Uns”.)
4. Ne putem proteja cunoscând și trăind conform cuvântului lui Dumnezeu (vezi Efeseni 6:17-18; Doctrină și legăminte 27:18).
5. Sub îndrumarea Tatălui Său, Isus a fost Creatorul pământului (vezi Ioan 1:2-3) și al altor lumi fără număr (vezi Moise 1:33).

Cu mult înainte de nașterea Sa în viața muritoare, Isus a fost marele Iehova – Dumnezeu Vechiului Testament. Iehova a fost Cel care a vorbit cu Moise pe Muntele Sinai. Iehova a fost Cel care a făcut legământ cu Avraam că toate națiunile pământului vor fi binecuvântate prin seminția lui Avraam. Și, Iehova a fost Cel care a făcut legăminte cu familiile casei lui Israel. Isus a fost, de asemenea, Emanuel cel promis, așa cum a fost profețit de Isaia (vezi Isaia 7:14).

6. Doctrină și legăminte 131:6.
7. Vezi Doctrină și legăminte 76:40-41.
8. Vezi 2 Nefi 31:2-21.
9. Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț.
10. Vezi Topical Guide, „Jesus Christ”. Pe lângă textul sub antetul principal, sunt 57 de subtitluri despre El. Pentru edițiile de scripturi care nu sunt în limba engleză, folosiți Ghidul pentru scripturi.
11. Peste 2.200 de enumerări sunt citate în acele 18 pagini din Topical Guide.
12. 3 Nefi 27:13-14.
13. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 51–52.
14. Vezi „Hristos cel viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2–3.
15. Vezi Helaman 8:15.
16. Vezi Doctrină și legăminte 6:36.
17. Isus Hristos ne-a învățat despre importanța rânduielilor sacre, precum botezul (vezi Ioan 3:5), împărțania (vezi Doctrină și legăminte 59:9) și înzestrarea și rânduielile de pecetluire din templu (vezi Doctrină și legăminte 124:39-42).
18. Vezi Doctrină și legăminte 124:29-32.
19. Vezi Luca 8:43-44.
20. Marcu 5:28.
21. Vezi Doctrină și legăminte 88:63.
22. Când femeia credincioasă a atins haina Salvatorului, El, instantaneu, a reacționat: „Am simțit că a ieșit din Mine o *putere* [din greacă *dunamis*, însemnând „putere”]” (Luca 8:46; subliniere adăugată).
23. „Spiritul lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 2.
24. Vezi 3 Nefi 17:20.

Sesiunea de sâmbătă după-amiază | 1 aprilie 2017

Prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Suștinerea oficianților Bisericii

Dragii mei frați și dragile mele surori, președintele Monson m-a rugat să vă prezint acum autoritățile generale, autoritățile zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare pentru votul dumneavoastră de susținere.

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Dieter Friedrich

Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Russell M. Nelson ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd

Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson și Dale G. Renlund.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Mulțumim cu recunoștință pentru slujirea vârstnicului Bruce D. Porter, prietenul și asociatul nostru, care a decedat în ziua de 28 decembrie 2016. Din toată inima, transmitem dragostea noastră și condoleanțe surorii Susan Porter, copiilor și nepoților lor. Suntem recunoscători pentru că am slujit împreună cu acest om bun.

Se propune ca noi să eliberăm pe Taylor G. Godoy și John C. Pingree jr. din chemările dâșnilor ca autorități ale

zonei-Cei Șaptezeci. Cei care doresc să exprime recunoștință față de acești frați pentru slujirea dâșilor, vă rugăm s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune ca noi să le eliberăm pe surorile Linda K. Burton, Carole M. Stephens și Linda S. Reeves din chemările în cadrul Președinției generale a Societății de Alinare exprimându-ne recunoștința sinceră pentru slujirea dâșilor. De asemenea, eliberăm din chemările dâșilor pe membrele Comitetului General al Societății de Alinare.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea și devotamentul acestor surori s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să eliberăm pe sora Jean B. Bingham din chemarea dâșei ca prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare și pe sora Bonnie H. Cordon din chemarea dâșei ca a doua consilieră în Președinția generală a Societății primare.

Cei care doresc să-și manifeste aprecierea pentru aceste surori s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune să-i susținem ca noi autorități generale-Cei Șaptezeci pe următorii: Taylor G. Godoy, Joni L.

Koch, Adilson de Paula Parrella, John C. Pingree jr., Brian K. Taylor, and Taniela B. Wakolo.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi s-o susținem pe Jean B. Bingham ca președintă generală a Societății de Alinare cu Sharon L. Eubank ca prima consilieră și Reyna I. Aburto ca a doua consilieră.

Se propune ca noi să susținem pe Bonnie H. Cordon să slujească acum ca prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare și pe Cristina B. Franco pentru a sluji ca a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune să-i susținem ca noi autorități de zonă-Cei Șaptezeci pe următorii: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso,

Aleksandr A. Drachyov, Idyo Raymond Egbo, Carlos R. Fusco jr., Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James R. Rasband, Carlos G. Revillo jr., Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz, K. Roy Tunnicliffe și Moisés Villanueva.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități de zonă-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Votul a fost consemnat. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe președinții lor de țară.

Dragi mei frați și dragile mele surori, vă mulțumim pentru credința și rugăciunile dumneavoastră continue pentru conducătorii Bisericii.

Invităm acum noile autorități generale-Cei Șaptezeci și noua Președinție generală a Societății de Alinare să-și ocupe locurile pe podium. Președintele Monson spune întotdeauna: „Este un drum lung”. Vă mulțumesc, stimate surori. Vă mulțumesc, stimați frați. Vă informăm că sora Franco slujește în prezent în misiune împreună cu soțul dâșei în Argentina. După cum știți, dâșa a fost susținută mai devreme și va începe oficial slujirea după întoarcerea dâșilor din misiune, în luna iulie. ■

Raport al Departamentului pentru Audit al Bisericii, 2016

Prezentat de Kevin R. Jergensen

Director general, Departamentul pentru Audit al Bisericii

*Adresat Primei Președinții a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele
din Urmă*

Stimați frați, Așa cum a fost stabilit prin revelația menționată în secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zecuielii – format din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează – autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Entitățile Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele, regulile și procedurile aprobate.

Departamentul pentru Audit al Bisericii, care este format din specialiști autorizați și este independent de toate celelalte departamente ale Bisericii, are responsabilitatea de a efectua controale contabile cu scopul de a asigura buna gestionare a contribuțiilor primite, cheltuielilor făcute și protejarea bunurilor Bisericii.

Pe baza controalelor contabile efectuate, Departamentul pentru Audit al Bisericii este de părere că, în anul 2016, sub toate aspectele, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii au fost înregistrate și administrate în conformitate cu bugetele, regulile și practicile contabile aprobate ale Bisericii. Biserica aplică practicile potrivit cărora membrii săi sunt învățați să trăiască, și anume, să nu-și depășească bugetul, să evite să facă datorii și să facă economii pentru perioade grele.

Cu respect,
Departamentul pentru Audit al
Bisericii

Kevin R. Jergensen
Director general ■

Raport statistic, 2016

Prezentat de Brook P. Hales

secretarul Primei Președinții

Prima Președinție a emis următorul raport statistic cu privire la creșterea și situația Bisericii la data de 31 decembrie, 2016.

Unități ale Bisericii

Țăruși.....	3.266
Misiuni.....	421
Districte	556
Episcopii și ramuri	30.304

Calitatea de membru al Bisericii

Numărul total de membri	15.882.417
Numărul de copii înregistrați	109.246
Numărul de convertiți botezați.....	240.131

Misionari

Misionari cu timp deplin.....	70.946
Misionari care deservesc Biserica	33.695

Temple

Temple dedicate în anul 2016 (Templul City Center, Provo, Templul Sapporo, Japonia, Templul Philadelphia, Pennsylvania, Templul Fort Collins, Colorado, Templul Star Valley, Wyoming și Templul Hartford, Connecticut).....	6
Temple rededicate (Templul Suva, Fiji și Templul Freiberg, Germania)	2
Temple în funcțiune la sfârșitul anului.....	155

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să devenim ucenici ai Domnului nostru Isus Hristos

Constelațiile caracteristicilor care sunt dobândite prin credință în Hristos... sunt toate necesare pentru a putea rămâne puternici în aceste ultime zile.

Ce înseamnă să fii ucenic al Domnului nostru Isus Hristos? Ucenic este cel care a fost botezat și este dornic să ia asupra lui numele Salvatorului și să Îl urmeze. Un ucenic se străduiește să devină așa cum este El ținând poruncile Sale în viața muritoare, în mare parte tot așa cum un novice caută să devină precum meșterul său.

Mulți oameni aud cuvântul *ucenic* și cred că înseamnă numai „cineva care urmează”. Dar ucenicia adevărată este o stare de a fi. Aceasta înseamnă mai mult decât studierea și punerea în practică a unei liste de atribute individuale. Ucenicii trăiesc în așa fel încât caracteristicile lui Hristos sunt întreșute în fibra ființei lor, precum într-o tapiserie spirituală.

Fiți atenți la invitația apostolului Petru de a deveni ucenici ai Salvatorului:

„Dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;

cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”¹.

După cum puteți observa, întreținerea tapiseriei spirituale a uceniciei personale necesită mai mult decât un singur fir de ață. În zilele Salvatorului, au fost mulți care au pretins că erau neprihăniți într-un aspect sau altul al vieții lor. Ei puneau în practică ceea ce eu am numit supunere selectivă. De exemplu, ei țineau porunca de a se abține de la muncă în ziua de sabbat, însă L-au criticat pe Salvator pentru că vindeca în acea zi sfântă.² Ei ofereau ofrande săracilor, dar ofereau doar din surplusul lor – ceea ce nu aveau nevoie pentru ei înșiși.³ Posteau, dar cu fețele slușite.⁴ Se rugau, dar doar pentru a fi văzuți de oameni.⁵ Isus a spus: „Ei se apropie de Mine cu buzele lor, dar inimile lor sunt departe de Mine”⁶. Asemenea bărbați și femei se pot concentra la însușirea unui atribut anume sau unei acțiuni specifice, dar în inimile lor nu devin așa cum este El.

Despre aceștia, Isus a declarat:

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tău?».

Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»⁷.

Atributele Salvatorului, în felul în care le percepem, nu sunt o rețetă care trebuie urmată sau o listă care trebuie bifată. Ele sunt caracteristici întreșute, adăugate una celeilalte, care se

dezvoltă în noi în moduri interactive. Cu alte cuvinte, nu putem dobândi o caracteristică asemănătoare celei a lui Hristos fără să dobândim și să influențăm și altele. Pe măsură ce o caracteristică devine puternică, la fel va fi cu multe altele.

În 2 Petru și în Doctrină și legăminte, secțiunea 4, învățăm că credința în Domnul Isus Hristos este temelia. Ne măsurăm credința prin ce ne conduce să facem – prin supunerea noastră. „Dacă voi veți avea credință în Mine, atunci veți avea puterea să faceți orice lucru care este potrivit cu Mine”⁸. Credința este catalizatorul. Fără fapte, fără o viață virtuoasă, credința noastră nu are puterea de a activa ucenicia. Într-adevăr, credința este moartă.⁹

Așadar, Petru explică: „Uniți cu credința voastră fapta”. Fapta are, aici, sensul de virtute morală, care înseamnă mai mult decât puritate sexuală. Înseamnă curățenie și sfințenie în minte și trup. Fapta înseamnă, de asemenea, putere. Când trăim, cu credință, conform Evangheliei, vom avea puterea să fim virtuosi în fiecare gând, sentiment și acțiune. Mintea noastră devine mai receptivă la îndemnul Duhului Sfânt și la lumina lui Hristos.¹⁰ Noi Îl întruchipăm pe Hristos nu doar prin ceea ce spunem și facem, ci și prin ceea ce suntem.

Petru continuă: „Uniți... cu fapta [voastră] cunoștința”. Când trăim o viață virtuoasă, ajungem să-I cunoaștem pe Tatăl nostru Ceresc și pe Fiul Său într-un mod special. „Dacă vrea cineva să facă voia [Tatălui], va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu.”¹¹ Această cunoaștere este mărturie personală, dobândită din experiență personală. Este cunoaștere care ne transformă, astfel încât „lumina [noastră] este atrasă de [lumina Lui] și „virtutea [noastră] iubește [virtutea

Lui]”¹². Prin faptul că trăim virtuos, facem călătoria de la „Eu cred” la destinația glorioasă „Eu știu”.

Petru ne îndeamnă să unim „cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea”. Fiind ucenici înfrânați, noi trăim conform Evangheliei în mod echilibrat și ferm. Nu trebuie să „fugim” mai repede decât este puterea [noastră]”¹³. Zi de zi înaintăm fără să fim împiedicați de încercările, din viața muritoare, care au drept scop perfecționarea noastră.

Fiind înfrânați în acest mod, ajungem să avem răbdare și să ne încredem în Domnul. Putem să ne bizuim pe planul Său pentru viața noastră,

deși nu-l putem vedea cu ochii noștri firești.¹⁴ Prin urmare, putem fi „liniștiți și să [știm] că [El este] Dumnezeu”¹⁵. Când ne înfruntăm cu furtunile suferinței, ne întrebăm: „Ce dorești Tu să învăț din această experiență?”. Având planul Său și scopurile Sale în inima noastră, înaintăm nu doar îndurând toate lucrurile, ci îndurându-le cu răbdare și bine.¹⁶

Petru ne învață că această răbdare duce la evlavie. Precum Tatăl este răbdător cu noi, copiii Săi, noi devenim răbdători unul cu celălalt și cu noi înșine. Ne desfășurăm în libertatea de a alege a celorlalți și în ocazia pe care le-o oferă de a progresa „rând după rând”¹⁷,

„din ce în ce mai [strălucitori], crescând mereu până în miezul zilei”¹⁸.

De la înfrânare la răbdare; și, de la răbdare la evlavie, firea noastră se schimbă. Dobândim dragostea frățească, ceea ce este o caracteristică specifică a tuturor ucenicilor adevărați. Asemenea bunului samaritean, traversăm strada pentru a-i sluji oricui are nevoie, chiar dacă nu face parte din cercul nostru de prieteni.¹⁹ Îi binecuvântăm pe cei care ne blestemă. Facem bine celor ce ne asupresc.²⁰ Există vreun atribut mai divin sau mai asemănător celui al lui Hristos?

Depun mărturie că eforturile pe care le facem pentru a deveni ucenici ai Salvatorului nostru sunt, cu adevărat, adăugate până când suntem găsiți că „[avem]” dragostea Sa.²¹ Această dragoste este caracteristica definitorie a unui ucenic al lui Hristos:

„Chiar dacă aş vorbi în limbi ome-nești și îngerești, și n-aş avea [caritate], sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit.

Și chiar dacă aş avea darul proroci-ei, și aş cunoaște toate tainele și toată

știința; chiar dacă aş avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aş avea [caritate], nu sunt nimic”²².

Și credința, speranța și caritatea sunt cele care ne fac să fim demni de lucrarea lui Dumnezeu.²³ „Acum dar rămân aceste trei... dar cea mai mare dintre ele este [caritatea]”.²⁴

Dragi frați și surori, acum, mai mult ca niciodată, nu putem fi „ucenici cu jumătate de normă”! Nu putem fi ucenici numai pentru un singur punct de doctrină sau pentru un altul. Constelațiile caracteristicilor care sunt dobândite prin credință în Hristos – inclusiv cele despre care am vorbit astăzi – sunt toate necesare pentru a putea rămâne puternici în aceste ultime zile.

Pe măsură ce ne străduim, cu sinceritate, să fim ucenici adevărați ai lui Isus Hristos, aceste caracteristici vor fi întretesute, adăugate și întărite, în mod interactiv, în noi. Nu va exista diferență între bunătatea de care dăm dovadă față de dușmanii noștri și cea pe care o acordăm prietenilor noștri. Vom fi tot atât de onești când nimeni nu se uită cum suntem atunci când

alții se uită. Vom fi tot atât de devotați lui Dumnezeu în viața publică precum suntem în cea personală.

Depun mărturie că oricine poate fi ucenic al Salvatorului. Ucenicia nu este limitată de vârstă, sex, origine etnică sau chemare. Prin ucenicia noastră individuală, noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, formăm o tărie colectivă pentru a ne binecuvânta frații și surorile din întreaga lume. Acum este timpul de a ne lua din nou, cu toată sârguința, angajamentul de a fi ucenicii Săi.

Dragi frați și surori, noi toți suntem chemați să fim ucenici ai Salvatorului nostru. Fie ca această conferință să vă ofere ocazia „să începeți ca în timpurile din vechime și [să] veniți la [El] cu toată inima voastră”²⁵. Aceasta este Biserica Sa. Îmi depun mărturia specială că El trăiește. Fie ca El să ne binecuvânteze în încercarea noastră eternă de a deveni ucenici devotați și cutezători. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Petru 1:5-7.
2. Vezi Luca 13:14.
3. Vezi Luca 21:4.
4. Vezi Matei 6:16.
5. Vezi Matei 6:5; vezi, de asemenea, Alma 38:13.
6. Joseph Smith – Istorie 1:19; vezi, de asemenea, Isaia 29:13; Luca 6:46.
7. Matei 7:22-23.
8. Moroni 7:33.
9. Vezi Iacov 2:20.
10. Vezi 1 Corinteni 2:16.
11. Ioan 7:17.
12. Doctrină și legăminte 88:40.
13. Mosia 4:27.
14. Vezi Doctrină și legăminte 58:3.
15. Doctrină și legăminte 101:16.
16. Vezi Doctrină și legăminte 121:8.
17. Doctrină și legăminte 98:12.
18. Doctrină și legăminte 50:24.
19. Vezi Luca 10:33.
20. Vezi Matei 5:44.
21. Moroni 7:47.
22. 1 Corinteni 13:1-2.
23. Vezi Doctrină și legăminte 4:5.
24. 1 Corinteni 13:13.
25. Mormon 9:27.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cântece cântate și necântate

*Vă rog pe fiecare dintre dumneavoastră să rămâneți mereu,
cu credință, în cor.*

Eliza Hewitt a scris: „Este soare-n sufletul meu azi... mai cald ca soarele pe cer, Isus luminează-mi e”.¹ Fiecare notă a acestui minunat imn creștin vechi este plină de bucurie și este imposibil să-l cânti fără să zâmbești. Însă, astăzi, doresc să vorbesc despre o altă interpretare a unuia dintre versurile acestui imn, care ne poate ajuta în zilele în care ne este greu să cântăm *sau* să zâmbim și „momentele de fericire și de pace” *nu* par să mai vină. Dacă, pentru un timp, nu puteți să intonați cântecele pline de bucurie pe care le auziți intonate de alții, vă rog să credeți cu tărie în ceea ce acest vers al acestui imn ne asigură: „Iar El din gândul meu va ști ce-n cânt nu-i pot spune”.²

Una dintre realitățile cu care ne confruntăm în calitate de copii ai lui Dumnezeu care trăiesc într-o lume decăzută este că unele zile sunt dificile, zile în care credința și curajul nostru sunt puse la încercare. Avem parte de aceste încercări fie din cauza unor neajunsuri ale noastre, fie ale altora sau pur și simplu ale vieții, dar, oricare ar fi motivele, ne dăm seama că acestea nu ne lasă să cântăm cântecele pe care dorim atât de

mult să le cântăm și umbresc promisiunea de a avea „primăvară-n [suflet] azi”³, primăvară pe care Eliza Hewitt o sărbătorește în unul dintre versurile ei.

Așadar, ce facem în astfel de situații? Un lucru ar fi să ascultăm sfatul apostolului Pavel și să „nădăjduim ce nu vedem... [și să] așteptăm cu răbdare”.⁴ În acele momente, când bucuria noastră scade până nu o mai simțim, poate că va trebui să stăm liniștiți o vreme și,

pur și simplu, să-i ascultăm pe ceilalți și să primim putere prin intermediul muzicii minunate cântate de cei din jurul nostru. Mulți dintre noi cei care „șovăim în credință” am fost întăriți și am cântat mult mai bine când am stat aproape de o persoană cu o voce mai puternică, mai sigură. La fel este și atunci când intonăm imnurile eternității, ar trebui să stăm cât mai aproape posibil de Salvatorul și Mântuitorul lumii – care cântă absolut perfect. Apoi, căpătăm curaj datorită capacității Sale de a cunoaște care sunt nevoile noastre nerostite și primim speranță știind că El este Mijlocitorul salvării noastre. Într-adevăr, atunci când „Domnu-i aproape”, atunci „porumbelul păcii îmi cântă [și] slava Lui apare”⁵.

În acele zile în care simțim că gândurile și lucrurile pe care le spunem nu sunt potrivite sau sunt diferite de ale celorlalți, v-aș ruga, în special pe tinerii din Biserică, să vă amintiți că este potrivit planului divin al lui Dumnezeu ca nu toate glasurile să fie la fel. Este nevoie de varietate – soprane și alto, baritoni și bași – pentru a

face o muzică frumoasă. Voi cita din corespondența a două femei sfinte din zilele din urmă remarcabile: „Toate creaturile lui Dumnezeu au locul lor în cor”⁶. Atunci când considerăm că lucrurile care ne fac unici nu au nicio însemnătate sau când încercăm să ne conformăm stereotipurilor nerealiste – stereotipuri influențate de cultura consumului lacom și idealizat într-o formă de neatins de rețelele de socializare – pierdem bogăția tonurilor și timbreelor pe care Dumnezeu le-a dorit atunci când a creat o lume diversă.

Nu vreau să spun că orice membru al acestui cor divin poate pur și simplu să înceapă acum să cânte cu glas tare propriul oratoriu. Diversitatea nu înseamnă cacofonie și corurile într-adevăr implică disciplină – vârstnice Hales, în spiritul scopului pentru care ne-am adunat astăzi, aș dori să folosesc cuvântul discipol – dar, odată ce am învățat versurile care au fost revelate în mod divin și orchestrația armonioasă compuse înainte de crearea lumii, Tatăl nostru Ceresc se bucură când cântăm pe vocea noastră, nu a altcuiva. Credeți

în dumneavoastră și credeți în El. Nu vă subestimați valoarea sau vă desconsiderați contribuția. Mai presus de toate, nu abandonați rolul pe care îl aveți în cor. De ce? Deoarece sunteți unic și de neînlocuit. Pierderea chiar și a numai unei voci face ca ceilalți membri ai acestui cor format din muritori să fie mai puțin eficienți, inclusiv pierderea acelor care se simt marginalizați în societate sau în Biserică.

Dar, tot așa cum vă încurajez pe *toți* să dați dovadă de credință atunci când aveți de cântat cântece grele, chiar dacă este dificil de îndeplinit, recunosc cu promptitudine că, din diferite motive, *eu* mă poticnesc la melodii pe care ar trebui să le pot cânta, dar încă nu pot.

Când văd inegalitatea economică uluitoare care există în lume, mă simt vinovat să cânt cu doamna Hewitt despre „binecuvântări [date de Dumnezeu] acum și ce-n cer m-așteaptă”⁷. Acest vers nu poate fi cântat cu adevărat cu credință până când nu ne-am îngrijit în mod onorabil de cei săraci. Lipsa banilor necesari pentru nevoile de bază este un blestem ce

continuă să afecteze, an după an, generație după generație. Vătămează trupurile, chinuiește spiritele, rănește familiile și distruge visele. Dacă am putea să facem mai mult pentru a reduce sărăcia, așa cum Isus ne-a poruncit în repetate rânduri să facem, poate că unii dintre cei mai puțin norocoși din lume ar putea să fredoneze câteva note ale imnului „Este soare-n sufletul meu azi”, poate pentru prima dată în viața lor.

Îmi este, de asemenea, greu să cânt versuri pline de bucurie și entuziasm atunci când atât de mulți dintre noi suferă din cauza problemelor de natură mintală și emoțională sau din cauza altor probleme de sănătate care îi limitează. Din nefericire, aceste poveri persistă uneori, în pofida eforturilor curajoase depuse de mulți îngrijitori, inclusiv de membrii ai familiei. Mă rog ca noi să nu-i lăsăm pe acești copii ai lui Dumnezeu să sufere în tăcere și ca noi să fim înzestrați cu abilitatea Sa de a auzi cântecele pe care ei încă nu pot să le cânte.

Și, într-o bună zi, sper ca oamenii din întreaga lume, indiferent de rasă sau etnie, să lucreze împreună și să declare că armele, comentariile răutăcioase și cele pline de ură *nu* sunt modul de rezolvare al conflictelor dintre oameni. Cerul ne imploră și declară că singurul mod prin care putem să rezolvăm, într-un mod potrivit, problemele complexe ale societății, este să-L iubim pe Dumnezeu și să ținem poruncile Sale și, făcând aceste lucruri, vom putea să ne iubim aproapele cu o dragoste trainică și salvatoare. Profetul Eter ne-a învățat că ar trebui să „[nădărdum] într-o lume mai bună”. Citind aceste lucruri după mai bine de o mie de ani de când au fost scrise, Moroni, fiind obosit din cauza războiului și violenței, ne-a declarat că Evanghelia lui Isus Hristos este „o cale cu mult mai bună”⁸.

Cât de recunoscători suntem că, în mijlocul tuturor acestor încercări, din când în când, avem parte de un alt fel de cântec, pe care nu-l putem cânta, însă dintr-un motiv diferit. Aceste cuvinte sunt atât de pătrunzătoare și personale, chiar atât de sacre, că fie nu pot sau nu trebuie să fie rostite – asemenea dragostei Cordeliei pentru tatăl ei, despre care a spus: „[că-l iubește]... fără vorbe ... [Nu pot] să-mi scot cu vorba inima pe gură”.⁹ Aceste sentimente vin la noi ca ceva sfânt și, pur și simplu, nu pot să fie exprimate în cuvinte – ceva spiritual greu de descris – ca rugăciunea lui Isus oferită pentru copiii nefericiților. Cei care au fost prezenți la acel eveniment au depus mărturie:

„Niciodată mai înainte n-a văzut ochiul și n-a auzit urechea lucruri atât de mari și minunate ca acelea pe care noi le-am văzut și le-am auzit spuse de Isus către Tatăl...”

Nicio limbă nu poate vorbi; și nici nu poate fi scris de niciun om; și nici inimile oamenilor nu pot să conceapă lucruri atât de mari și de minunate ca acelea pe care noi le-am văzut și le-am auzit spuse de Isus.”¹⁰

Nu se vorbește despre acest gen de momente prețioase deoarece, chiar dacă ar fi posibilă exprimarea lor, acest lucru ar părea o profanare.

Dragi frați și surori, trăim într-o lume muritoare cu multe cântece pe care nu putem să le cântăm sau pe care nu le cântăm încă. Dar, vă rog pe fiecare dintre dumneavoastră să rămâneți mereu, cu credință, în cor, unde vom putea să ne bucurăm pentru totdeauna de cel mai minunat cântec dintre toate – „cântecul iubirii mântuitoare”.¹¹ Din fericire, sunt locuri nelimitate în corul care intonează acest cântec. Este loc pentru cei care vorbesc limbi diferite, care sărbătoresc culturi diferite și trăiesc în diferite părți ale

lumii. Este loc pentru cei singuri, pentru cei căsătoriți, pentru familiile numeroase și pentru cei fără copii. Este loc pentru cei care au avut cândva întrebări cu privire la credința lor și pentru cei care încă mai au. Este loc pentru cei care simt atracții sexuale diferite. Pe scurt, este loc pentru oricine Îl iubește pe Dumnezeu și onorează poruncile Sale ca fiind standardul ce nu poate fi schimbat în ceea ce privește comportamentul personal căci, dacă dragostea pentru Dumnezeu este tema cântecului nostru, cu siguranță scopul nostru comun de a ne supune Lui reprezintă indispensabila armonie a cântecului. Când ținem cont de poruncile divine de a iubi, de a avea credință, de a ne pocăi, de a arăta compasiune, de a fi sinceri și de a ierta, este loc în acest cor pentru toți cei care doresc să fie acolo.¹² Un Tată iubitor ne spune nouă tuturor: „Vino așa cum ești”, însă, El adaugă: „Nu-ți propune să rămâi așa cum ești”. Zâmbim și ne amintim că Dumnezeu este hotărât să facă din noi mai mult decât am crezut că putem fi.

În acest oratoriu măreț, care este planul Său pentru exaltarea noastră, fie ca noi să urmăm cu umilință bagheta Sa și să continuăm să repetăm cântecele pe care nu putem să le întonăm, până când vom putea să oferim „[imnuri] pentru [al nostru] Rege”.¹³ Apoi, într-o bună zi, precum este scris într-unul dintre imnurile noastre dragi:

*Cântăm și-I slăvim cu a cerului oaste.
Osana, Osana, Dumnezeu și Miel ...*

Și Isus va coborî, printre noi va domni.”¹⁴

Depun mărturie că acea oră va veni, că Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, Îl va trimite pe pământ încă o dată pe Singurul Său Fiu Născut, de această dată pentru a domni și a conduce ca Rege al regilor pentru totdeauna. Depun mărturie că aceasta este Biserica Sa restaurată și că ea este unealta prin care învățăturile și rânduielile Evangheliei Sale necesare salvării sunt oferite întregii omeniri. Când mesajul Său va „pătrunde pe fiecare continent [și] va vizita fiecare regiune”¹⁵, atunci Isus chiar „[ne va zâmbi]”.¹⁶ Va fi soare în suflete pentru totdeauna. Pentru ca aceasta oră ce ne-a fost promisă să vină mă rog cu ardoare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE.

1. „Este soare-n sufletul meu azi”, *Imnuri*, nr. 144.
2. *Imnuri*, nr. 144 .
3. *Imnuri*, nr. 144 .
4. Romani 8:25.
5. *Imnuri*, nr. 144 .
6. Bill Staines, „All God's Critters Got a Place in the Choir”, în Laurel Thatcher Ulrich și Emma Lou Thayne, *All God's Critters Got a Place in the Choir* (1995), p. 4.
7. *Imnuri*, nr. 144 .
8. Vezi Eter 12:4, 11.
9. William Shakespeare, *Regele Lear*, actul 1, scena 1, liniile 82, 112–113.
10. 3 Nefi 17:16-17; subliniere adăugată.
11. Alma 5:26; vezi, de asemenea, Alma 26:13.
12. Vezi 2 Nefi 26:33.
13. *Imnuri*, nr. 144 .
14. „Spiritul lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 2.
15. *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 150.
16. *Imnuri*, nr. 144 .

Vârstnicul Gary B. Sabin
Din Cei Șaptezeci

Să fim neclintiți și implicați întru totul

Fie ca noi să facem orice reconfigurări ale traseului necesare și să privim înaintea cu speranță și credință mare. Fie ca noi să „fim neclintiți în sinea noastră”, fiind curajoși și „implicați întru totul”.

Cu câțiva ani în urmă, nepoata noastră cea mică a venit în fugă la mine și mi-a spus emoționată: „Bunicule, bunicule, am dat toate cele trei goluri la meciul de fotbal de astăzi!”

Am răspuns cu entuziasm: „E grozav, Sarah!”

Mama ei s-a uitat la mine și a spus amuzată: „Scorul a fost doi la unu”.

Nu am îndrăznit să întreb cine a câștigat!

Perioada conferinței este una a reflecției, revelației și, uneori, a *reorientării*.

Există o companie de închiriat mașini care are un sistem GPS numit NeverLost (Niciodată pierdut). Dacă iei un viraj greșit după ce ai setat destinația dorită, glasul care te îndrumă nu spune „Prostule!”. Mai degrabă, pe un ton plăcut, spune „Reconfigurarea traseului – atunci când este posibil, faceți o întoarcere completă”.

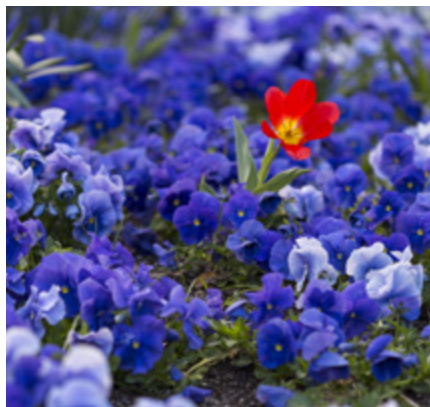
În Ezechiel, citim această promisiune minunată:

„Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârșit, și păzește toate legile Mele și face ce este drept și plăcut, va trăi negreșit, nu va muri.

Toate fărădelegile pe care le-a făcut, i se vor uita!”¹

Ce promisiune extraordinară, dar este nevoie de îndeplinirea a două *lucruri* pentru a primi promisiunea celui de-al treilea lucru. Să ne întoarcem de la toate păcatele, să păzim toate legile și, apoi, totul ne este iertat. Acest lucru necesită să fim „implicați întru totul”!

Să nu facem ca omul care, potrivit publicației *Wall Street Journal*, a trimis un plic cu bani împreună cu o scrisoare anonimă celor de la Internal Revenue Service (Serviciul Fiscal de Stat) în care

a scris: „Dragă Fiscule, vei găsi în plic banii pe care îi datorez ca taxe neplătite. P.S. Dacă, după ce trimit acești bani, conștiința încă mă apasă, îți voi trimite restul datoriei”.²

Nu așa trebuie să ne trăim viața! Nu așteptăm să vedem care este minimul necesar pe care trebuie să-l facem pentru a scăpa de judecată. Domnul cere inima și un suflet binevoitor.³ Tot devotamentul nostru! Când suntem botezați, suntem complet scufundați, acest lucru simbolizând promisiunea noastră de a-L urma în totalitate pe Salvator, nu cu jumătate de inimă. Când suntem pe deplin devotați și „implicați întru totul”, cerul se va clătina pentru binele nostru.⁴ Când suntem lipsiți de entuziasm sau doar parțial devotați, pierdem câteva dintre cele mai alese binecuvântări ale cerului.⁵

Cu mulți ani în urmă, i-am dus pe cercetași într-o excursie cu cortul în deșert. Băieții au dormit lângă un foc mare pe care l-au făcut ei și, ca orice bun conducător al cercetașilor, am dormit pe bancheta din spate a camionetei mele. Dimineata, când m-am trezit și m-am uitat la tabără, am văzut un cercetaș, pe care îl voi numi Paul, care nu arăta prea odihnit. L-am întrebat cum a dormit și el a spus: „Nu foarte bine”.

Când l-am întrebat de ce, el a spus: „A fost frig și focul s-a stins”.

Eu am răspuns: „Ei bine, așa se întâmplă cu focul. Sacul tău de dormit nu a fost destul de călduros?”

Nu mi-a dat niciun răspuns.

Apoi, unul dintre ceilalți cercetași a răspuns cu glas tare în locul lui: „El nu și-a folosit sacul de dormit”.

Am întrebat neîncrezător: „De ce nu l-ai folosit, Paul?”

A rămas tăcut – apoi, fiind rușinat, a răspuns: „Ei bine, m-am gândit că, dacă nu voi desface sacul meu de dormit, nu voi fi nevoit să-l împachetez din nou.”

O poveste adevărată: a înghețat timp de câteva ore deoarece încerca să scape de cinci minute de muncă. Putem să spunem: „Cât de prostesc! Cine ar face așa ceva?” Ei bine, cu toții facem acest lucru în moduri mult mai periculoase. Noi, de fapt, refuzăm să ne desfăcăm sacurile noastre de dormit spirituale atunci când nu ne facem timp pentru a ne ruga cu sinceritate, pentru a studia și a trăi în mod sincer potrivit Evangheliei în fiecare zi; nu doar că focul se va stinge, dar nu vom mai fi protejați și ne va fi frig din punct de vedere spiritual.

Când tratăm legămintele noastre cu ușurință, suntem responsabili de consecințele pe care le vom suporta. Domnul ne-a sfătuit „de a lua seama [noi înșine], să [dăm] atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice”.⁶ El a mai spus: „Sângele Meu nu îi va curăța, dacă nu Mă ascultă”.⁷

De fapt, este mult mai ușor să fim „implicați întru totul” decât parțial. Când suntem doar parțial sau chiar deloc implicați, există, așa cum se spune în *Războiul stelelor*, „o perturbare a forței”. Nu suntem în armonie cu voia lui Dumnezeu și, drept urmare, nu suntem în armonie cu natura fericirii.⁸ Isaia a spus:

„Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl.

„Cei răi n-au pace”, zice Dumnezeul meu”.⁹

Din fericire, indiferent de locul în care ne aflăm sau de locul în care am fost, nu suntem departe de influența Salvatorului, care a spus: „De aceea, oricine se va pocăi și va veni la Mine ca un copil mic, pe acela Eu îl voi primi, căci a lor este Împărăția lui Dumnezeu. Iată, căci de aceea Mi-am dat Eu viața și Mi-am căpătat-o din nou”.¹⁰

Dobândim tărie pe măsură ce ne pocăim în mod continuu, ne bazăm

pe Domnul și ne întoarcem la a avea umilința și credința unui copil¹¹, fiind îmbogățiți cu înțelepciunea dobândită din experiențele vieții. Iov a proclamat: „Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui, cel cu mâinile curate se întărește tot mai mult”.¹² Tennyson a scris: „Tăria mea este cât tăria a zece oameni, deoarece inima mea este pură”.¹³ Domnul ne-a sfătuit: „De aceea, stați în locuri sfinte și nu vă clintiți”.¹⁴

Fiul nostru Justin a murit la vârsta de 19 ani după ce a luptat toată viața cu o boală. Într-o cuvântare pe care a rostit-o în cadrul unei adunări de împărtășanie, el a împărtășit o povestire, care probabil că l-a emoționat, despre un tată și tânărul său fiu care au intrat într-un magazin de jucării, unde se afla un sac de box gonflabil care avea forma unui om. Băiatul a lovit cu pumnul omul gonflabil, care, la fiecare pumn primit, se dădea pe spate și, apoi, revenea imediat în poziția sa inițială. Tatăl l-a întrebat pe fiul său de ce omul tot revenea în poziția sa. Băiatul s-a gândit un minut și, apoi, a spus: „Nu știu. Bănuiesc că acest lucru se întâmplă deoarece este neclintit în sinea sa”. Pentru a fi „implicați întru totul”, trebuie să „fim neclintiți în sinea noastră”, „orice s-ar întâmpla”.¹⁵

Noi suntem neclintiți atunci când așteptăm cu răbdare ca Domnul să ne scoată spinii înfiți în trupul nostru sau să ne dea tăria de a-i suporta.¹⁶ Astfel de spini pot fi boli, dizabilități, boli mentale, moartea unei persoane iubite și multe alte probleme.

Suntem neclintiți atunci când ne ridicăm mâinile oboseite. Suntem neclintiți atunci când apărăm adevărul împotriva lumii ticăloase și seculare, care devine tot mai incomodată de lumină, numind răul bine și binele rău¹⁷ și „condamnând pe cei drepti datorită dreptății lor”.¹⁸

A fi neclintiți în pofida dificultăților este posibil datorită unei conștiințe curate, a asigurărilor de la Duhul Sfânt, care ne întăresc și ne alină, și a unei perspective eterne care depășește înțelegerea unui muritor.¹⁹ În viața noastră premuritoare, am strigat de bucurie când am aflat că vom avea ocazia de a trăi o viață muritoare.²⁰ Am fost cu toții „implicați întru totul” atunci când, cu bucurie, am luat decizia de a fi apărători curajoși ai planului Tatălui Ceresc. Este timpul să fim neclintiți și să apărăm planul Său din nou!

Tatăl meu în vârstă de 97 de ani a decedat de curând. Ori de câte ori cineva îl întreba ce făcea, el răspundea mereu: „Pe o scală de la unu la zece, sunt cam la 25!”. Chiar și când acest om bun nu mai putea să stea în picioare sau chiar să stea șezut și avea mari dificultăți să vorbească, răspunsul lui era același. El era mereu de neclintit în sinea sa.

Când tatăl meu avea 90 de ani, ne aflam într-un aeroport și l-am întrebat dacă mă pot duce să-i aduc un scaun cu rotile. El a spus: „Nu, Gary – poate când voi fi bătrân”. Apoi, a adăugat: „Și, în plus, dacă obosesc mergând, pot întotdeauna să alerg”. Dacă nu putem să fim „implicați întru totul” la fel cum pășim în prezent, atunci poate că trebuie să alergăm; poate că trebuie să ne reconfigurăm traseul. Poate că va trebui să facem chiar și o întoarcere completă. Poate că va trebui să studiem mai intens, să ne rugăm mai sincer sau să nu ne mai îngrijorăm în privința unor lucruri mai puțin importante pentru a putea să ne concentrăm asupra lucrurilor care contează cu adevărat. Poate că va trebui să renunțăm la lume pentru a putea să ne concentrăm asupra eternității. Tatăl meu a înțeles acest lucru.

Atunci când el a făcut parte din forțele navale în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, erau unii din clădirea mare și spațioasă²¹ care râdeau de principiile sale, dar doi dintre colegii săi marinari, Dale Maddox și Don Davidson, au observat acest lucru și nu au făcut asta. Ei l-au întrebat: „Sabin, de ce ești atât de diferit de toată lumea? Ai standarde morale înalte, nu bei, nu fumezi sau înjuri, dar pari calm și fericit”.

Impresia lor bună despre tatăl meu nu se potrivea cu ceea ce ei au fost învățați despre mormoni și, astfel, tatăl meu a putut să le propovăduiască și să îi boteze pe colegii săi marinari. Părinții lui Dale au fost foarte supărați și l-au avertizat că, dacă se alătură Bisericii, el avea să-și piardă iubita, pe Mary Olive, dar ea s-a întâlnit cu misionarii la sugestia lui și a fost, de asemenea, botezată.

Spre sfârșitul războiului, președintele Heber J. Grant a chemat misionari, inclusiv câțiva bărbați căsătoriți. În anul 1946, Dale și soția sa, Mary Olive, au decis că Dale trebuie să slujească, deși

ei se pregăteau de nașterea primului lor copil. În cele din urmă, ei au avut nouă copii – trei băieți și șase fete. Toți nouă au slujit în misiuni, fiind urmați de Dale și Mary Olive, care au slujit în trei misiuni împreună. Zeci dintre nepoții lor au slujit, de asemenea, în misiuni. Doi dintre fii lor, John și Matthew Maddox, sunt în prezent membri ai Corul Tabernacolului, precum este și Ryan, ginerele lui Matthew. Familia Maddox are acum 144 de membri și sunt exemple minunate ale faptului de a fi „implicați întru totul”.

Verificând documentele tatălui meu, am găsit o scrisoare de la Jennifer Richards, una dintre cele cinci fiice ale celui alt coleg marinar, Don Davidson. Ea a scris: „Neprihănirea ta ne-a schimbat viața. Este greu să ne imaginăm cum ar fi fost viața noastră fără Biserică. Tatăl meu a murit iubind Evanghelia și încercând să trăiască potrivit acesteia până la sfârșit”.²²

Este greu de măsurat impactul în bine pe care fiecare persoană îl poate avea prin a fi neclintită. Tatăl meu și cei doi colegi marinari ai săi au refuzat să asculte de cei din clădirea mare și spațioasă care arătau cu degetul cu dispreț.²³ Ei au știut că este mai bine să-L urmeze pe Creator și nu mulțimea.

Este posibil ca apostolul Pavel să fi descris zilele noastre atunci când i-a spus lui Timotei că „unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au răătăcit și s-au apucat de flecărie”.²⁴ Există foarte multe „flecării” în lume astăzi. Este

conversația celor din clădirea mare și spațioasă.²⁵ Deseori, pare a fi o formă de raționalizare folosită pentru a justifica ticăloșia sau apare atunci când cineva se depărtează repede de Evanghelie. Uneori, vine de la cei care nu au făcut ceea ce este necesar pentru a fi „implicați întru totul” și preferă să urmeze omul firesc în loc să-l urmeze pe profet.

Din fericire, știm cu toții cum se termină pentru cei credincioși. Atunci când suntem „implicați întru totul”, primim încredințarea deplină că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.²⁶ Vârstnicul Neal A. Maxwell a spus: „Nu vă temeți, doar trăiți în mod neprihănit”.²⁷

Socrul meu a predat la UBY și a iubit fotbalul american de la UBY, dar nu putea să se uite la meciurile echipei deoarece era atât de emoționat în ceea ce privește rezultatul. Apoi, un lucru minunat s-a întâmplat; a fost inventat aparatul video, ce a făcut posibil ca el să poată înregistra meciurile. Dacă UBY câștiga, el se uita la înregistrare cu o încredere perfectă, fiind absolut sigur în ceea ce privește finalul! Dacă ei erau penalizați în mod nedrept, se accidentau sau se părea că vor pierde spre finalul meciului, el nu era stresat, deoarece știa că vor câștiga. Puteți spune că el a avut „o strălucire perfectă a speranței”.²⁸

Așa este și pentru noi. Pe măsură ce suntem credincioși, putem avea o încredințare asemănătoare că totul va fi bine în cele din urmă. Promisiunile Domnului se vor împlini cu siguranță. Acest lucru nu înseamnă că va fi ușor sau că nu vom vărsa multe lacrimi, dar, precum Pavel a scris, „lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”.²⁹

Dragi frați și surori, nimeni nu a păcătuțit mâine. Fie ca noi să facem

orice reconfigurări ale traseului necesare și să privim înainte cu speranță și credință mare. Fie ca noi să „fîm neclintii în sinea noastră”, fiind curajoși și „implicați întru totul”. Fie ca noi să fîm puri și curajoși atunci cînd apărăm planul Tatălui nostru Ceresc și misiunea Fiului Său, Salvatorul nostru. Vă depun mărturia mea că Tatăl nostru trăiește, că Isus este Hristosul și depun mărturie despre veridicitatea mărețului plan al fericirii. Mă rog ca cele mai alese binecuvîntări ale Domnului să fie cu dumneavoastră și fac acest lucru în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ezechiel 18:21-22.
2. Vezi, de exemplu, Roy B. Zuck, compilația *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions* (2009), p. 107-108.
3. Vezi Doctrină și legăminte 64:34.
4. Vezi Doctrină și legăminte 21:6.
5. Vezi Apocalipsa 3:15-16.
6. Doctrină și legăminte 84:43.
7. Doctrină și legăminte 29:17.
8. Vezi Alma 41:11.
9. Isaia 57:20-21.
10. 3 Nefi 9:22.
11. Vezi 3 Nefi 11:37-38.
12. Iov 17:9.
13. Alfred, Lord Tennyson, „Sir Galahad”, în *Poems of the English Race*, selecție realizată de Raymond Macdonald Alden (1921), p. 296.
14. Doctrină și legăminte 87:8.
15. Vezi Joseph B. Wirthlin, „Orice s-ar întîmpla, să iubești”, *Liahona*, nov. 2008, p. 26-28.
16. Vezi 2 Corinteni 12:7.
17. Vezi Isaia 5:20.
18. Helaman 7:5.
19. Vezi Filipeni 4:7.
20. Vezi Iov 38:7.
21. Vezi 1 Nefi 8:26.
22. Scrisoare a lui Jennifer Richards adresată lui Marvin Sabin, datată 5 iulie 2009.
23. Vezi 1 Nefi 8:27, 33.
24. 1 Timotei 1:6.
25. Vezi 1 Nefi 8:26-28.
26. Romani 8:28.
27. Vezi Bangambiki Habyarimana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2 Nefi 31:20.
29. 1 Corinteni 2:9.

vârstnicul Valeri V. Cordón
din Cei Șaptezeci

Limba Evangheliei

Predarea serioasă este extrem de importantă pentru păstrarea Evangheliei în familiile noastre și necesită sîrguință și efort.

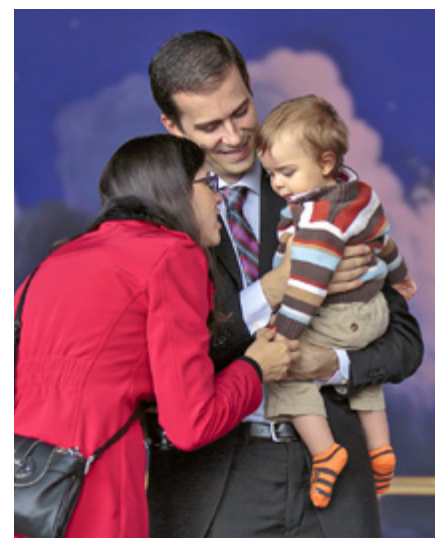
După ce am fost chemat în calitate de autoritate generală, m-am mutat împreună cu familia din Costa Rica în orașul Salt Lake pentru prima mea însărcinare. Aici, în Statele Unite, am fost binecuvîntat să vizitez oameni minunați de diferite etnii și culturi. Printre ei, erau mulți care, la fel ca mine, s-au născut în țările din America Latină.

Am observat că, pentru mulți din prima generație de latino-americani de aici, spaniola este limba principală și cunosc suficientă engleză cât să comunice cu alții. A doua generație, care fie s-a născut în Statele Unite, fie a venit la o vîrstă fragedă și a mers la școală aici, vorbește foarte bine limba engleză și, poate, un pic de spaniolă stîlcită. Și, deseori, pînă la a treia generație, spaniola, limba maternă a strămoșilor ei, se pierde.¹

În termeni lingvistici, acest fenomen se numește simplu „pierderea limbii”. Pierderea limbii are loc cînd familiile se mută într-o țară străină în care limba lor maternă nu este predominantă. Are loc nu numai printre latino-americani, ci și printre populațiile din întreaga lume acolo unde limba maternă este înlocuită cu o limbă nouă.² Chiar și Nefi, un profet din Cartea lui Mormon, era îngrijorat cu privire la pierderea

limbii materne a strămoșilor săi cînd se pregătea să se mute în țara făgăduită. Nefi scrie: „Iată, este în înțelepciunea lui Dumnezeu că noi trebuie să cîpătăm aceste cronici pentru ca să putem păstra pentru copiii noștri limba strămoșilor noștri”³.

Dar Nefi era îngrijorat, de asemenea, de pierderea unui altfel de limbă. În versetul următor, el continuă: „Și, de asemenea, ca să păstrăm pentru ei cuvintele spuse de gura tuturor sfinților profeți, care le-au fost date lor de către Spiritul și puterea lui Dumnezeu de la începutul lumii, chiar pînă acum”⁴.

Am observat o asemănare între păstrarea limbii materne și păstrarea Evangheliei lui Isus Hristos în viețile noastre.

Astăzi, în analogia mea, aș dori să pun accent nu pe o anumită limbă pământească, ci pe o limbă eternă care trebuie păstrată în familiile noastre și nu trebuie pierdută niciodată. Vorbesc despre limba⁵ Evangheliei lui Isus Hristos. Prin „limba Evangheliei”, mă refer la toate învățăturile profeților noștri, supunerea noastră față de acele învățături și respectarea tradițiilor drepte.

Voi discuta despre trei moduri prin care această limbă poate fi păstrată.

Primul: Să fim mai sărguincioși și preocupați acasă

În Doctrină și legăminte, Domnul i-a invitat pe mulți membri proeminenți ai Bisericii, inclusiv pe Newel K. Whitney, să-și pună căminele în ordine. Domnul a spus: „Slujitorul Meu Newel K. Whitney... are, de asemenea, nevoie să fie dojenit și să pună în ordine familia sa și să... *fie mai [sărguincios] și [preocupat] acasă* și să se roage totdeauna, sau [el] va fi [mutat] din locul [lui]”⁶.

Un factor care influențează pierderea limbii este atunci când părinții nu petrec timp învățându-i pe copiii lor limba maternă. Nu este suficient să *vorbim* limba acasă. Dacă părinții doresc să-și păstreze limba, aceasta trebuie *predată*. Cercetările au arătat că părinții care fac un efort conștient să-și păstreze limba maternă tind să și reușească.⁷ Așadar, care ar fi un efort conștient de păstrare a limbii Evangheliei?

Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a atras atenția că „predarea slabă a Evangheliei și un exemplu inefficient în cămin” este o cauză importantă care poate rupe lanțul generațiilor de familii care sunt membre ale Bisericii.⁸

Prin urmare, putem trage concluzia că predarea serioasă este extrem de importantă pentru păstrarea Evangheliei în căminele noastre și necesită sărguință și efort.

Am fost invitați de multe ori să ne facem un obicei din studiul zilnic personal și în familie al scripturilor.⁹ Multe familii care fac acest lucru sunt binecuvântate în fiecare zi cu mai multă unitate și o relație mai apropiată cu Domnul.

Când va avea loc acest studiu zilnic al scripturilor? Atunci când părinții vor lua scripturile în mâini și, cu dragoste, îi vor invita pe membrii familiei să se adune împreună să studieze. Altfel, este greu să aibă loc.

Tați și mame, nu ratați aceste binecuvântări mărețe! Nu așteptați până e prea târziu!

Al doilea: Să oferim un exemplu eficient în cămin

Un expert în lingvistică a scris că, pentru a păstra limba maternă, „trebuie să o *faceți să sune interesant* pentru copiii dumneavoastră”¹⁰. „Facem ca limba Evangheliei să sune interesant” când învățăturile și exemplul nostru redau același lucru.

Când am fost tânăr, am lucrat la fabrica tatălui meu pe perioada vacanțelor. Prima întrebare pe care

mi-o adresa tatăl meu de fiecare dată când primeam salariul era: „Ce ai de gând să faci cu banii tăi?”

Știam răspunsul și spuneam: „Îmi voi plăti zeciuiala și voi economisi pentru misiunea mea”.

După ce am lucrat cu el timp de aproape opt ani și am răspuns mereu la aceeași întrebare, tatăl meu a crezut că mă învățase să-mi plătesc zeciuiala. Lucrul de care nu și-a dat seama era că eu învățasem acest principiu important într-un singur weekend. Dați-mi voie să vă povestesc cum am învățat acest principiu.

În urma unor evenimente legate de un război civil în America Centrală, afacerea tatălui meu a dat faliment. De la aproximativ 200 de angajați cu normă întreagă, a ajuns să aibă mai puțin de cinci croitori care lucrau după cum era nevoie în garajul casei noastre. Într-o zi, în acele vremuri grele, i-am auzit pe părinții mei discutând dacă trebuia să plătească zeciuiala sau să cumpere mâncare pentru copii.

Duminică, l-am urmărit pe tatăl meu să vadă ce avea de gând să facă. După adunările Bisericii, l-am văzut luând un plic și punându-și zeciuiala înăuntru. Aceea a fost numai o parte a lecției. Întrebarea la care încă mai căutam răspuns era ce aveam să mâncăm.

Luni dimineața devreme, câțiva oameni au bătut la ușa noastră. Când am deschis, ei m-au rugat să-l chem pe tata. L-am chemat și, când a venit, vizitatorii i-au spus despre o comandă urgentă de croitorie de care aveau nevoie cât de curând posibil. I-au spus că era atât de urgentă, încât aveau să plătească în avans. În ziua aceea, am învățat principiile plătitrii zeciuiei și binecuvântările care urmează.

În Noul Testament, Domnul vorbește despre exemplu. El spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu

poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai”¹¹.

Nu este suficient doar să *vorbim* cu copiii noștri despre importanța căsătoriei în templu, post sau ținerea zilei de sabat sfântă. Ei trebuie să ne vadă cum ne facem timp pentru a merge la templu cât de des putem. Ei trebuie să vadă angajamentul nostru de a posti cu regularitate¹² și de a ține întreaga zi de sabat sfântă. Dacă tinerii noștri nu pot să postească două mese, să studieze din scripturi cu regularitate și să închidă televizorul când este un meci important duminica, vor avea ei autodisciplina spirituală necesară pentru a rezista ispitelor puternice din lumea solicitantă de astăzi, inclusiv ispitei pornografiei?

Al treilea: Tradițiile

Un alt mod în care limba poate fi pierdută parțial sau în totalitate este atunci când alte limbi și tradiții sunt amestecate cu limba maternă.¹³

În primii ani ai restaurării Bisericii, Domnul i-a invitat pe mulți membri

proeminenți ai Bisericii să-și pună căminele în ordine. El și-a început invitația vorbind despre două moduri prin care putem pierde lumina și adevărul din căminele noastre: „Și cel rău vine și *ia lumina și adevărul* de la copiii oamenilor prin *nesupunere și din cauza tradițiilor strămoșilor lor*”¹⁴.

În familiile noastre, noi trebuie să evităm orice tradiție care ne va împiedica să ținem ziua de sabat sfântă sau să studiem scripturile acasă și să ne rugăm zilnic. Trebuie să închidem ușile digitale ale casei noastre pentru a nu lăsa pornografia și alte influențe rele să intre înăuntru. Pentru a lupta împotriva tradițiilor lumești din zilele noastre, trebuie să-i învățăm pe copiii noștri despre identitatea lor divină, scopul lor în viață și misiunea divină a lui Isus Hristos folosind scripturile și glasurile profeților din zilele noastre.

Concluzie

În scripturi, găsim mai multe exemple ale „pierderii limbii”¹⁵. De exemplu:

„Acum, s-a întâmplat că erau mulți din generația care se ridica, și care *nu puteau înțelege cuvintele* regelui Beniamin, ei fiind copii mici atunci când el a vorbit către poporul său; și ei nu au crezut în tradițiile strămoșilor lor...”

Și acum, din cauza necredinței lor, *ei nu puteau înțelege cuvântul lui Dumnezeu*; iar inimile lor erau împietrite”¹⁶.

Pentru generația care se ridica, Evanghelia devenise o limbă străină. Și, în timp ce beneficiile păstrării unei limbi materne sunt uneori dezbătute, în contextul planului salvării, nu există *nicio dezbateri* cu privire la consecințele eterne ale pierderii limbii Evangheliei în căminele noastre.

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, suntem oameni imperfecti care încearcă să învețe o limbă perfectă.¹⁷ La fel cum o mamă este plină de compasiune cu micuții ei, Tatăl nostru Ceresc este răbdător cu imperfecțiunile și greșelile noastre. El prețuiește și înțelege cele mai plăpânde încercări ale noastre de a ne ruga cu sinceritate, ca și cum ar fi pură poezie. El Se bucură de sunetul primelor noastre cuvinte legate de Evanghelie. El ne învață având dragoste perfectă.

Nicio realizare din această viață, oricât de importantă ar fi, nu va fi relevantă dacă pierdem limba Evangheliei în familiile noastre.¹⁸ Mărturia mea este că Tatăl Ceresc ne va binecuvânta în eforturile noastre de a învăța limba Lui, până când vom deveni fluenți în cel mai înalt grad de comunicare, care a fost dintotdeauna limba noastră maternă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „72 procente” dintre cei din a treia generație de latino-americani „vorbesc doar limba engleză” (Richard Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates”, Migration Policy Institute, 1 febr. 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

2. „Cei din a treia generație vorbesc, în cele mai multe cazuri, doar limba engleză” (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
3. 1 Nefi 3:19; subliniere adăugată.
4. 1 Nefi 3:20; subliniere adăugată.
5. O limbă poate fi definită ca fiind „un sistem de comunicare folosit de o anumită țară sau comunitate” (Oxford Living Dictionaries, “language”, oxforddictionaries.com).
6. Doctrină și legăminte 93:50; subliniere adăugată.
7. „[Păstrarea limbii materne] este posibilă, dar necesită dedicare și planificare” (Eowyn Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). „De exemplu, vorbitorii de limbă germană din Vestul Mijlociu au reușit să-și păstreze limba maternă de-a lungul generațiilor” (Alba, „Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. David A. Bednar, „Multigenerational Families”, în General Conference Leadership Meetings, apr. 2015, broadcasts.lds.org.
9. Un exemplu din zilele noastre este sfatul Primei Președinții: „Îi sfătuim pe părinți și pe copii să acorde prioritate maximă rugăciunii în familie, serii în familie, studiului și învățării din Evanghelie, precum și activităților de recreare sănătoase” (Scrisoare din partea Primei Președinții, 11 febr. 1999).
10. „Trebuie să faceți ca limba să sune interesant pentru copiii dumneavoastră, ca ei să poată înțelege și comunica cu oamenii care vorbesc această limbă și să se simtă parte a comunității acestora” (Crisfield, „Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”, subliniere adăugată).
11. Ioan 5:19.
12. „De regulă, respectarea corespunzătoare a unei zile de post presupune abținerea de la mâncare și băutură timp de două mese consecutive într-un interval de 24 de ore, participarea la o adunare de post și mărturie și oferirea unei donații de post generoase” (*Handbook 2: Administering the Church* [2010], 21.1.17).
13. Vezi Omni 1:17.
14. Doctrină și legăminte 93:39; subliniere adăugată.
15. În contextul acestei cuvântări, „pierderea limbii” se referă la modul în care Evanghelia se poate pierde (vezi Judecători 2:10; Omni 1:17; 3 Nefi 1:30).
16. Mosia 26:1, 3; subliniere adăugată.
17. Vezi Matei 5:48; 3 Nefi 12:48.
18. Vezi Matei 16:24-26.

Să biruim lumea

Nu biruim lumea printr-un singur moment definitoriu al vieții, ci printr-o viață întreagă alcătuită din momente care ne definesc eternitatea.

Cu mulți ani în urmă, președintele David O. McKay a povestit o experiență frumoasă pe care a avut-o în timp ce naviga cu barca spre Samoa. După ce a adormit, dânsul „a văzut într-o viziune ceva de o splendoare infinită”. Dânsul a spus: „În depărtare, am văzut un oraș alb și frumos... Copaci cu fructe delicioase... și flori înflorite erau peste tot... Grupuri nenumărate de oameni se apropiau de oraș. Fiecare persoană purta o robă albă largă... Imediat, mi-am îndreptat privirea spre conducătorul lor și am crezut că puteam vedea doar silueta Sa... dar L-am recunoscut imediat ca fiind Salvatorul meu.

Strălucirea chipului Său era glorioasă... Pacea din jurul Său era divină”.

Președintele McKay a continuat: „Orașul era Orașul Său Etern și oamenii care Îl urmau doreau să stea acolo bucurându-se de pace și fericire eternă”.

Președintele McKay s-a întrebant: „Cine [sunt]? [Cine sunt acești oameni?]”

Dânsul a explicat ce s-a întâmplat după aceea:

„Ca și cum Salvatorul mi-ar fi citit gândurile, El a răspuns arătând către cuvintele cuprinse într-un semicerc care... a apărut deasupra [oamenilor], cuvintele fiind aurite:

«Aceștia sunt aceia care au biruit lumea –

cei care s-au născut din nou!»¹

Timp de decenii, mi-am amintit cuvintele: „Aceștia sunt aceia care au biruit lumea”.

Binecuvântările pe care Domnul le-a promis celor care biruiesc lumea sunt minunate. Ei vor fi „îmbrăcați” în haine albe... [numele lor vor fi scrise în] cartea vieții”. Domnul „[va] mărturisi numele [lor] înaintea [Tatălui] și înaintea îngerilor Lui”.² Toți vor avea „parte de prima înviere”³, vor primi viața eternă⁴, și „nu [vor] mai ieși afară”⁵ din prezența lui Dumnezeu.

Este posibil să biruim lumea și să primim aceste binecuvântări? Da, este posibil.

Dragoste față de Salvator

Cei care au biruit lumea dezvoltă o dragoste atotcuprinzătoare pentru Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos.

Nașterea Sa divină, viața Sa perfectă, ispășirea Sa infinită în Ghetsimani și pe Golgota au făcut posibil ca noi toți să fim înviați. Când ne pocăim cu sinceritate, doar El poate să ne curețe de păcatele noastre, permițându-ne să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”⁶

Isus a spus: „Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.⁷

Mai târziu, El a adăugat: „Vreau să biruiți lumea”.⁸

Nu biruim lumea printr-un singur moment definitoriu al vieții, ci printr-o viață întregă alcătuită din momente care ne definesc eternitatea.

Poate începe la fel cum un copil învață să se roage și să cânte cu pioșenie „Eu încerc să fiu ca Isus”.⁹ Continuă pe măsură ce o persoană studiază viața Salvatorului citind Noul Testament

și meditează asupra puterii ispășirii Salvatorului citind Cartea lui Mormon.

Faptul de a ne ruga, a ne pocăi, a-L urma pe Salvator și a primi harul Său ne ajută să înțelegem mai bine de ce suntem aici și cine trebuie să devenim.

Alma descrie acest lucru astfel: „O mare schimbare s-a petrecut în inimile lor și ei s-au umilit și și-au pus nădejdea în Dumnezeu cel Viu și Adevărat... [rămânând] credincioși până la sfârșit”.¹⁰

Cei care biruiesc lumea știu că ei vor fi răspunzători în fața Tatălui lor Ceresc. Faptul de a ne schimba și de a ne pocăi de păcate cu sinceritate nu este ceva care constrânge, ci ceva care eliberează, pe măsură ce „[păcatele] cum e cârmăzul... se vor face albe ca zăpada”.¹¹

A fi răspunzători în fața lui Dumnezeu

Cei din lume cărora le este greu să accepte că sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu – sunt precum un copil care dă o petrecere în casa părinților atunci când aceștia sunt plecați din oraș, bucurându-se de muzica dată tare și refuzând să se gândească la consecințele care urmează atunci când părinții se întorc după 24 de ore.

Totuși, lumea este mai interesată să facă pe plac omului firesc decât să-l supună.

A birui lumea nu implică o invazie globală, ci o luptă personală, privată, împotriva propriilor ispite și porniri.

A birui lumea înseamnă a prețui cea mai mare poruncă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta”.¹²

Scriitorul creștin C. S. Lewis a descris acest lucru astfel: „Hristos a spus: «Dați-Mi tot. Nu vreau o anumită perioadă din timpul tău, o anumită parte din banii tăi sau o parte din munca ta: Pe tine te vreau»”.¹³

A birui lumea înseamnă să respectăm promisiunile făcute lui Dumnezeu – legămintele noastre de la botez și din templu și jurământul nostru de a fi fideli partenerului nostru etern. Biruim lumea mergând, cu umilință, la masa împărtășaniei în fiecare săptămână pentru a cere iertare și a ne lua angajamentul să „[ne aducem aminte] totdeauna de El, și [să ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat”, pentru ca noi „să [putem] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”.¹⁴

Dragostea noastră pentru ziua de sabat nu se termină atunci când uşile capelei se închid în spatele nostru, ci, mai degrabă, deschide uşa către o zi frumoasă de odihnă de la însărcinările obişnuite, de studiu, de rugăciune şi de timp petrecut cu membrii familiei şi cu alţii care au nevoie de atenţia noastră. În loc să răsuflăm uşuraţi atunci când adunările Bisericii s-au terminat, sperând să găsim repede un televizor înainte ca meciul de fotbal să înceapă, gândurile noastre trebuie să rămână îndreptate asupra Salvatorului şi a zilei Sale sfinte.

Lumea este mereu atrasă într-un torent de influenţe ispititoare şi seducătoare.¹⁵

A birui lumea înseamnă a avea încredere în acel glas care ne avertizează, ne alină, ne edifică şi ne aduce pace „nu [cum dă] lumea”.¹⁶

Altruismul

A birui lumea înseamnă să ne concentrăm asupra altora, aducându-ne aminte de a doua poruncă¹⁷: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”.¹⁸ Fericirea soţului nostru sau a soţiei noastre este mai importantă decât plăcerea noastră. Să ne ajutăm copiii să-L iubească pe Dumnezeu şi să ţină poruncile Sale este o prioritate principală. Noi împărtăşim de

bunăvoie binecuvântările noastre materiale plătind zeciuiala şi darurile de post şi ajutându-i pe cei în nevoie. Şi, pe măsură ce continuăm să căutăm îndrumările divine şi ne supunem lor, Domnul ne îndrumă către cei pe care îi putem ajuta.

O persoană din lume se gândeşte doar la sine, afirmând cu mândrie: „Uite cum sunt eu în comparaţie cu vecinul meu! Priveşte ce am eu! Vezi cât de important sunt!”

Oamenii din lume se irită cu uşurinţă, sunt dezinteresaţi, au cerinţe mari, le place să fie admiraţi de ceilalţi, în timp ce oamenii care biruie lumea devin umili, plini de empatie, răbdare şi compasiune faţă de cei diferiţi de ei.

Siguranţa oferită de profeţi

Să biruim lumea va însemna că vom avea întotdeauna anumite crezuri care vor fi batjocorite de lume. Salvatorul a spus:

„Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră.

Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei”.¹⁹

În această dimineaţă, preşedintele Russel M. Nelson a spus: „Adevăraţii ucenici ai lui Isus Hristos sunt dornici să fie aparte, să vorbească, dând dovadă de curaj, şi să fie diferiţi faţă de oamenii din lume”.²⁰

Un ucenic al lui Hristos nu se îngrijorează dacă o postare despre credinţa lui nu primeşte o mie de aprecieri sau chiar câteva emoticoane prietenoase.

A birui lumea înseamnă a fi mai puţin concentraţi asupra interacţiunilor noastre online şi mai concentraţi asupra interacţiunii noastre cu Dumnezeu.

Domnul ne oferă protecţie pe măsură ce ascultăm de îndrumările oferite de profeţii şi apostolii Săi moderni.

Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Lumea poate fi un loc plin de... încercări... [Pe măsură ce mergem la templu], vom fi mult mai pregătiţi să îndurăm fiecare încercare şi să biruim fiecare ispită... Vom fi reînnoiţi şi întăriţi”.²¹

Prin tot mai multe ispite, lucruri care ne distrag şi denaturări ale adevărului, lumea încearcă să îi înşele pe cei credincioşi ca ei să desconsidere experienţele spirituale puternice pe care le-au trăit în trecut, convingându-i că acestea erau lucruri care i-au păcălit.

Biruim lumea atunci când ne aducem aminte de vremea în care am simţit dragostea şi lumina Salvatorului, chiar şi când ne simţim descurajaţi. Vârstnicul Neal A. Maxwell a explicat una dintre aceste experienţe astfel: „Am fost binecuvântat şi ştiu că Dumnezeu ştia că eu ştiam că am fost binecuvântat”.²² Deşi, poate că uneori ne simţim uitaţi de Dumnezeu, noi nu Îl uităm pe Dumnezeu.

A birui lumea nu înseamnă să trăim o viaţă izolată, protejată de nedreptăţile şi dificultăţile vieţii muritoare. Mai degrabă, ne oferă o mai bună înţelegere a credinţei, apropiindu-ne de Salvator şi de promisiunile Sale.

Deşi perfecţiunea nu poate fi atinsă în această viaţă, a birui lumea menţine flacăra speranţei noastre aprinsă că, într-o zi, noi „[vom] sta în faţa [Mântuitorului nostru] [şi] vom vedea

fața Lui cu plăcere”²³ și Îl vom auzi spunând: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită”.²⁴

Exemplul vârstnicului Bruce D. Porter

Anul trecut, în data de 28 decembrie, dragul nostru prieten și autoritate generală mult iubită, vârstnicul Bruce D. Porter, și-a încheiat viața muritoare. Dânsul avea 64 de ani.

L-am cunoscut pe Bruce când eram studenți la Universitatea Brigham Young. El era unul dintre cei mai buni și cei mai isteți studenți. După ce și-a luat doctoratul la Universitatea Harvard în istoria și politica Rusiei, modul de a gândi și scrie al lui Bruce i-au adus o faimă care ar fi putut să-l ducă într-o direcție greșită din punct de vedere spiritual, dar bogățiile și lauda lumii nu i-au întunecat niciodată vederea.²⁵ El a fost loial Salvatorului său, Isus Hristos,

Vârstnicul și sora Porter alături de tânăra lor familie.

Vârstnicul și sora Porter în timp ce slujeau împreună în Rusia.

partenerii sale eterne, Susan, copiilor săi și nepoților săi.

Bruce s-a născut cu un defect la rinichi. El a avut o operație, dar, în timp, rinichii săi au continuat să se deterioreze.

În anul 1995, la scurt timp după ce Bruce a fost chemat să fie autoritate generală, noi am slujit împreună cu familiile noastre în Frankfurt, Germania, unde munca sa era legată de Rusia și Europa de Est.

Viața vârstnicului Porter s-a schimbat în mod dramatic în anul 1997, când rinichii i-au cedat și sănătatea lui a început să se deterioreze. Familia Porter s-a întors în orașul Salt Lake.

În cei douăzeci și doi de ani de slujire în cadrul Celor Șaptezeci, Bruce a fost internat în spital de nenumărate ori și a avut zece operații. În două ocazii, doctorii i-au spus lui Susan că Bruce nu va supraviețui până dimineață, dar el a supraviețuit.

Timp de peste 12 ani, în care a slujit ca autoritate generală, Bruce a făcut dializă pentru a-și curăța sângele. Seara, de cinci ori pe săptămână, petrecea o mare parte din timp făcând dializă, fiecare tratament durând patru ore, pentru ca în timpul zilei să poată slui în chemarea sa și ca la sfârșit de săptămână să se poată ocupa de însărcinările privind conferințele. Când sănătatea sa nu s-a îmbunătățit după ce a primit

câteva binecuvântări ale preoției, Bruce a fost nedumerit, dar știa în cine-și pusese încrederea.²⁶

În anul 2010, Bruce a primit un rinichi de la fiul său, David. De data aceasta, corpul nu a respins transplantul. A fost un miracol care i-a adus o sănătate mai bună, permițându-i, în cele din urmă, să se întoarcă cu Susan în Rusia lui mult iubită și să slujească în Președinția Zonei.

Pe 26 decembrie 2016, după ce s-a luptat cu o infecție persistentă într-un spital din orașul Salt Lake, el i-a rugat pe doctori să părăsească camera. Bruce i-a spus lui Susan că „el știa de la Spirit că doctorii nu mai puteau face nimic pentru a-i salva viața. El știa... că Tatăl Ceresc avea să-l ia acasă. El simțea o pace deplină”.²⁷

Pe 28 decembrie, Bruce s-a întors la casa familiei. După câteva ore, fiind înconjurat de cei dragi, el s-a întors în pace la casa sa cerească.

În urmă cu câțiva ani, Bruce Porter le-a scris copiilor săi:

„Mărturia pe care o am despre realitatea și dragostea lui Isus Hristos a fost compasul vieții mele... Este o mărturie pură, intensă de la Spirit că El trăiește, că El este Mântuitorul și Prietenul meu oricând am nevoie”.²⁸

„Încercarea noastră... este de a ajunge să-L cunoaștem pe [Salvator] și, prin intermediul credinței în El, să biruim încercările și ispitele lumii”.²⁹

„Haideți să fim credincioși și fideli având încredere în El”.³⁰

Bruce Douglas Porter a biruit lumea.

Fie ca noi să ne străduim mai mult să biruim lumea, fără să scuzăm greșelile grave, dar să fim totuși răbdători cu micile greșeli și erori, mărind cu entuziasm viteza progresului nostru spiritual și ajutându-i cu generozitate pe alții. Pe măsură ce vă încredeți mai mult în Salvator, vă promit că veți fi

binecuvântați cu o pace mai mare în această viață și cu o mai mare asigurare în ceea ce privește destinul dumneavoastră etern, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), p. 1–2.
2. Apocalipsa 3:5.
3. Doctrină și legăminte 76:64.
4. Vezi Apocalipsa 2.
5. Apocalipsa 3:12.
6. 1 Ioan 4:19.
7. Ioan 16:33.
8. Doctrină și legăminte 64:2.
9. „Eu încerc să fiu ca Isus”, *Cântece pentru copii*, p. 40.
10. Alma 5:13.
11. Isaia 1:18.
12. Marcu 12:30.
13. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), p. 153.
14. Doctrină și legăminte 20:77.
15. Vezi James E. Faust, „The Voice of the Spirit” (Seară la gura sobei la Universitatea Brigham Young, 5 sept. 1993), speeches.byu.edu.
16. Ioan 14:27.
17. Vezi Marcu 12:31.
18. Matei 23:11.
19. Ioan 15:18–19.
20. Russell M. Nelson, „Să atragem puterea lui Isus Hristos în viața noastră”, *Liahona*, mai 2017, p. 40.
21. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 93.
22. Conversație personală cu vârstnicul Neal A. Maxwell, în care se face referire la povestirea împărtășită în cadrul cuvântării de la Conferința Generală din aprilie 2004, „Să vă aduceți aminte cât de bun a fost Domnul” (vezi *Liahona*, mai 2004, p. 44–46).
23. Enos 1:27.
24. Matei 25:34.
25. Un exemplu al capacității intelectuale a vârstnicului Porter îl reprezintă cartea sa de patru sute de pagini, intitulată *War and the Rise of the State*, scrisă în urmă cu 23 de ani. Aceasta este încă disponibilă și citată des de gânditorii politici.
26. Corespondență personală de la Susan Porter, datată 6 mart. 2017.
27. Corespondență personală de la Susan Porter, datată 6 mart. 2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings* (2000), p. 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, p. 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, p. 18.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să ne întoarcem și să primim

A ne întoarce în prezența lui Dumnezeu și a primi binecuvântările eterne, pe care le dobândim ca urmare a faptului de a face și a ține legămintele, sunt cele mai importante țeluri pe care le putem stabili.

Dragii mei frați și dragile mele surori, acum, datoria mea este de a vă vorbi, iar datoria dumneavoastră este de a asculta. Sper să-mi termin misiunea înaintea dumneavoastră. O să fac tot ce-mi stă în putință.

De-a lungul anilor, am observat că cei care realizează cel mai mult în această lume sunt cei care au o viziune despre viețile lor, care au țeluri care îi mențin axați pe viziunea lor și care au planuri tactice despre cum să le îndeplinească. Știind încotro vă îndreptați și modul în

care v-ați propus să ajungeți acolo, poate oferi sens, scop și realizare vieții.

Unii au dificultăți în a face deosebirea dintre un țel și un plan până când realizează că un țel reprezintă destinația sau *finalul*, în timp ce un plan reprezintă calea prin care se ajunge acolo. De exemplu, putem avea țelul de a conduce către un anumit loc necunoscut și cum unele dintre dumneavoastră, dragi surori, știți, noi, bărbații de multe ori credem că știm cum să ajungem acolo – deseori ajungând să spunem: „Știu

– trebuie să fie prin apropiere”. Cred că, acum, soția mea zâmbește. Țelul a fost clar, dar nu a existat un plan bun pentru a ajunge la destinație.

În esență, stabilirea de țeluri înseamnă să „începeți gândindu-vă la rezultatul final”. Iar planificarea reprezintă elaborarea unei căi prin care să ajungeți la rezultatul final. Un factor important pentru a fi fericiți provine din a înțelege care sunt destinațiile care contează cu adevărat – și, apoi, să ne concentrăm timpul, efortul și atenția asupra lucrurilor care constituie o cale sigură de a obține rezultatul dorit.

Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, ne-a oferit exemplul perfect de stabilire a țelurilor și de planificare. Țelul Său este „să [realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului”¹ și calea Sa de a-l realiza este planul salvării.

Planul Preaiubitului nostru Tată Ceresc include faptul că ne-a oferit această viață muritoare prin care putem deveni mai asemănători Lui, pentru a progresa, a ne depăși limitele și a învăța. Dobândind trupuri fizice pentru spiritele noastre eterne, trăind conform învățăturilor și poruncilor Fiului Său, Domnul Isus Hristos, și întemeind familii eterne, putem, prin ispășirea Salvatorului, îndeplini țelul lui Dumnezeu de a realiza nemurirea și viața eternă pentru copiii Săi alături de El, în împărăția Sa cerească.

Stabilirea cu înțelepciune a țelurilor include faptul de a înțelege că țelurile pe termen scurt sunt eficiente doar dacă acestea duc la țeluri pe termen lung înțelese pe deplin. Eu cred că un factor important pentru a fi fericiți este să învățăm cum să ne stabilim propriile țeluri și propriile planuri în acord cu planul etern al Tatălui nostru Ceresc. Dacă ne concentrăm pe această cale eternă, cu siguranță vom fi găsiți demni să ne întoarcem în prezența Lui.

Este bine să avem țeluri și planuri pentru carierele noastre, pentru educația noastră, chiar și pentru jocul nostru de golf. De asemenea, este important să avem țeluri pentru căsătoriile noastre, familiile noastre și chemările și consiliile noastre în Biserică; acest lucru este valabil mai ales pentru misionari. Dar țelurile noastre cele mai mari și cele mai importante trebuie să fie în acord cu planul etern al Tatălui Ceresc. Isus a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi date vouă”².

Experții în stabilirea țelurilor ne spun că pe măsură ce un țel este mai simplu și mai clar, va avea mai multă eficiență. Când putem rezuma un țel la o imagine clară sau la unul sau două cuvinte puternice și simbolice, acesta

poate deveni, apoi, o parte din noi și practic ne poate îndruma în tot ceea ce gândim și facem. Cred că există două cuvinte care, în acest context, simbolizează țelurile lui Dumnezeu pentru noi și cele mai importante țeluri pentru noi înșine. Cuvintele sunt a ne *întoarce* și a *primi*.

A ne *întoarce* în prezența Lui și a *primi* binecuvântările eterne, pe care le dobândim ca urmare a faptului de a face și a ține legămintele, sunt cele mai importante țeluri pe care le putem stabili.

Ne *întoarcem* și *primim* având „credință nestrămutată în [Domnul Isus Hristos], [bazându-ne] cu totul pe meritele Lui”, înaintând „cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii... , [ospătându-ne] din cuvântul lui Hristos și [îndurând] până la sfârșit”³.

Lucifer nu a acceptat planul Tatălui nostru care face posibil să ne *întoarcem* în prezența Lui și să *primim* binecuvântările Sale. De fapt, el s-a răzvrătit și a încercat să modifice în totalitate planul Tatălui nostru, dorind să ia pentru el însuși slava, cinstea și puterea lui Dumnezeu. Drept rezultat, el a fost alungat cu slujitorii săi din prezența lui Dumnezeu și „a devenit Satana, da, chiar diavolul tuturor minciunilor, pentru a-i înșela și a-i orbi pe oameni și pentru a-i înrobi după voința lui, chiar pe toți aceia care nu vor asculta glasul [Domnului]”⁴.

Din pricina alegerilor sale din viața premuritoare, Satana nici nu se poate *întoarce*, nici nu poate *primi*. Singurul lucru pe care-l poate face este de a se opune planului Tatălui folosind orice ademenire și ispită posibile de a ne trage în jos și de a ne face nenorociți la fel ca și el.⁵ Planul lui de a-și atinge țelul diabolic se aplică fiecărei

persoane, fiecărei generații, culturi și societăți. Satana folosește glasuri puternice – glasuri care caută să înăbușe glasul blând și încet al Duhului Sfânt care ne poate arăta „toate lucrurile” pe care trebuie să le facem pentru a ne *întoarce* și a *primi*⁶.

Aceste glasuri aparțin celor care ignoră adevărul Evangheliei și care folosesc internetul, rețelele de socializare, materialele media, radioul, televiziunea și filmele pentru a prezenta într-un mod ispititor imoralitatea, violența, limbajul vulgar, murdăria și perversitatea într-un mod care ne distrage atenția de la țelurile și planurile noastre pe care le avem pentru eternitate.

De asemenea, aceste glasuri pot fi ale persoanelor bine intenționate, care sunt orbite de filozofiile lumești ale bărbaților și femeilor, și care caută să distrugă credința și să-i îndepărteze de la scopul lor etern pe cei care, pur și simplu, încearcă să se *întoarcă* în prezența lui Dumnezeu și să *primească* „tot ceea ce are Tatăl [nostru]”⁷.

Am descoperit că, pentru a rămâne concentrat pe faptul de a mă *întoarce* și a *primi* binecuvântările promise, trebuie să-mi fac timp cu regularitate pentru a mă întreba: „Cum mă descurc?”

E ca și cum ai avea un interviu personal cu tine însuși. Și, dacă acest lucru sună neobișnuit, gândiți-vă: Cine din această lume vă cunoaște mai bine decât dumneavoastră? Vă cunoașteți gândurile, faptele, dorințele, visurile, țelurile și planurile. Și știți mai bine decât oricine care este progresul dumneavoastră pe calea spre a vă *întoarce* și a *primi*.

Ca ghid pentru mine în timpul acestei examinări personale, îmi place să citesc și să reflectez la cuvintele introspective care se găsesc în al cincilea capitol din Alma, în care acesta întreabă: „V-ați născut voi spiritual din Dumnezeu? Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră? Ați simțit voi această măreață schimbare în inimile voastre?”⁸. Întrebările lui Alma sunt un memento a ceea ce trebuie să conțină

țelurile și planurile noastre pentru a ne *întoarce* și a *primi*.

Amintiți-vă invitația Salvatorului: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”⁹.

Pe măsură ce ne dezvoltăm credința în puterea Domnului Isus Hristos de a ne oferi odihnă pentru sufletele noastre iertându-ne păcatele, îndreptând relațiile imperfecte, vindecând rănille spirituale care opresc creșterea, întărindu-ne și dându-ne puterea să dezvoltăm trăsăturile lui Hristos, vom aprecia mai mult măreția ispășirii Domnului Isus Hristos.¹⁰

În următoarele săptămâni, găsiți-vă timp pentru a vă revizui țelurile și planurile vieții și asigurați-vă că acestea sunt în acord cu marele plan al fericirii întocmit de Tatăl nostru Ceresc. Dacă este necesar să vă pocăiți și să vă schimbați, decideți să faceți acest lucru acum. Faceți-vă timp să vă gândiți, rugându-vă, la schimbările care sunt necesare pentru a vă îndrepta „ochiul... numai către slava lui Dumnezeu”¹¹.

Trebuie să păstăm doctrina și Evanghelia lui Isus Hristos în centrul țelurilor și planurilor noastre. Fără El, niciun țel etern nu este posibil, iar planurile noastre de a ne atinge țelurile eterne vor eșua cu siguranță.

Un ajutor suplimentar este declarația: „Hristos cel viu: mărturia apostolorilor”¹², care a fost publicată în data de 1 ianuarie 2000. Puneți un exemplar într-un loc în care îl puteți vedea și acordați-vă timp pentru a citi fiecare dintre afirmațiile care se găsesc în această mărturie inspirată despre Hristos a martorilor Săi speciali care au semnat-o.

Vă îndemn să o studiați, împreună cu „Familia: o declarație oficială către lume”. Vorbim adesea despre declarația oficială despre familie, dar vă rog să rețineți să o citiți în lumina puterii salvatoare a lui Hristos cel Viu. Fără Hristosul cel Viu, așteptările noastre cele mai mari ar fi neîmplinite. După cum se menționează în declarația despre familie: „Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Rânduielele și legămintele sacre ce se fac în templele sfinte dau posibilitatea fiecărei persoane să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu, iar familiile lor să fie unite pentru eternitate”¹³.

Acest lucru este posibil doar pentru că Hristos cel Viu este Salvatorul ispășitor și Mântuitorul lumii.

În această privință, de asemenea, puteți avea în vedere să cercetați scripturile pentru a vă spori înțelegerea despre adevărurile concrete găsite în „Hristos cel Viu”.

Când citiți, rugându-vă, „Hristos cel Viu” este ca și cum ați citi mărturiile lui Matei, Marcu, Luca, Ioan și ale profeților din Cartea lui Mormon. Aceasta vă va spori credința în Salvator și vă ajută să vă concentrați asupra Lui pe măsură ce vă urmați planurile de a vă atinge țelurile eterne.

Deși avem greșeli, neajunsuri, ocolișuri și păcatele noastre, ispășirea lui Isus Hristos ne permite să ne pocăim, fiind astfel pregătiți să ne *întoarcem* și să *primim* binecuvântările neasemuite pe care Dumnezeu ni le-a promis – de a trăi pentru totdeauna alături de Tatăl și de Fiul, în cel mai înalt grad al împărăției celestiale¹⁴.

Acum, după cum știți cu toții, nimeni nu poate evita moartea; prin urmare, țelul și planul nostru pe termen lung trebuie să fie ca, atunci când ne *întoarcem* la Tatăl nostru Ceresc, să *primim*

tot ceea ce El a planificat pentru fiecare dintre noi¹⁵.

Depun mărturie că nu există niciun țel mai mare în viața muritoare decât să trăim în eternitate alături de Părinții noștri Cerești și de Preaiubitul nostru Salvator, Domnul Isus Hristos. Dar nu este doar țelul *nostru* – este, de asemenea, țelul *Lor*. Ei au o dragoste desăvârșită pentru noi, mai puternică decât ne putem imagina. Ei sunt aliniați în totalitate, pe deplin și pentru eternitate cu noi. Noi suntem lucrarea *Lor*. Slava noastră este slava *Lor*. Mai mult decât orice, Ei doresc ca noi să ne întoarcem acasă – să ne *întoarcem* și să *primim* fericire eternă în prezența *Lor*.

Dragi frați și surori, într-o săptămână, vom sărbători duminica Floriilor – sărbătorind intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Peste două săptămâni, vom sărbători duminica Paștelui – sărbătorind triumful Salvatorului asupra morții.

Pe măsură ce ne concentrăm atenția asupra Salvatorului în timpul acestor două duminici speciale, vă invit să ne

amintim de El și să ne reînnoim angajamentul de a ține poruncile Sale pentru tot restul vieții. Vă invit să meditați profund la propriile vieți, asigurându-ne că stabilirea țelurilor și planurilor noastre este în acord cu dorința lui Dumnezeu într-un mod în care, în cele din urmă, vom avea privilegiul prețios de a ne *întoarce* și a *primi*, iar aceasta este rugăciunea mea umilă, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. 3 Nefi 13:33.
3. 2 Nefi 31:19-20.
4. Moise 4:4.
5. Vezi 2 Nefi 2:18.
6. Vezi 2 Nefi 32:5.
7. Doctrină și legăminte 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Matei 11:28-29.
10. Vezi „Becoming Like God”, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Doctrină și legăminte 4:5.
12. Vezi „Hristos Cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, mart. 2008, p. 2-3.
13. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
14. Vezi Doctrină și legăminte 62; 70.
15. Vezi Doctrină și legăminte 84:38.

Președintele Thomas S. Monson

Bunătate, caritate și dragoste

Fie ca noi să ne examinăm viața și să hotărâm să urmăm exemplul Salvatorului fiind buni, iubitori și caritabili!

Dragii mei frați, sunt onorat de privilegiul de a mă adresa dumneavoastră în cadrul acestei adunări mondiale a deținătorilor credincioși ai preoției lui Dumnezeu. În această seară, fac referire la un subiect despre care am vorbit înainte.

Profetul Mormon a descris una dintre caracteristicile cheie ale Salvatorului pe care ucenicii Săi trebuie să și-o însușească. El a spus:

„Și dacă un om este blând și cu inima smerită și mărturisește, prin puterea Duhului Sfânt, că Isus este Hristosul, atunci el trebuie să aibă caritate; căci dacă el nu are caritate, atunci el este un nimic; de aceea, el trebuie să aibă caritate.

Iar caritatea suferă îndelung și este binevoitoare și nu invidiază și nu este îngâmfată și nu caută nimic pentru sine, nu este provocată cu ușurință...

De aceea, frații mei preaiubiți, dacă voi nu aveți caritate, voi sunteți de nimic, căci caritatea niciodată nu piere. De aceea, lipește-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară –

Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el”¹.

Dragi frați, noi nu onorăm preoția lui Dumnezeu dacă nu suntem buni cu ceilalți.

Dragul meu prieten și coleg, vârstnicul Joseph B. Wirthlin a fost, cu adevărat, un om bun. El a spus:

„Bunătatea este esența vieții celestiale. Bunătatea este modul în care o persoană asemănătoare lui Hristos îi tratează pe ceilalți. Bunătatea trebuie să răzbată în toate cuvintele și faptele noastre la muncă, la școală, la Biserică și, mai ales, în căminele noastre.

Isus, Salvatorul nostru, a fost întruchiparea bunătății și a compasiunii”².

Scripturile ne învață că exercitarea, în mod neprihănit, a preoției implică faptul că noi să trăim conform

principiilor bunătații, carității și dragostei. În Doctrină și legăminte, citim:

„Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere... prin bunătațe și blândete și prin dragoste sinceră;

Prin blândete și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune”³.

Dragi frați, fie ca noi să ne examinăm viața și să hotărâm să urmăm exemplul Salvatorului fiind buni, iubitori și caritabili! Făcând astfel, vom fi într-o poziție mai bună de a invoca puterile cerului pentru noi, pentru familiile noastre și pentru semenii noștri alături de care călătorim în această, uneori dificilă, călătorie înapoi către căminul nostru ceresc. Mă rog pentru acest lucru în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 7:44-47.

2. Joseph B. Wirthlin, „Virtutea bunătații”, *Liahona*, mai 2005, p. 26.

3. Doctrină și legăminte 121:41-42.

Vârstnicul David A. Bednar

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Chemați la această lucrare

Repartizarea de a lucra într-un anumit loc este esențială și importantă, dar inferioară chemării la această lucrare.

Președinte Monson, suntem atât de bucuroși să vă auzim glasul și să fim instruiți de dumneavoastră. Vă iubim, vă susținem și ne rugăm mereu pentru dumneavoastră.

Mă rog ca Duhul Sfânt să fie cu noi în timp ce ne vom gândi împreună la principii care țin de lucrarea măreață de a predica Evanghelia către fiecare națiune, neam, limbă și popor.¹

Chemați să slujim și repartizați să lucrăm

În fiecare an, zeci de mii de tineri băieți, tinere fete și multe cupluri în vârstă așteaptă cu nerăbdare să primească o scrisoare specială din orașul Salt Lake. Conținutul scrisorii schimbă pentru totdeauna persoana căreia îi este adresată, precum și pe membrii familiei și pe mulți alți oameni. La sosire, plicul este fie deschis cu grijă și răbdare, fie este rupt cu nerăbdare și în grabă. Citirea unei astfel de scrisori speciale este o experiență de neuitat.

Scrisoarea este semnată de președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, iar primele două propoziții spun următoarele: „Prin prezenta, ești chemat să slujești ca

misionar al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Ești repartizat să lucrezi în Misiunea _____”.

Vă rog să observați că prima frază este chemarea de a sluji ca misionar cu timp deplin în Biserica restaurată a Domnului. A doua frază indică repartizarea de a lucra într-un anumit loc și într-o anumită misiune. Este esențial să înțelegem cu toții deosebirea importantă dintre aceste două fraze.

În cultura Bisericii, vorbim adesea despre faptul de a fi chemați să slujim într-o țară cum ar fi Argentina, Polonia, Coreea sau Statele Unite. Dar un misionar nu este chemat într-un anumit loc, ci este chemat să slujească. Așa cum i-a declarat Domnul prin profetul Joseph Smith în anul 1829: „Dacă doriți să-L slujiți pe Dumnezeu, voi sunteți chemați la această lucrare”².

Fiecare chemare în misiune și fiecare repartizare sau repartizare ulterioară sunt rezultatul revelației prin slujitorii Domnului. Chemarea la această lucrare vine de la Dumnezeu prin președintele Bisericii. Repartizarea în una dintre cele peste 400 de misiuni care există în prezent în întreaga lume vine de la Dumnezeu printr-un membru

al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, care acționează prin autorizarea acordată de profetul în viață al Domnului. Darurile spirituale ale profeției și revelației însoțesc toate chemările și repartizările misionare.

Secțiunea 80 din Doctrină și legămintele este relatarea unei chemări în misiune oferite lui Stephen Burnett prin profetul Joseph Smith în anul 1832. Studiind această chemare oferită fratelui Burnett putem (1) înțelege mai clar deosebirea dintre a fi „chemați la această lucrare” ca misionari și „repartizați să lucrăm” într-un anumit loc și (2) aprecia mai mult responsabilitatea noastră, desemnată în mod divin, de a proclama Evanghelia.

Versetul 1 din această secțiune este chemarea de a sluji: „Adevărat, astfel spune Domnul către tine, slujitorul Meu, Stephen Burnett: Du-te, du-te, în lume și predică Evanghelia la orice făptură care [aude] sunetul glasului tău”³.

În mod interesant, versetul 2 îl informează pe fratele Burnett despre colegul misionar care urma să-i fie repartizat: „Și în măsura în care vrei un tovarăș, îți voi da pe slujitorul Meu, Eden Smith”⁴.

Versetul 3 indică unde urmau să lucreze acei doi misionari: „De aceea, duceți-vă și predicați Evanghelia Mea fie în nord sau în sud, în est sau în vest, nu contează, pentru că nu puteți greși”⁵.

Nu cred că expresia „nu contează”, așa cum este folosită de Domnul în acest verset, sugerează că Lui nu-I pasă unde slujesc slujitorii Săi. De fapt, Îi pasă foarte mult. Dar, deoarece lucrarea de a predica Evanghelia este lucrarea Domnului, El îi inspiră, ghidează și îndrumă pe slujitorii Săi autorizați. Pe măsură ce misionarii se străduiesc să fie instrumente mai demne și mai capabile ca niciodată în mâinile Sale și fac tot ce pot pentru a-și îndeplini cu credință îndatoririle, atunci, cu ajutorul Său, ei „nu [pot] greși” – indiferent unde slujesc. Poate că una dintre lecțiile pe care ni le predă Salvatorul în această revelație este că repartizarea de a lucra într-un anumit loc este esențială și importantă, dar inferioară chemării la această lucrare.

Următorul verset subliniază cerințe importante pentru toți misionarii: „De aceea, declarați lucrurile pe care le-ați auzit și pe care le credeți cu adevărat și care știți că sunt adevărate”⁶.

Ultimul verset îi amintește fratelui Burnett și ne amintește nouă de la cine vine cu adevărat chemarea de a sluji: Iată, aceasta este voința Aceluia care v-a chemat, Mântuitorul vostru, chiar Isus Hristos. Amin”⁷.

Să clarificăm neînțelegeri

Poate că unii dintre dumneavoastră se întrebă de ce am ales să discut în sesiunea preoției din cadrul conferinței generale despre această deosebire aparent evidentă dintre faptul de a fi chemați la această lucrare și repartizați să slujim. Răspunsul meu la întrebarea aceasta este destul de direct: experiența m-a învățat că aceste

principii nu sunt bine înțelese de mulți membri ai Bisericii.

Singurul și cel mai important motiv pentru care am ales acest subiect ține de ceea ce am învățat cu timpul despre grija, neliniștea și chiar vina simțite de mulți misionari care, din diferite motive, au fost mutați într-o altă misiune în timpul slujirii lor. Uneori, astfel de mutări sunt necesare din pricina unor evenimente și circumstanțe cum ar fi accidente și răni, întârzieri și dificultăți în procesul de obținere a vizei, instabilitate politică, crearea și organizarea de noi misiuni sau nevoile aflate în continuă schimbare legate de munca de propovăduire a Evangheliei în întreaga lume.⁸

Când un misionar este mutat într-o altă misiune, procesul este exact la fel ca repartizarea inițială. Membrii Cvorumului celor Doisprezece caută inspirație și îndrumare atunci când fac astfel de mutări.

Am vorbit recent cu un bărbat credincios care mi-a împărtășit cele mai profunde neliniști ale inimii sale. Explicasem într-o adunare diferența dintre a fi chemați la această lucrare și repartizați să lucrăm. Acel bun frate mi-a strâns mâna și, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: „Lucrurile pe care m-ați ajutat să le învăț azi au ridicat o povară de pe umerii mei pe care o purtam de mai bine de 30 de ani. Ca tânăr misionar, am fost repartizat inițial într-o misiune din America de Sud. Dar nu am putut obține viza, așaadar am fost repartizat într-o altă misiune decât cea inițială, în Statele Unite. M-am întrebat în toți acești ani de ce nu am putut sluji în locul în care am fost chemat. Acum știu că am fost chemat la această lucrare și nu într-un loc anume. Nu pot să vă explic cât de mult m-a ajutat faptul că am înțeles acest lucru”.

Mi se rupea inima pentru acest om bun. Pe măsură ce am predat aceste

principii de bază în întreaga lume, nenumărate persoane mi-au împărtășit în particular aceleași sentimente ca ale bărbatului despre care tocmai am vorbit. Astăzi abordez acest subiect pentru că niciun membru al acestei Biserici nu ar trebui să poarte vreo povară inutilă cauzată de neînțelegere, nesiguranță, durere sau vinovăție cu privire la o repartizare de a lucra.

„De aceea, duceți-vă și predicați Evanghelia Mea fie în nord sau în sud, în est sau în vest, nu contează, pentru că nu puteți greși”⁹. În timp ce cugetați la cuvintele acestui verset și vă deschideți inima, sper și mă rog că veți invita Duhul Sfânt pentru a aduce în inima dumneavoastră înțelegerea, vindecarea și refacerea de care aveți nevoie.

Un alt motiv pentru care am simțit îndemnul de a vorbi despre acest subiect este experiența personală pe care am avut-o de-a lungul anilor în a repartiza misionari. Pentru Cei

Doisprezece, nimic nu confirmă mai bine realitatea revelației continue din zilele din urmă decât faptul de a căuta să discernem voia Domnului în timp ce ne îndeplinim responsabilitatea de a repartiza misionari în diferitele lor misiuni. Depun mărturie că Salvatorul ne știe și Se gândește la fiecare dintre noi, „unul câte unul”, și ne cunoaște pe fiecare dintre noi pe nume.

Să ne pregătim pentru chemarea la această lucrare

Vreau acum să vorbesc pe scurt despre un aspect fundamental dar adesea trecut cu vederea în ceea ce privește pregătirea pentru chemarea la această lucrare.

Trei cuvinte interconectate definesc un tipar de pregătire și progres pentru fiii lui Dumnezeu: *preoție, templu, misiune*. Uneori, ca părinți, prieteni și membri ai Bisericii, ne concentrăm atât de mult pe pregătirea pentru munca

misionară pentru tinerii băieți, încât este posibil să neglijăm într-o oarecare măsură alți pași vitali de pe cărarea legămintelor care trebuie făcuți înainte de a începe slujirea misionară cu timp deplin. A sluji ca misionar este cu siguranță un pas important, dar nu singurul, în procesul de a clădi o temelie puternică pentru o dezvoltare spirituală și slujire de-o viață. Binecuvântările preoției și cele din templu, ambele precedând începerea lucrării misionare, sunt, de asemenea, necesare pentru a ne fortifica și întări spiritual de-a lungul întregii noastre vieți.

Tineri băieți, pe măsură ce vă îndepliniți îndatoririle din cadrul Preoției aaronice sau preoției mai mici și o respectați, vă pregătiți să primiți și să îndepliniți cu credință și sârguință jurământul și legământul Preoției lui Melhisedec sau preoției mai mari.¹⁰ Demnitatea personală este singura și ce mai importantă cerință pentru a primi

preoția mai mare. Aveți înaintea o viață întreagă de slujire altruistă în cadrul preoției. Pregătiți-vă acum oferind în mod frecvent slujire însemnată. Vă rog, învățați să vă placă să fiți și să rămâneți demni. Fiți demni. Păstrați-vă demni.

După ce primește Preoția lui Melhisedec și chemarea de a sluji, un tânăr băiat poate fi înarmat cu putere¹¹ prin legămintele și rânduielile din templul sfânt. Faptul de a merge la templu și a păstra cu voi spiritul templului precedă slujirea eficientă ca misionari cu timp deplin. Pentru voi, tineri băieți, și pentru toți membrii Bisericii, demnitatea personală este singura și cea mai importantă cerință pentru a primi binecuvântările templului. Pe măsură ce trăiți în acord cu standardele Evangheliei, puteți intra în casa Domnului și participa la rânduieli sacre pe parcursul întregii voastre adolescențe. Dragostea și înțelegerea voastră cu privire la rânduielile din templu vă vor întări și binecuvânta de-a lungul vieții voastre. Vă rog, învățați să vă placă să fiți și să rămâneți demni. Fiți demni. Păstrați-vă demni.

Mulți tineri băieți și tinere fete dețin deja o recomandare de templu cu utilizare limitată. Ca deținători ai Preoției aaronice găsiți nume ale strămoșilor familiei voastre și înfăptuiți botezuri și confirmări pentru ei în temple. Faptul de a vă păstra recomandarea de templu indică demnitatea voastră, iar slujirea

oferită altora în templu este o parte importantă în a vă pregăti pentru Preoția lui Melhisedec.

Tineri băieți, fiecare dintre voi este acum misionar. În fiecare zi, în jurul vostru, se află prieteni și vecini „care sunt împiedicați să găsească adevărul doar pentru că nu știu unde să-l găsească”¹². Pe măsură ce sunteți îndrumați de către Spirit, puteți împărtăși un gând, o invitație sau un mesaj prietenilor voștri de a cunoaște adevărurile Evangheliei restaurate. Nu este nevoie și nu trebuie să așteptați chemarea voastră oficială pentru a vă angaja cu sânguință în munca misionară.

Pe măsură ce binecuvântările preoției, ale templului și ale misiunii sunt unite „într-unul, în Hristos”¹³ și conlucrează influențând inima, mintea și sufletul unui tânăr misionar, el se poate califica pentru această lucrare.¹⁴ Abilitatea lui va fi sporită pentru a-L reprezenta cu autoritate pe Domnul Isus Hristos. Combinația puternică din punct de vedere spiritual de a onora legămintele preoției și pe cele din templu, de a primi „puterea divinității”¹⁵ prin rânduielile preoției¹⁶, slujirea altruistă și proclamarea Evangheliei nepieritoare către copiii lui Dumnezeu ajută tinerii băieți să devină „fermi și nestrămutați în credință”¹⁷ și „întrădăcinați și zidiți în [Hristos]”¹⁸.

În căminele noastre și la biserică, ar trebui să acordăm o atenție egală

tuturor celor trei elemente ale tiparului Domnului de pregătire și progres pentru fiii credincioși ai lui Dumnezeu: *preoția, templul, misiunea*. Toate trei presupun să ne placă să fim și să rămânem demni. Fiți demni. Păstrați-vă demni.

Promisiune și mărturie

Iubiții mei frați, vă promit că darul spiritual al revelației vă va însoți în chemarea voastră la această lucrare de a proclama Evanghelia și în repartizarea într-un anumit loc sau într-o anumită misiune. Pe măsură ce vă pregătiți acum prin slujire altruistă în cadrul preoției și în templu, mărturia voastră despre faptul că Domnul trăiește se va întări. Dragostea pentru El și pentru lucrarea Sa vă va umple inima. Pe măsură ce învățați să vă placă să fiți demni, veți deveni un instrument puternic în mâinile Domnului pentru a binecuvânta și a sluji mulți oameni.

Mărturisesc cu bucurie că Tatăl nostru Ceresc și Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, trăiesc. Faptul de a fi angajați în lucrarea Lor este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le putem primi vreodată. Eu mărturisesc astfel, în numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 133:37.
2. Doctrină și legăminte 4:3.
3. Doctrină și legăminte 80:1.
4. Doctrină și legăminte 80:2.
5. Doctrină și legăminte 80:3.
6. Doctrină și legăminte 80:4; subliniere adăugată.
7. Doctrină și legăminte 80:5.
8. Vezi Doctrină și legăminte 124:49.
9. Doctrină și legăminte 80:3.
10. Vezi Doctrină și legăminte 84:33-44.
11. Vezi Doctrină și legăminte 109:22.
12. Doctrină și legăminte 123:12.
13. Efeseni 1:10.
14. Vezi Doctrină și legăminte 4:5.
15. Doctrină și legăminte 84:20.
16. Vezi Doctrină și legăminte 84:19-21.
17. Helaman 15:8.
18. Coloseni 2:7.

Autorități generale și oficialități generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Geri W. Gong

AUTORITĂȚI GENERALE-CEI ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Adakatis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aldern

Mervyn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

Valeri V. Cordin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Massimo De Ieo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Godby

Taylor G. Godby

Christoffa Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

James J. Hamula

Allen D. Haynie

Paul V. Johnson

Larry S. Kecher

Patrick Keaton

Von G. Keatch

Joni L. Koch

Erich W. Kopschke

Larry W. Lawrence

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Natress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrian Ochob

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Parrella

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pngree Jr.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Gary B. Sablin

Evan A. Schmutz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Terence M. Visson

Tanila B. Wakolo

Scott D. Whiting

Larry V. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zvic

W. Craig Zwick

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Dean M. Davies
primul consilier

Gerald Causse
episcopul care
prezideaza

W. Christopher Macdell
al doilea consilier

OFICIANȚI GENERALI

ȘCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durant
primul consilier

Tad R. Calister
președinte

Brian K. Ashton
al doilea consilier

TINERILE FETE

Carol F. McConkie
prima consiliera

Bonnie L. Oscarson
președinta

Nell F. Marriott
a doua consiliera

SOCIETATEA DE ALINARE

Sharon Eubank
prima consiliera

Jean B. Bingham
președinta

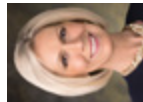

Regina L. Aburno
a doua consiliera

SOCIETATEA PRIMARĂ

Bonnie H. Gordon
prima consiliera

Joy D. Jones
președinta

Cristina B. Franco
a doua consiliera

TINERII BĂIEȚI

Douglas D. Holmes
primul consilier

Stephen W. Owen
președinte

M. Joseph Brough
al doilea consilier

aprilie 2017

Episcopul Gérald Caussé
episcopul care prezidează

Pregătiți calea

Deși au misiuni și autoritate diferite, Preoția aaronică și Preoția lui Melhisedec sunt parteneri inseparabili în lucrarea de salvare.

Când aveam 30 de ani, am început să lucrez pentru un grup din industria comerțului în Franța.

Într-o zi, președintele companiei, un bărbat minunat de altă credință, m-a chemat în biroul său. Întrebarea lui m-a surprins: „Tocmai am aflat că ești preot în Biserica ta. E adevărat?”

I-am răspuns: „Da, este adevărat. Dețin preoția”.

Vizibil intrigat de răspunsul meu, el a întrebat mai departe: „Dar ai studiat la vreun seminar teologic?”

„Bineînțeles”, i-am răspuns, „între 14 și 18 ani, am avut lecții de seminar aproape în fiecare zi!” Aproape a căzut de pe scaun.

Spre surprinderea mea, câteva săptămâni mai târziu, m-a chemat în biroul lui pentru a-mi oferi o poziție de conducere în unul dintre grupurile companiei. Am fost mirat și mi-am exprimat îngrijorarea că eram prea tânăr și neexperimentat pentru a avea o responsabilitate atât de importantă. Cu un zâmbet îngăduitor, mi-a spus: „Poate că așa este, dar nu contează. Știu ce standarde ai și știu ce-ai învățat în Biserica ta. Am nevoie de tine”.

Avea dreptate cu privire la ceea ce învățasem în Biserică. Anii care au urmat au fost plini de provocări și nu știu dacă aș fi avut vreun succes fără

experiența pe care am acumulat-o slujind în Biserică de când eram tânăr.

Am avut binecuvântarea de a crește într-o ramură mică. Deoarece eram puțini, tinerii erau rugați să participe activ în toate aspectele ramurii. Eram foarte ocupat și îmi plăcea să mă simt util. Duminica ofciam la masa de împărtășanie, slujeam în cvorumul meu al preoției și îndeplineam alte

câteva chemări. În timpul săptămânii, îi însoțeam adesea pe tatăl meu și pe alți deținători ai preoției în vizitele de-acasă făcute membrilor, îi alinam pe cei bolnavi și suferinzi și îi ajutam pe cei aflați în nevoie. Nimeni nu părea să creadă că eram prea tânăr pentru a sluji și chiar a conduce. Pentru mine, totul părea normal și firesc.

Slujirea pe care am oferit-o în acei ani din adolescență m-a ajutat să-mi întăresc mărturia și să-mi ancoriez viața în Evanghelie. Eram înconjurat de bărbați buni și plini de compasiune care se angajaseră să-și folosească preoția pentru a binecuvânta viețile altora. Voiam să fiu ca ei. Slujind alături de ei, am învățat, mai mult decât mi-am dat seama la acel moment, să fiu conducător în Biserică și în lume.

Mulți tineri băieți care dețin Preoția aaronică participă în această seară la această adunare sau o urmăresc prin alte mijloace. În timp ce privesc această

adunare, văd că mulți dintre voi stau lângă bărbați adulți, poate tații voștri, bunicii voștri, frații voștri mai mari sau conducătorii voștri ai preoției – cu toții fiind deținători ai Preoției lui Melhisedec. Ei vă iubesc și, în mare parte, au venit aici în seara aceasta pentru a fi cu voi.

Această adunare de generații diferite oferă o viziune minunată a unității și frăției care există între cele două preoții ale lui Dumnezeu. Deși au misiuni și autoritate diferite, Preoția aaronică și Preoția lui Melhisedec sunt parteneri inseparabili în lucrarea de salvare. Ele merg mână în mână și au mare nevoie una de cealaltă.

Exemplul perfect de relație apropiată care există între cele două preoții se găsește în interacțiunea dintre Isus și Ioan Botezătorul. Și-l poate imagina cineva pe Ioan Botezătorul fără Isus? Cum ar fi fost misiunea Salvatorului fără lucrarea pregătitoare înfăptuită de Ioan?

Lui Ioan Botezătorul i s-a oferit una dintre cele mai nobile misiuni din câte există, de „a pregăti calea Domnului”¹, de a-L boteza cu apă și a pregăti poporul pentru a-L primi. Acest „om neprihănit și sfânt”², care fusese rânduit la preoția mai mică, era perfect conștient atât de importanța, cât și de limitele misiunii și autorității sale.

Oamenii se înghesuiau pentru a-l auzi pe Ioan și a fi botezați de el. A fost pe drept cinstit și respectat ca bărbat al lui Dumnezeu. Dar, când a apărut Isus, Ioan s-a suspus Celui care era mai mare decât el și a declarat: „Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă Unul... care vine după mine – și care este înaintea mea – eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintei Lui”³.

Isus Hristos, Singurul Născut al Tatălui, care deținea preoția mai mare, a recunoscut cu umilință autoritatea lui Ioan. Salvatorul a spus despre el: „Dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul”⁴.

Gândiți-vă doar la ce s-ar întâmpla în cvorumurile noastre dacă relațiile dintre deținătorii celor două preoții ar fi luate după modelul stabilit de Isus și Ioan Botezătorul. Tinerii mei frați din Preoția aaronică, asemenea lui Ioan, rolul vostru este de „a pregăti calea”⁵ pentru marea lucrare a Preoției lui Melhisedec. Acest lucru îl faceți în multe feluri diferite. Oficiați rânduiala botezului și a împărțășaniei. Ajutați să îi pregătiți pe oameni pentru Domnul predicând Evanghelia, „[vizitând] casa fiecărui membru”⁶ și „[veghind] asupra... Bisericii”⁷. Oferiți ajutor celor săraci și nevoiași colectând donații de post și participați în efortul de a avea grijă de casele de întruniri ale Bisericii și de alte resurse temporale. Rolul vostru este important, necesar și sacru.

Frații mei adulți, indiferent dacă sunteți tați, episcopi, sfătuitori ai Tinerilor Băieți sau pur și simplu deținători ai Preoției lui Melhisedec, puteți urma exemplul Salvatorului îndreptându-vă către frații dumneavoastră care dețin preoția mai mică și invitându-i să lucreze cu dumneavoastră. În realitate, această invitație vine chiar de la Domnul. El a spus: „De aceea, luați

cu voi pe aceia care sunt rânduiți la preoția cea mai mică și trimiteți-i înaintea voastră pentru a stabili întâlnirile și a pregăti calea, și a realiza întâlnirile pe care voi nu puteți să le realizați”⁸.

Pe măsură ce vă invitați frații mai tineri pentru a „pregăti calea”, îi ajutați să recunoască și să onoreze autoritatea sacră pe care o dețin. Făcând acest lucru, îi ajutați să-și pregătească propria cale în timp ce se pregătesc pentru ziua în care vor primi și exercita preoția mai mare.

Permiteți-mi să vă împărtășesc povestea adevărată a lui Alex, un tânăr preot liniștit, atent și inteligent. Într-o duminică, episcopul lui Alex l-a găsit singur într-o clasă, foarte abătut. Tânărul băiat i-a explicat cât de dificil și de dureros era pentru el să vină la biserică fără tatăl său, care nu era membru. Apoi, a spus plângând că probabil ar fi mai bine ca el să părăsească Biserica.

Sincer preocupat de acest tânăr, episcopul a mobilizat imediat consiliul episcopiei pentru a-l ajuta pe Alex. Planul era simplu: pentru a-l ajuta pe Alex să rămână activ și să-și dezvolte o mărturie puternică despre Evanghelie, trebuiau să-l „înconjoare

cu oameni buni și să-i dea lucruri importante de făcut”.

Deținătorii preoției și toți membrii episcopiei au venit în sprijinul lui Alex și și-au exprimat dragostea și sprijinul. Conducătorul Grupului Înălților Preoți, un bărbat de o mare credință și dragoste, a fost ales să-i fie coleg ca învățător de acasă. Membrii episcopatului l-au luat sub aripa lor și l-au făcut cel mai apropiat partener al lor.

Episcopul a spus: „L-am ținut pe Alex ocupat. El a fost ușier la nunți, la ceremonii de înmormântare, m-a ajutat la dedicarea mormintelor, a botezat câțiva membri noi, a rânduit tineri băieți la oficii din Preoția aaronică, a predat lecții în clase ale tinerilor, a predat alături de misionari, a descuiat clădirile la conferințe și, apoi, seara târziu, după conferințe, le-a încuiat. A făcut proiecte de slujire, am vizitat împreună membri în case de bătrâni, a oferit cuvântări la adunarea de împărtășanie, a oferit celor bolnavi împărtășania în spitale sau în căminele lor și a devenit unul dintre puținii oameni pe care mă puteam baza în întregime ca episcop”.

Încetul cu încetul, Alex s-a schimbat. Credința lui în Domnul a crescut. A căpătat încredere în sine și în

puterea preoției pe care o deținea. Episcopul a încheiat: „Alex a fost și va fi mereu una dintre cele mai mari binecuvântări ale mele din perioada în care am slujit ca episcop. Ce privilegiu a fost să mă asociez cu el! Cred cu sinceritate că niciun tânăr băiat nu a plecat în misiune mai pregătit prin slujirea sa în preoție decât Alex”⁹.

Dragii mei episcopi, în rânduirea și punerea dumneavoastră deoparte ca episcop al episcopiei dumneavoastră, aveți chemarea sacră de a sluji ca președinte al Preoției aaronice și al Cvorumului Preoților. Sunt conștient de poverile mari pe care le purtați, dar ar trebui să faceți din datoria față de acești tineri băieți una dintre prioritățile dumneavoastră cele mai mari. Nu o puteți neglija sau nu vă puteți delega altora rolul cu privire la această responsabilitate.

Vă invit să vă gândiți la fiecare dintre deținătorii Preoției aaronice din episcopia dumneavoastră. Niciunul dintre ei nu ar trebui să se simtă vreodată neglijat sau inutil. Există vreun tânăr băiat pe care dumneavoastră și alți deținători ai preoției îl puteți ajuta? Invitați-l să slujească alături de dumneavoastră. Prea des încercăm să-i distrăm

pe tinerii noștri băieți și să-i limităm la rolul de spectator, deși credința și dragostea lor pentru Evanghelie pot fi cel mai bine dezvoltate îndeplinindu-și cu credință și sârguință rolul în preoție. Participând activ la lucrarea de salvare, ei se vor conecta cu cerul și vor deveni conștienți de potențialul lor divin.

Preoția aaronică este mai mult decât un grup de vârstă, un program de predare sau de activități ori chiar decât un termen prin care facem referire la tinerii băieți din Biserică. Este puterea și autoritatea de a participa în marea lucrare de a salva suflete – atât sufletele acelor tineri băieți care o dețin, cât și sufletele celor pe care îi slujesc. Haideți să oferim Preoției aaronice locul ei de drept, un loc ales – un loc de slujire, pregătire și împlinire pentru toți tinerii băieți ai Bisericii.

Dragii mei frați ai Preoției lui Melhisedec, vă invit să întăriți veriga principală care unește cele două preoții ale lui Dumnezeu. Împuterniciți tinerii din Preoția aaronică să pregătească calea înaintea dumneavoastră. Spuneți-le cu încredere: „Am nevoie de tine”. Pentru voi, tineri deținători ai Preoției aaronice, mă rog ca, pe măsură ce slujiți alături de frații voștri mai în vârstă, să auziți glasul Domnului spunându-vă: „Tu ești binecuvântat, pentru că tu vei face lucruri mari. Iată, tu ai fost trimis, ca și Ioan, pentru a pregăti calea înaintea Mea”¹⁰. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Nefi 10:7.
2. Marcu 6:20.
3. Ioan 1:26-27.
4. Matei 11:11.
5. Doctrină și legăminte 35:4.
6. Doctrină și legăminte 20:51.
7. Doctrină și legăminte 20:53.
8. Doctrină și legăminte 84:107.
9. Corespondență personală.
10. Doctrină și legăminte 35:4.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Cel mai mare dintre voi

Cea mai mare răsplată a lui Dumnezeu este acordată celor care slujesc fără să aștepte recompensă.

Dragii mei frați, dragii mei prieteni, sunt foarte recunoscător să fiu împreună cu dumneavoastră la această adunare plină de inspirație, adunare a preoției din întreaga lume. Stimate președinte Monson, vă mulțumim pentru mesajul și binecuvântarea dumneavoastră. Vom accepta întotdeauna cu dragoste și recunoștință cuvintele dumneavoastră, care ne oferă îndrumare, sfat și înțelepciune. Vă iubim și vă susținem și ne vom ruga continuu pentru dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți, într-adevăr, profetul Domnului. Sunteți președintele nostru. Vă susținem și vă iubim.

Cu aproape două decenii în urmă, Templul Madrid, Spania, a fost dedicat și a început să funcționeze drept Casă sacră a Domnului. Harriet și cu mine ne amintim bine, deoarece, pe vremea aceea, eu slujeam în Președinția Zonei Europa. Împreună cu mulți alți oameni, am petrecut nenumărate ore îngrijindu-ne de detaliile planificării și organizării evenimentelor care au pregătit dedicarea.

Când data dedicării se apropia, am observat că nu primisem încă invitația de a participa. Acest lucru era puțin surprinzător. Deoarece, în cadrul responsabilității ce-mi revenea

ca președinte al zonei, fusesem foarte implicat în proiectul acestui templu și, într-o mică măsură, simțeam că fusesem responsabil pentru el.

Am întrebat-o pe Harriet dacă văzuse vreo invitație. Nu văzuse.

Zilele treceau și îngrijorarea mea creștea. Mă întrebam dacă invitația noastră nu se pierduse – poate că era ascunsă printre pernele canapelei noastre. Poate se amestecase cu pliantele cu reclame și fusese aruncată. Vecinii aveau un motan foarte curios și am început să-l privesc cu suspiciune până și pe el.

În cele din urmă, am fost obligat să accept realitatea: nu fusesem invitat.

Dar cum era posibil? Făcusem ceva care să jignească? A presupus oare cineva că era, pur și simplu, prea departe pentru noi să călătorim? Fusesem uitat?

În sfârșit, mi-am dat seama că faptul de a continua să gândesc în acest mod avea să mă facă să dezvolt o atitudine pe care nu doream să o am.

Harriet și cu mine ne-am amintit că dedicarea templului nu se referea la *noi*. Nu se referea la cine merita să fie invitat și cine nu merita. Și nu se referea la sentimentele noastre sau la ideea că noi aveam dreptul să participăm.

Important era faptul că se dedica un edificiu sfânt, un templu al Dumnezeului Celui Preaînalt. Era o zi de bucurie pentru membrii din Spania ai Bisericii.

Dacă aș fi fost invitat să particip, aș fi făcut-o cu bucurie. Dar, dacă nu eram invitat, fericirea mea nu avea să fie mai puțin profundă. Harriet și cu mine aveam să ne bucurăm de departe, împreună cu prietenii noștri, iubiții noștri frați și iubitele noastre surori. Din casa noastră din Frankfurt, aveam să-L preamărim pe Dumnezeu pentru această binecuvântare minunată tot atât de entuziaști cum am fi făcut-o din Madrid.

Fiii tunetului

Printre Cei Doisprezece pe care Isus i-a chemat și i-a rânduit, au fost doi frați, Iacov și Ioan. Vă amintiți porecla pe care El le-a dat-o?

Fiii tunetului (Boanergheș).¹

Isus nu i-ar fi dat unei persoane o astfel de poreclă decât dacă ar fi avut un motiv special să o facă. Din păcate, scripturile nu ne oferă multe explicații despre originea poreclei. Cu toate acestea, scripturile ne oferă câteva informații despre personalitățile lui Iacov și Ioan. Ei au fost aceiași frați care au propus să poruncească să se pogoare foc din cer asupra unei localități din Samaria pentru că Isus și ucenicii Săi nu au fost invitați în oraș.²

Iacov și Ioan erau pescari – probabil puțin lipsiți de rafinament – dar cred că știau multe despre elementele naturii. Fără îndoială, erau oameni ai faptelor.

Cu alt prilej, în timp ce Salvatorul Se pregătea să facă ultima Sa călătorie la Ierusalim, Iacov și Ioan s-au apropiat de El și i-au făcut o rugămințe specială – una demnă, probabil, de porecla lor.

„Am vrea să ne faci ce-Ți vom cere”, au spus ei.

Îmi imaginez că Isus le-a zâmbit în timp ce i-a întrebat: „Ce voiți să vă fac?”.

„Dă-ne... să ședem unul la dreapta Ta și altul la stînga Ta, cînd vei fi îmbrăcat în slava Ta.”

Atunci, Salvatorul i-a invitat să se gîndească puțin mai profund la ceea ce cereau și a spus: „Cinstea de a ședea

la dreapta sau la stînga Mea, nu atîrnă de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru aceia pentru care a fost pregătită”³.

Cu alte cuvinte, nu poți obține cinste în împărăția cerului urmîrind acest lucru în același mod în care ai urmări alegerea într-o funcție publică. Nici nu poți să iei prînzul cu șeful ca să obții gloria eternă.

Cînd ceilalți zece apostoli au auzit despre această cerere a Fiilor tunetului, au fost supărați. Isus știa că timpul petrecut de El în viața muritoare se apropia de sfârșit și, văzînd conflicte între cei care aveau să ducă mai departe lucrarea Sa, trebuie să fi fost îngrijorat.

El le-a vorbit Celor Doisprezece despre natura puterii și despre modul în care puterea îi influențează pe cei care o caută și o dețin. El a spus: „Știți că cei priviți drept cărmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele”.

Aproape că pot să-L văd pe Salvator, privind cu dragoste infinită fețele acelor ucenici devotați și credincioși. Aproape că pot să aud glasul Său rugător: „Dar între voi să nu fie așa. Ci, oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor”⁴.

În împărăția lui Dumnezeu, măreția și autoritatea înseamnă să-i înțelegem pe ceilalți așa cum sunt cu adevărat – așa cum îi înțelege Dumnezeu – și, apoi, să-i ajutăm și să le slujim. Înseamnă să ne bucurăm cu cei care sunt fericiți, să plîngem cu cei care jelesc, încurajându-i pe cei în suferință

și iubindu-ne aproapele așa cum ne iubește Hristos. Salvatorul îi iubește pe toți copiii lui Dumnezeu, indiferent de condiția lor socioeconomică, de rasă, religia, limba, orientarea politică, naționalitatea lor sau orice alt fel de grupare. Și așa ar trebui să-i iubim și noi!

Cea mai mare răsplată a lui Dumnezeu este acordată celor care slujesc fără să aștepte recompensă. Este acordată celor care slujesc fără fanfară; celor care, în secret, caută moduri de a-i ajuta pe alții; celor care le slujesc altora doar pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu și pe copiii Săi.⁵

Să nu luăm laudele în serios

La scurt timp după ce am fost chemat ca autoritate generală, am avut privilegiul de a-l însoți pe președintele James E. Faust la reorganizarea unui țărșuș. În timp ce conduceam mașina spre destinația noastră din frumoasa zonă de sud a statului Utah, președintele Faust a fost foarte bun cu mine și a folosit timpul pentru a mă instrui și a mă învăța. M-a învățat o lecție pe care nu o voi uita niciodată. El a spus: „Membrii Bisericii sunt amabili cu autoritățile generale. Te vor trata cu bunăvoință și vor spune lucruri frumoase despre tine”. Apoi, a făcut o scurtă pauză și a spus: „Dieter, să fii *întotdeauna* recunoscător pentru aceste lucruri, dar niciodată să nu le iei prea mult în serios”.

Această lecție importantă despre slujirea în cadrul Bisericii i se aplică fiecărui deținător al preoției din fiecare cvorum al Bisericii. Ea ni se aplică tuturor în această Biserică.

Când președintele J. Reuben Clark îi sfătuia pe cei chemați în poziții de autoritate în Biserică, le spunea să nu uite regula numărul șase.

Inevitabil, persoana întreba: „Care este regula numărul șase?”

„Nu te lua prea mult în serios”, spunea el.

Desigur, aceasta conducea la întrebarea următoare: „Care sunt celelalte cinci reguli?”

Cu o sclipire în ochi, președintele Clark spunea: „Nu mai sunt alte reguli”⁶.

Pentru a fi conducători eficienți ai Bisericii, trebuie să învățăm această lecție importantă: conducerea în Biserică nu înseamnă atât de mult modul în care îi îndrumăm pe alții, ci cât de mare este dorința noastră de a fi îndrumați de Dumnezeu.

Chemările sunt ocazii de a sluji

Ca sfinți ai Dumnezeului Celui Preaînalt, noi trebuie să „[ne amintim] în toate lucrurile de cei săraci și de cei nevoiași, de cei bolnavi și de cei chinuți, pentru că acela care nu face aceste lucruri nu este ucenicul Meu”⁷. Ocaziile de a umbla din loc în loc făcând bine și de a-i sluji pe alții sunt nenumărate. Le putem găsi în comunitățile noastre, în episcopiile și ramurile noastre și, desigur, în căminele noastre.

Pe lângă acestea, fiecărui membru al Bisericii îi sunt date ocazii oficiale concrete de a sluji. Noi numim aceste ocazii „chemări” – un termen care trebuie să ne amintească cine este Cel care ne cheamă să slujim. Considerând chemările noastre ca fiind ocazii de a-I sluji lui Dumnezeu și de a-i ajuta pe

alții cu credință și umilință, fiecare faptă de slujire va fi un pas pe calea uceniciei. În acest mod, Dumnezeu nu numai că Își întărește Biserica, ci Își întărește și slujitorii. Biserica este destinată să ne ajute să devenim ucenici adevărați și credincioși ai lui Hristos, fice și fii buni și nobili ai lui Dumnezeu. Acest lucru nu se întâmplă doar atunci când participăm la adunări și ascultăm cuvântări, ci și atunci când ne gândim la alți oameni și le slujim. În acest mod devenim „mari” în împărăția lui Dumnezeu.

Noi acceptăm chemările cu demnitate, umilință și recunoștință. Când suntem eliberați din aceste chemări, noi acceptăm schimbarea cu aceeași demnitate, umilință și recunoștință.

În ochii lui Dumnezeu, nicio chemare în împărăție nu este mai importantă decât alta. Slujirea noastră – fie că este mare, fie că este mică – ne înobilează spiritul, deschide zăgazurile cerurilor și revarsă binecuvântările lui Dumnezeu nu numai asupra celor pe care îi slujim, ci și asupra noastră. Când îi ajutam pe alții, putem ști cu încredințare umilă că Dumnezeu acceptă slujirea noastră cu aprobare și plăcere. El ne zâmbește atunci când oferim din inimă aceste fapte de compasiune, în special fapte care nu sunt văzute și observate de alții.⁸

De fiecare dată când ne dăruim altora, mai facem un pas pentru a deveni ucenici buni și adevărați ai Celui care ne-a dăruit tot ce are și tot ce este: Salvatorul nostru.

De la prezidare la paradă

În timpul celei de-a 150-a aniversări a sosirii pionierilor în Valea Salt Lake, fratele Myron Richins slujea în calitate de președinte de țărșuș în Henefer, Utah. Festivitatea includea o reconstituire a trecerii pionierilor prin orașul său.

Președintele Richins a fost foarte implicat în planurile festivității și a

participat la multe întâlniri cu autorități generale și alte persoane, pentru a discuta evenimentele. Dânsul a fost pe deplin angajat în aceste evenimente.

Cu puțin timp înainte ca festivitatea să aibă loc, ȧrașul președintelui Richins a fost reorganizat și dânsul a fost eliberat din chemarea de președinte. Într-o duminică, la scurt timp după aceea, dânsul participa la adunarea preoției din episcopia sa, când conducătorii au întrebat dacă există voluntari care să ajute la festivitate. Președintele Richins, împreună cu alte persoane, a ridicat mâna și a primit instrucțiuni să se îmbrace în haine de lucru și să vină cu camionul și o lopată.

În cele din urmă, dimineața marelui eveniment a sosit și președintele Richins s-a prezentat la îndatorirea sa de voluntar.

Cu numai câteva săptămâni înainte, dânsul avusese o contribuție importantă în planificarea și supravegherea acestui eveniment major. Cu toate acestea, în acea zi, treaba sa a fost să meargă în urma cailor din paradă și să curețe după ei.

Președintele Richins a fost bucuros și fericit să facă acest lucru.

Dânsul a înțeles că niciun fel de slujire nu este mai important decât altul.

Dânsul cunoștea și a pus în practică cuvintele Salvatorului: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”⁹.

Să facem fapte de ucenicie în mod corect

Uneori, la fel ca Fiii tunetului, noi dorim să fim în roluri importante. Ne străduim să fim recunoscuți. Căutăm să conducem și să contribuim într-un mod pe care oamenii să și-l amintească.

Nu este nimic rău în a dori să-L slujim pe Domnul, dar când căutăm să obținem influență în cadrul Bisericii în beneficiul nostru – cu scopul ca alți oameni să ne laude și să ne admire

– ne-am primit răsplata. Când luăm în serios laudele din partea altora, acele laude vor fi recompensa noastră.

Care este cea mai importantă chemare în Biserică? Este cea pe care o aveți acum. Nu contează cât de nesemnificativă sau importantă pare să fie, chemarea pe care o aveți acum este cea care vă va permite nu numai să-i înălțați pe alții, dar și să deveniți oameni ai lui Dumnezeu, cum ați fost creați să fiți.

Dragii mei prieteni și frați care dețineți preoția, ridicați din poziția în care vă aflați!

Pavel i-a învățat pe filipeni: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”¹⁰.

Să slujim cu cinste

Să căutăm onoarea și faima în cadrul Bisericii, în loc să le asigurăm celorlalți slujire adevărată și plină de umilință, este asemenea schimbului făcut de Esau.¹¹ Poate că vom primi o răsplată pământească, dar vom plăti un preț foarte mare – pierderea aprobării lui Dumnezeu.

Să urmărim exemplul Salvatorului nostru, care a fost blând și smerit, care nu a căutat lauda oamenilor, ci să facă voia Tatălui Său.¹²

Să-i slujim pe alții cu umilință – cu energie, recunoștință și cinste. Chiar dacă faptele noastre de slujire pot părea simple, modeste sau de mică valoare, cei care ajută pe alții cu bunătate și compasiune vor cunoaște, într-o zi, valoarea slujirii lor, prin harul etern și binecuvântat al Dumnezeului Celui Atotputernic.¹³

Dragii mei frați, dragii mei prieteni, sper că noi vom medita asupra acestei lecții supreme despre modul în care se conduce în Biserică și modul în care guvernează preoția, vom înțelege această lecție și vom trăi conform ei: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”. Aceasta este rugăciunea și binecuvântarea mea, în numele sacru al Învățătorului nostru, Mântuitorului nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Marcu 3:17.
2. Vezi Luca 9:54.
3. Marcu 10:35-40.
4. Marcu 10:42-44.
5. Vezi Matei 6:4.
6. Vezi John E. Lewis, „The Gospel and a Sense of Humor, Too”, *Ensign*, iunie 1974, p. 24.
7. Doctrină și legăminte 52:40.
8. Vezi Matei 6:1-2.
9. Matei 23:11.
10. Filipeni 2:3.
11. Vezi Genesa 25:33.
12. Vezi Ioan 5:41; 6:38.
13. Vezi Matei 25:31-46.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

„Mergi cu Mine”

Rânduirea noastră la preoție este o invitație din partea Domnului de a merge cu El, de a face ce face El, de a sluji în felul în care El slujește.

Preaiubiții mei frați în preoție, scopul meu, astăzi, este atât să vă reasigur, cât și să vă înviorez în legătură cu slujirea dumneavoastră în cadrul preoției. Într-un fel, este similar scopului pe care îmi imaginez că l-a avut Salvatorul când l-a întâlnit pe tânărul bogat care a întrebat: „Ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Matei 19:16). Poate că ați venit la această conferință, tot așa cum acest tânăr s-a dus la Salvator, întrebându-vă dacă slujirea dumneavoastră este acceptabilă. Și, în același timp, poate simțiți că încă sunt lucruri de făcut – poate că încă multe! Mă rog să vă pot transmite aprobarea plină de dragoste a Domnului pentru ceea ce ați făcut deja, în timp ce vă ofer, de asemenea, o scurtă viziune, care să vă încurajeze, despre ceea ce ați putea, cu ajutorul Său, să realizați în calitate de deținători ai preoției Sale sfinte.

Tânărului bogat i s-a cerut să vândă tot ce avea, să dea celor săraci și să-L urmeze pe Salvator; poate că progresul dumneavoastră viitor nu va necesita acest lucru, însă va necesita, într-o măsură sau alta, un sacrificiu. Oricum, sper ca mesajul meu să nu vă facă să „[plecați] foarte [întristați]”, asemenea tânărului. (Vezi Matei 19:20-22.) Mai degrabă, am încredere că vă veți „[continua] drumul cu bucurie” (D&L

84:105), deoarece doriți să vă îmbunătățiți și credeți că puteți s-o faceți.

Chiar și așa, este normal să avem sentimentul că nu suntem total pregătiți când ne gândim la ceea ce ne-a chemat Domnul să facem. De fapt, dacă mi-ați spune că vă simțiți total capabili să vă îndepliniți îndatoririle din cadrul preoției, mi-aș face griji că nu le înțelegeți. Pe de altă parte, dacă mi-ați spune că v-ați dori să renunțați, deoarece însărcinarea este cu mult peste abilitățile dumneavoastră, aș dori să vă ajut să înțelegeți modul în care Domnul îi ajută și întărește pe deținătorii preoției Sale să facă lucruri pe care nu le-ar putea face niciodată singuri.

Acest lucru este la fel de adevărat pentru mine, în chemarea mea, cât este și pentru dumneavoastră, în chemarea dumneavoastră. Niciunul dintre noi nu poate să îndeplinească lucrarea preoției, și s-o îndeplinească bine, biziindu-se doar pe înțelepciunea și talentele sale. Este așa, deoarece aceasta nu este lucrarea noastră – este a Domnului. Așadar, singurul mod de a reuși este de a vă bizui pe El, indiferent dacă sunteți un diacon tocmai rânduit căruia i s-a încredințat sarcina de a contribui cu o măsură de putere spirituală la rânduiala împărășaniei; sau un tânăr învățător de acasă desemnat de Domnul să iubească și să slujească

unei familii pe care nu o cunoașteți și care pare să nu dorească dragostea sau slujirea dumneavoastră; sau un tată care știți că trebuie să prezidați, în neprihănire, asupra căminului dar care, probabil, sunteți nesigur cum să faceți, iar timpul pare să nu fie de partea dumneavoastră, deoarece copiii cresc repede și lumea pare atât de dură și de ostilă.

Așadar, dacă vă simțiți puțin copleșiți, considerați acest lucru ca fiind un semn bun. Indică faptul că puteți simți amploarea încrederii pe care Dumnezeu v-o acordă. Înseamnă că aveți o înțelegere mică despre ce este preoția cu adevărat.

Sunt foarte puțini oameni în lume care au acea înțelegere. Chiar și cei care pot da o definiție acceptabilă este posibil să n-o înțeleagă cu adevărat. Sunt unele scripturi care, prin puterea Spiritului pe care-L poartă, ne pot aprofunda sentimentul de uimire față de preoția sfântă. Iată unele dintre acele scripturi.

„Puterea și autoritatea... Preoției lui Melhisedec este dreptul de a deține cheile tuturor binecuvântărilor spirituale ale Bisericii –

De a avea privilegiul de a primi tainele împărăției cerului, de a vedea

cerurile deschise înaintea lor, de a fi într-o comuniune cu adunarea generală și cu Biserica Primului Născut și de a se bucura de comuniunea și de prezența lui Dumnezeu Tatăl și a lui Isus, Mijlocitorul noului legământ.

Puterea și autoritatea... Preoției aaronice este dreptul de a deține cheile slujirii îngerilor.” (D&L 107:18-20)

„Puterea divinității se manifestă în rânduielile [preoției]...”

Deoarece, fără aceasta niciun om nu poate să vadă fața lui Dumnezeu, chiar Tatăl, și să trăiască.” (D&L 84:20, 22)

„Această mare preoție [este] după ordinul Fiului [lui Dumnezeu], care ordin a fost încă de la crearea lumii; sau, cu alte cuvinte, fiind fără început al zilelor sau sfârșit al anilor, fiind pregătită din veșnicie în toată veșnicia, potrivit previziunii Lui despre toate lucrurile.” (Alma 13:7)

„Oricine este rânduit [potrivit acestui ordin și acestei chemări va avea] putere, prin credință, să zdrobească munții, să despartă mările, să usuce apele, să le întoarcă din cursul lor;

Să sfideze oștirile națiunilor, să împartă pământul, să rupă orice legătură, să stea în prezența lui Dumnezeu; să facă toate lucrurile potrivit voinței Lui, potrivit cu porunca Lui, să supună principate și puteri; și aceasta prin voința Fiului lui Dumnezeu care a fost dinainte de întemeierea lumii.” (Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Genesa 14:30–31 [în Ghid pentru scripturi])

Un mod de a reacționa la asemenea descrieri ale puterii preoției, care ne fac să avem sentimente de uimire, este acela de a presupune că ele nu sunt valabile în cazul nostru. Un alt mod de a reacționa este acela de a ne adresa, în inimă, întrebări care îndeamnă la cugutare, precum următoarele: Am simțit vreodată cerurile deschizându-mi-se?

Ar folosi cineva expresia „slujirea îngerilor” pentru a descrie slujirea mea în cadrul preoției? Aduc eu „puterea divinității” în viața celor cărora le slujesc? Am zdrobit eu vreodată vreun munte, am sfidat vreo oștire, am rupt legăturile cuiva sau am supus puteri lumești – chiar și la figurat – pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu?

O astfel de introspecție aduce mereu cu sine sentimentul că putem face mai mult în slujirea Domnului. Sper că aduce, de asemenea, sentimentul că dumneavoastră *doriți* să faceți mai mult – dorința arzătoare de a vă implica mai din plin în lucrarea miraculoasă a Domnului. Astfel de sentimente reprezintă primul pas către faptul de a deveni genul de bărbați pe care slujirea în cadrul preoției este menită să-i aibă drept rezultat.

Următorul pas este descris într-o interacțiune dintre Iehova și Enoh. Îl cunoaștem pe Enoh ca fiind un profet puternic care a întemeiat Sionul în mijlocul unei mari ticăloșii. Dar, înainte să fi fost un profet puternic, Enoh s-a văzut pe sine ca fiind „un flăcău... lent la exprimare” și urât de toți oamenii

(Moise 6:31). Ascultați cuvintele pe care Domnul le-a folosit pentru a-l încuraja pe Enoh. Ele sunt, de asemenea, cuvintele Sale pentru dumneavoastră, cei care sunteți chemați să slujiți altora în calitate de deținători ai preoției:

„Și Domnul i-a spus lui Enoh: Du-te și fă așa cum ți-am poruncit și niciun om nu te va străpunge. Deschide-ți gura, și ea îți va fi umplută, și Eu îți voi da ție exprimarea, pentru că toată făptura este în mâinile Mele și Eu voi face așa cum Mi se va părea bine...”

Iată, Spiritul Meu este asupra ta, de aceea, toate cuvintele tale le voi justifica; și munții vor fugi înaintea ta și râurile își vor schimba cursul; și tu vei rămâne în Mine și Eu în tine; de aceea, mergi cu Mine” (Moise 6:32, 34).

Dragi frați, rânduirea noastră la preoție este o invitație din partea Domnului de a merge cu El. Și ce înseamnă să mergem cu Domnul? Înseamnă să facem ce face El, să slujim în felul în care El slujește. El a sacrificat tot ce avea pentru a binecuvânta pe cei nevoiași, deci aceasta este ceea ce încercăm să facem. El părea să remarce, în mod deosebit, pe cei care erau trecuți

cu vederea și chiar ignorați de societate, deci și noi trebuie să încercăm să facem la fel ca El. El a depus mărturie, fără teamă și cu dragoste, despre adevărata doctrină pe care a primit-o de la Tatăl Său, chiar dacă nu era bine primită, și la fel trebuie să facem și noi. El a spus tuturor: „Veniți la Mine” (Matei 11:28), iar noi le spunem tuturor: „Veniți la El”. În calitate de deținători ai preoției, suntem reprezentanții Săi. Nu acționăm pentru noi, ci pentru El. Nu rostim cuvintele noastre, ci pe ale Lui. Oamenii cărora le slujim ajung să-L cunoască mai bine datorită slujirii noastre.

Imediat ce acceptăm invitația Domnului: „Mergi cu Mine”, natura slujirii noastre în cadrul preoției se schimbă. Devine dintr-o dată mai măreață și mai nobilă, dar și mai realizabilă, deoarece știm că nu suntem singuri. Am simțit acest lucru cel mai puternic atunci când, în urmă cu nouă ani, președintele Thomas S. Monson și-a așezat mâinile pe capul meu și m-a binecuvântat când mi-am început slujirea în actuala mea chemare. În acea binecuvântare, dânsul a citat următoarele cuvinte ale Salvatorului: „Și acolo unde vă primește pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține” (D&L 84:88).

M-am bizuit de multe ori pe acea promisiune și am văzut-o împlinindu-se

în multe moduri de-a lungul celor 72 de ani ai mei de slujire în cadrul preoției. S-a întâmplat când eram un deținător nou al Preoției aaronice cu însărcinarea de a da împărtășania. Fiind îngrozit să nu fac vreo greșală, am ieșit din capelă înainte ca adunarea să înceapă și m-am rugat, cu disperare, ca Dumnezeu să mă ajute. Am primit un răspuns. Am simțit că Domnul era cu mine. Am simțit încrederea pe care El o avea în mine, astfel am avut încredere să-mi fac partea în lucrarea Sa.

S-a întâmplat, din nou, când slujeam în calitate de episcop. Am fost sunat de o femeie care făcuse o greșală gravă și care se confrunta în acel moment cu luarea unei hotărâri dificile care-i putea schimba viața. În timp ce discutăm cu ea, am simțit că știam răspunsul pentru problema ei, dar am simțit, de asemenea, puternic că nu trebuia ca *eu* să-i ofer acel răspuns – ea trebuie să-l primească singură. Cuvintele mele către ea au fost: „Eu cred că Dumnezeu îți va spune ce să faci dacă-L vei întreba”. Ulterior, ea mi-a spus că L-a întrebat și că El i-a spus.

Cu o altă ocazie, când eram episcop, am fost sunat la telefon – de data aceasta de către poliție. Mi s-a spus că un șofer beat a intrat cu mașina, prin vitrină, în clădirea unei bănci. Când șoferul buimac l-a văzut pe gardian cu arma îndreptată către el, a spus: „Nu trage! Sunt mormon!”.

S-a aflat despre șoferul turmentat că era membru al episcopiei mele, botezat doar de scurt timp. În timp ce așteptam să discut cu el în biroul episcopului, m-am gândit ce să-i spun pentru a-l face să aibă remușcări pentru felul în care și-a încălcat legămintele și a făcut Biserica de rușine. Dar, în timp ce-l priveam, am auzit un glas în minte, tot așa de clar ca și cum cineva mi-ar fi vorbit, care mi-a spus: „Te voi lăsa să-l

vezi așa cum Eu îl văd”. Și, apoi, pentru scurt timp, întreaga lui înfățișare s-a schimbat în ochii mei. N-am văzut un tânăr buimac, ci un fiu al lui Dumnezeu strălucitor și nobil. Dintr-o dată, am simțit dragostea Domnului pentru el. Acea viziune a schimbat conversația noastră. M-a schimbat și pe mine.

Am desprins învățături importante din aceste experiențe în care am mers cu Domnul în timp ce înfăptuiam lucrarea Sa. Doresc să vă împărtășesc trei dintre ele. Prima este aceea că Dumnezeu îl cunoaște și îl va sprijini chiar și pe cel mai nou și mai tânăr diacon. Nu trebuie să simțiți niciodată că sunteți prea mici sau prea neînsemnați pentru ca El să vă remarce și să dea atenție slujirii pe care o oferiți în numele Său.

A doua învățătură este aceea că lucrarea Domnului nu este doar să rezolve probleme; este și să perfecționeze oameni. Așadar, în timp ce mergeți cu El în slujirea dumnezevoastră în cadrul preoției, veți vedea că, uneori, ceea ce pare a fi cea mai eficientă soluție nu este și soluția preferată a Domnului, deoarece nu permite oamenilor să progreseze. Dacă ascultați, El vă va învăța căile Sale. Amintiți-vă că lucrarea și slava lui Dumnezeu nu înseamnă doar să conduci o organizație eficientă, ci „să [realizezi] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). La urma urmei, acesta este motivul pentru care El oferă autoritatea preoției Sale muritorilor cu defecte ca dumnezeavoastră și ca mine și ne invită să ne implicăm în lucrarea Sa. Progresul nostru *este* lucrarea Sa!

Acum, a treia învățătură. Mersul cu Salvatorul în slujirea din cadrul preoției va schimba modul în care îi priviți pe ceilalți. El vă va învăța să-i vedeți prin ochii Săi, ceea ce înseamnă să vedeți dincolo de aspectul exterior, să vedeți în inimă (vezi 1 Samuel 16:7). Acesta

este modul în care Salvatorul a putut să-l vadă pe Simon nu ca pe un pescar impulsiv, ci ca pe Petru, viitorul conducător ferm ca o stâncă al Bisericii Sale (vezi Luca 5:1-11). Acesta este modul în care El a putut să-l vadă pe Zacheu nu ca pe un vameș corupt, ci ca pe un fiu al lui Avraam cinstit și onest (vezi Luca 19:1-9). Dacă mergeți cu Salvatorul suficient de mult, veți învăța să vedeți pe orice om ca fiind un copil al lui Dumnezeu cu un potențial nelimitat, indiferent de trecutul său. Și, dacă veți continua să mergeți cu Salvatorul, veți dezvolta un alt dar pe care El îl are – abilitatea de a ajuta oamenii să vadă acel potențial în ei și, astfel, să se pocăiască.

Dragii mei frați în preoție, în multe feluri, suntem asemenea celor doi ucenici care mergeau pe drumul către Emaus în acea primă duminică de Paște. Era dimineața învierii, însă ei nu erau încă siguri că avusese loc învierea sau nici măcar ce însemna învierea. Ei „[trăsaseră] nădejde că [Isus din Nazaret] va izbăvi pe Israel”, însă erau „zăbavnici cu inima când [era] vorba să [creadă]” tot ce-i învățau scripturile despre înviere. În timp ce mergeau și încercau să înțeleagă, „Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască”. (Vezi Luca 24:13-32.)

Depun mărturie că, atunci când mergem pe calea slujirii în cadrul preoției, Salvatorul Isus Hristos merge cu noi, deoarece este calea Sa, modul Său. Lumina Sa merge înaintea noastră, iar îngerii Săi sunt în jurul nostru. Poate că ne lipsește înțelegerea deplină a ceea ce este preoția sau a modului de a o exercita așa cum o face El. Dar, dacă acordăm o atenție sporită acelor momente când inima noastră „[arde]... în noi” (Luca 24:32), ochii ne pot fi deschiși și vom vedea mâna Sa în viața și în slujirea noastră. Depun mărturie

că vom ajunge să-L cunoaștem cel mai bine lucrând cu El și slujindu-I în marea lucrare de a aduce salvare copiilor lui Dumnezeu. „Căci, cum poate un om să cunoască stăpânul pe care nu l-a slujit și care este un străin pentru el și departe de gândurile și intențiile sale?” (Mosia 5:13) Isus Hristos este Învățătorul nostru. Aceasta este Biserica Sa. Ceea ce deținem, este preoția Sa. Fie ca noi să alegem să mergem cu El și să recunoaștem modul în care El merge cu noi.

Vă depun mărturia mea solemnă că Isus este Hristosul, Domnul nostru

înviat. Vă depun mărturia mea că preoția pe care El ne-a încredințat-o este puterea de a vorbi și de a acționa în numele Său. Suntem copii ai unui Tată Ceresc iubitor, care ne răspunde la rugăciuni și Îl trimite pe Duhul Sfânt să ne întărească în fiecare responsabilitate din cadrul preoției pe care suntem binecuvântați s-o primim. Joseph Smith l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul. El a primit cheile preoției care au fost transmise, mai departe, președintelui Thomas S. Monson, care le exercită astăzi. Depun, astfel, mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Puterea Cărții lui Mormon

Vă implor pe toți să studiați în fiecare zi, rugându-vă, Cartea lui Mormon și să cugetați la ea.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vă salut călduros, acum, când ne întâlnim din nou într-o conferință generală importantă a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Înainte de a-mi începe mesajul oficial, doresc să anunț cinci noi temple care vor fi construite în următoarele locuri: Brasilia, Brazilia;

Manila Mare, zona Filipine; Nairobi, Kenya; Pocatello, Idaho, SUA și Saratoga Springs, Utah, SUA.

În această dimineață vorbesc despre puterea Cărții lui Mormon și nevoia vitală pe care o avem noi, membrii Bisericii, de a o studia, de a cugeta la ea și de a pune în practică învățăturile acesteia în viețile noastre. Importanța

de a avea o mărturie fermă și sigură cu privire la Cartea lui Mormon nu poate fi considerată exagerată.

Trăim într-o perioadă plină de mari greutăți și multă ticăloșie. Ce ne va apăra de păcatele și răutățile care sunt foarte larg răspândite în lume astăzi? Eu susțin că o mărturie puternică despre Salvatorul nostru și despre Evanghelia Sa ne va ajuta să fim în siguranță. Dacă nu ați citit din Cartea lui Mormon în fiecare zi, vă rog să citiți. Dacă faceți aceasta, rugându-vă, și cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, Duhul Sfânt vă va arăta adevărul despre ea. Dacă este adevărată – și eu mărturisesc solemn că *este* – atunci Joseph Smith a fost un profet care l-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul Său, Isus Hristos.

Deoarece Cartea lui Mormon este adevărată, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este Biserica Domnului aici, pe pământ, și sfânta preoție a lui Dumnezeu a fost restaurată pentru folosul și binecuvântarea copiilor Săi.

Dacă nu aveți încă o mărturie fermă despre aceste lucruri, faceți ceea ce este necesar pentru a obține una. Este important ca dumneavoastră să aveți propria mărturie în aceste timpuri grele, pentru că mărturiile celorlalți vă vor ajuta doar până într-un anumit punct. Totuși, odată obținută, o mărturie trebuie să fie păstrată arzătoare și vie prin supunere față de poruncile lui Dumnezeu și prin rugăciuni și studiu zilnic din scripturi.

Dragii mei asociați în lucrarea Domnului, vă implor pe toți să studiați în fiecare zi, rugându-vă, Cartea lui Mormon și să cugetați la ea. Dacă facem astfel, vom fi demni să auzim glasul Spiritului și vom putea să rezistăm ispitei, să învingem îndoiala și teama și să primim ajutor din cer în viața noastră. Mărturisesc astfel, din toată inima, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Joy D. Jones

președinta generală a Societății Primare

O generație care să reziste păcatului

Pe măsură ce îi învățați, îi îndrumați și îi iubiți pe copii, puteți primi revelație personală care vă va ajuta în creșterea și pregătirea unor copii viteji care să reziste păcatului.

În urmă cu un an și jumătate, președintele Russel M. Nelson a vorbit despre nevoia de „a învăța și a ajuta la creșterea unei generații care să reziste păcatului”¹. Acea expresie – „o generație care să reziste păcatului”

– mi-a atins o coardă spirituală profundă.

Îi onorăm pe copiii care se străduiesc să ducă o viață pură și supusă. Am văzut tăria multor copii din întreaga lume. Ei rămân loiali, „neclintiți și nestrămutați”² într-o varietate de împrejurări și medii înconjurătoare dificile. Acești copii își înțeleg identitatea divină, simt dragostea Tatălui Ceresc pentru ei și caută să se supună voinței Lui.

Totuși, există copii cărora le este greu să stea „neclintiți și nestrămutați” și ale căror minți delicate sunt rănite.³ Ei sunt atacați din toate părțile de „săgețile de foc ale [dușmanului]” și au nevoie de întărire și sprijin.⁴ Ei reprezintă o motivație extraordinară pentru noi să ne implicăm și să purtăm un război împotriva păcatului în efortul de a-i aduce pe copiii noștri la Hristos.

Ascultați cuvintele vârstnicului Bruce R. McConkie din urmă cu aproape 43 de ani:

„În calitate de membri ai Bisericii, suntem angajați într-un conflict puternic. Suntem în război. Ne-am alăturat cauzei lui Hristos de a lupta împotriva lui Lucifer...”

Marele război care ne împresoară și care, din păcate, duce multe suflete în rătăcire, unele, fără cale de întoarcere, nu este ceva nou...

În acest război, nu sunt și nu pot fi persoane neutre”⁵.

Astăzi, războiul continuă cu mai multă intensitate. Bătălia ne cuprinde pe toți, iar copiii noștri se află în primele rânduri înfruntând forțele opoziției. Prin urmare, nevoia este tot mai mare să ne întărim strategiile spirituale.

Faptul de a-i întări pe copii să reziste păcatului este o responsabilitate și o binecuvântare pentru părinți, bunici, membri ai familiei, învățători și conducători. Cu toții avem responsabilitatea de a ajuta. Totuși, Domnul i-a instruit, în mod anume, pe *părinți* să-și învețe copiii „să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeuului [Celui] Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt” și „să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului”⁶.

Cum „să [ne creștem] copiii în lumină și în adevăr”⁷ poate fi o întrebare grea deoarece este diferit pentru fiecare familie și pentru fiecare copil, dar Tatăl Ceresc ne-a dat instrucțiuni universale care ne vor ajuta. Spiritul ne va inspira să știm cele mai eficiente moduri de a-i vaccina, din punct de vedere spiritual, pe copiii noștri.

Pentru început, este esențial să avem o viziune asupra importanței acestei responsabilități. Trebuie să înțelegem identitatea și scopurile noastre divine – și pe ale lor – înainte să-i putem ajuta pe copiii noștri să vadă *cine* sunt și *de ce* sunt aici. Trebuie să îi ajutăm să știe fără îndoială că sunt fii și fiice ai unui Tată Ceresc iubitor și că El are așteptări divine din partea lor.

În al doilea rând, înțelegerea doctrinei pocăinței este esențială pentru a deveni rezistenți în fața păcatului. A rezista păcatului nu înseamnă a fi

fără de păcat, dar implică faptul de a ne pocăi continuu, de a fi vigilenți și demni. Poate că rezistența la păcat vine ca o binecuvântare în urma împotrivirii repetate în fața păcatului. După cum a spus Iacov: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi”⁸.

Tinerii războinici „erau nespuse de viteji și curajoși... ; dar iată, aceasta nu era totul – ei erau... adevărați oricând, în orice lucru li se încredința lor. Da... ei au fost învățați să țină poruncile lui Dumnezeu și să păsească [drept] înaintea Lui”⁹. Acești tineri au mers la război împotriva adversarilor lor având drept arme virtuți asemănătoare celor ale lui Hristos. Președintele Thomas S. Monson ne-a amintit: „cu toții trebuie să fim curajoși mereu. În fiecare zi a vieții noastre, avem nevoie de curaj – nu doar în momentele importante, ci, mai des, atunci când luăm decizii sau reacționăm în anumite împrejurări în care ne aflăm”¹⁰.

Copiii noștri se îmbracă cu armură spirituală când își creează obiceiuri

personale zilnice specifice ucenicilor. Poate că subestimăm abilitățile copiilor de a înțelege conceptul uceniciei zilnice. Președintele Henry B. Eyring ne-a sfătuit să „începem devreme și să fim consecvenți”¹¹. Așadar, a treia cheie în a-i ajuta pe copii să reziste păcatului este să începem la o vârstă fragedă să le insuflăm, cu dragoste, doctrine și principii de bază ale Evangheliei – din scripturi, Articolele de credință, broșura *Pentru întărirea tineretului*, cântece de la Societatea Primară, imnuri și mărturiile noastre – care îi vor conduce pe copii spre Salvator.

Crearea de obiceiuri consecvente de a se ruga, a studia din scripturi, a desfășura seara în familie și a preaslăvi întreaga zi de sabat duce la integritate, consecvență și valori morale puternice – cu alte cuvinte, integritate spirituală. În lumea de astăzi în care integritatea aproape a dispărut, copiii noștri merită să înțeleagă ce este integritatea adevărată și de ce este atât de importantă – în special în timp ce îi pregătim să facă legăminte sacre

la botez și în templu și să le respecte.

Predicați Evanghelia Mea ne învață:

„Ținerea angajamentelor îi pregătește pe oameni [inclusiv pe cei mai tineri] să facă și să țină legăminte sacre”¹².

Vârstnicul Jeffrey R. Holland ne-a învățat: „Când vorbim despre ținerea legămintelor, vorbim despre cel mai important lucru din viața muritoare”¹³. Există o putere neobișnuită în faptul de a face și a ține legăminte cu Tatăl nostru Ceresc. Dușmanul știe acest lucru, deci a încurcat în mințile multor oameni conceptul legămintelor¹⁴. O altă cheie pentru a crea o generație care să reziste păcatului este faptul de a-i ajuta pe copii să înțeleagă, să facă și să țină legăminte.

Cum îi pregătim pe copiii noștri să facă și să țină legăminte sacre pe măsură ce intră și înaintează pe cărarea legămintelor? Îi învățăm pe copii să facă și să țină promisiuni simple când sunt mici și aceasta îi va responsabiliza să țină legăminte sacre mai târziu.

Permiteți-mi să vă împărtășesc un exemplu simplu: În cadrul unei seri în familie, tatăl a întrebat: „Cum ne înțelegem ca familie?” Lizzie în vârstă de cinci ani s-a plâns că fratele ei mai mare, Kevin, o tachina prea mult și îi rănea sentimentele. Kevin a recunoscut, fără tragere de inimă, că Lizzie avea dreptate. Mama lui Kevin l-a întrebat ce putea face să se înțeleagă mai bine cu sora lui. Kevin s-a gândit și a hotărât că-i va promite lui Lizzie că nu o va mai tachina o zi întreagă.

La sfârșitul zilei următoare, când s-au adunat cu toții să spună rugăciunea în familie, tatăl lui Kevin l-a întrebat pe Kevin cum se descurcase. Răspunsul lui Kevin a fost: „Tată, mi-am ținut promisiunea!”. Lizzie a aprobat bucuroasă și familia l-a felicitat pe Kevin.

Apoi, mama lui Kevin a sugerat că, dacă a reușit să-și țină promisiunea o

zi, de ce nu ar putea să încerce două zile? Kevin a fost de acord să încerce din nou. După cele două zile, Kevin a reușit să-și țină promisiunea și Lizzie a fost și mai recunoscătoare! Când tatăl lui l-a întrebat de ce își ținea promisiunea atât de bine, Kevin a spus: „Mi-am ținut promisiunea pentru că așa am spus că voi face”.

Un șir de promisiuni mărunte, care sunt respectate, duce la integritate. Pentru copii, practicarea constantă a ținerii promisiunilor este o pregătire spirituală pentru a intra în legământul botezului și al darului Duhului Sfânt, prin care fac legământ să-L slujească pe Dumnezeu și să țină poruncile Lui.¹⁵ Promisiunile și legămintele sunt inseparabile.

Învățăm din Cartea lui Daniel despre Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care au refuzat să preaslăvească idolul împăratului Nebucadnețar.¹⁶ Împăratul i-a avertizat că, dacă nu se vor supune, vor fi aruncați într-un cuptor aprins. Ei au refuzat și au spus:

„Iată, Dumnezeul nostru, Căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins...”

Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi”¹⁷.

„Și chiar de nu”. Gândiți-vă ce înseamnă aceste patru cuvinte și ce legătură au cu ținerea legămintelor.

Acești trei tineri nu se supuneau doar cu condiția de a fi eliberați. Chiar de nu ar fi fost eliberați, ei și-ar fi ținut promisiunea pe care o făcuseră Domnului deoarece așa au spus că vor face. Ținerea legămintelor nu este condiționată niciodată de situația în care ne aflăm. Acești trei tineri, la fel ca războinicii curajoși, sunt, pentru copiii noștri, exemple minunate de oameni care au rezistat păcatului.

Cum se aplică aceste exemple în căminele și familiile noastre? Îi ajutăm pe copii să guste reușita bucatăică cu bucatăică, „rând după rând, precept după precept”¹⁸. Pe măsură ce își țin promisiunile, ei simt Spiritul în viața lor. Vârstnicul Joseph B. Wirthlin ne-a învățat că „cea mai mare recompensă a integrității este însoțirea constantă a Duhului Sfânt”¹⁹. Apoi, încrederea copiilor noștri „va crește puternic în prezența lui Dumnezeu”²⁰. Din fântâna integrității, izvorăște o generație puternică care rezistă păcatului.

Dragi frați și surori, țineți-vă copilașii aproape – atât de aproape încât să vă vadă comportamentul religios zilnic și să observe cum vă țineți promisiunile și legămintele. „Copiii sunt imitatori foarte buni, așa că dați-le ceva foarte bun de imitat.”²¹ Noi, cu adevărat, învățăm și creștem pentru Domnul o generație care să reziste păcatului,

pomisiune după pomisiune și legământ după legământ.

Depun mărturie că Isus Hristos conduce această Biserică. Pe măsură ce îi învățați, îi îndrumați și îi iubiți pe copii în modul Salvatorului, puteți primi revelație personală care vă va ajuta în creșterea și pregătirea unor copii viteji care să reziste păcatului. Mă rog să-i auzim pe copiii noștri repetând cuvintele lui Nefi: „Vrei să mă faci să mă cutremur la apariția păcatului?”²² Depun mărturie că Salvatorul nostru a ispășit pentru păcatele lumii²³ – deoarece așa a spus că va face și deoarece ne iubește mai mult decât noi, simpli muritori, putem înțelege²⁴ – deoarece așa a spus că va face. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, „O rugămintă adresată surorilor mele”, *Liahona*, nov. 2015, p. 97.
2. Mosia 5:15.
3. Vezi Iacov 2:9.
4. 1 Nefi 15:24; vezi, de asemenea, Helaman 5:12.
5. Bruce R. McConkie, „Be Valiant in the Fight of Faith”, *Ensign*, nov. 1974.
6. Doctrină și legăminte 68:25, 28.
7. Doctrină și legăminte 93:40.
8. Iacov 4:7; vezi, de asemenea, Alma 19:33.
9. Alma 53:20-21.
10. Thomas S. Monson, „Întărește-te și îmbărbătează-te”, *Liahona*, mai 2014, p. 67.
11. Henry B. Eyring, „Pregătirea spirituală: începeți devreme și fiți consecvenți”, *Liahona* nov. 2005, p. 37.
12. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 212.
13. Jeffrey R. Holland, „Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission”, *New Era*, ian. 2012, p. 2.
14. Vezi 1 Nefi 13:26-28.
15. Vezi Mosia 18:10.
16. Vezi Daniel 3.
17. Daniel 3:17-18.
18. 2 Nefi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, „Personal Integrity”, *Ensign*, mai 1990, p. 33.
20. Doctrină și legăminte 121:45.
21. Anonim.
22. 2 Nefi 4:31.
23. Vezi 3 Nefi 27:14-15.
24. Vezi Ioan 15:13.

Vârstnicul Yoon Hwan Choi
din Cei Șaptezeci

Nu priviți în jur, priviți în sus!

Scopul nostru este să-i invităm pe alții să vină la Hristos și ne putem îndeplini acest scop privind în sus, către Isus Hristos.

Scopul meu este de a-i „invita pe alții să vină la Hristos”¹. Acesta este și scopul dumneavoastră. Putem îndeplini acest scop privind în sus, către Isus Hristos.

Am fost botezat împreună cu părinții mei când aveam 16 ani. Fratele meu mai tânăr, Kyung-Hwan, care avea 14 ani, s-a alăturat Bisericii prin unchiul meu, Young Jik Lee, și ne-a invitat la biserica sa. Toți cei 10 membri ai familiei noastre făceau parte din biserici diferite, prin urmare am fost fericiți să aflăm adevărul și, după ce am fost botezați, am vrut să împărtășim fericirea pe care am găsit-o în Evanghelia lui Isus Hristos.

Dintre noi, tatăl meu a fost cel mai entuziasmat să învețe și să împărtășească adevărul. Obişnuia să se trezească dimineața devreme pentru a studia scripturile mai bine de două ore în fiecare zi. Aproape în fiecare zi, după muncă, el mergea cu misionarii în vizită la familie, prieteni și vecini. După șapte luni de la botezul nostru, 23 de membri ai familiei mele au devenit membri ai Bisericii. Acest lucru a fost urmat, în anul următor, de miracolul de a vedea 130 de oameni botezați

datorită muncii misionare a tatălui meu, în calitate de membru.

De asemenea, istoria familiei a fost importantă pentru el și a completat opt generații de strămoși. Din acel moment, roadele convertirii familiei noastre, care a început cu fratele meu în vârstă de 14 ani, s-au înmulțit în nenumărate moduri, nu doar printre cei vii, ci și printre cei morți. Pornind de la lucrarea tatălui meu și a altora, arborele genealogic al familiei noastre cuprinde, acum, 32 de generații, iar noi înfăptuim munca în templu pentru multe rude de alt grad. Astăzi sunt uimit și simt o mare bucurie pentru puntea de legătură creată între strămoșii și urmașii noștri.

Președintele Gordon B. Hinckley a relatat o experiență asemănătoare din Templul Columbus, Ohio:

„În timp ce mă aflam în templu, reflectând la viața [străbunicului, bunicului și tatălui meu], m-am uitat la fiica mea, la fiica ei... și la copiii ei, care sunt strănepoții mei. Am înțeles brusc că eram chiar în mijlocul acestor șapte generații – trei înaintea mea și trei după mine.

În acea casă sacră și venerată, mă gândeam că am colosala obligație de a transmite mai departe generațiilor care

au venit după mine ceea ce am primit ca moștenire de la strămoșii mei”².

Cu toții facem parte dintr-o familie eternă. Rolul nostru poate fi un punct de cotitură în care se pot produce schimbări pozitive sau negative însemnate. Președintele Hinckley a continuat: „Să nu *îngăduiți niciodată* să deveniți o verigă slabă în lanțul generațiilor dumneavoastră”³. Credința dumneavoastră în Evanghelie vă va întări familia. Cum ne putem asigura că vom fi o verigă puternică în familia noastră eternă?

Într-o zi, la câteva luni de la botezul meu, i-am auzit pe unii membri criticându-se reciproc în biserică. Am fost foarte dezamăgit. M-am dus acasă și i-am spus tatălui meu că poate nu ar

trebui să mai merg la biserică. A fost dificil să văd membri criticându-i pe alții în felul acela. După ce m-a ascultat, tatăl meu m-a învățat că Evanghelia a fost restaurată și este perfectă, dar membrii nu sunt încă, nici el însuși și nici eu. El a spus în mod ferm: „Nu-ți pierde credința din cauza oamenilor din jurul tău, ci clădește o relație puternică cu Isus Hristos. Nu privi în jur, privește în sus!”.

Sfatul înțelept al tatălui meu – privește în sus, către Isus Hristos – îmi întărește credința ori de câte ori întâmpin încercări în viață. El m-a învățat cum să pun în practică învățăturile lui Hristos, după cum se regăsesc în aceste cuvinte: „Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoie, nu te teme”⁴.

Când am prezidat în misiunea Seattle, Washington, a plouat multe zile ale anului. Cu toate acestea, misionarii noștri erau instruiți să iasă și să facă prozelitism în ploaie. Obişnuiam să le spun: „Mergeți afară în ploaie, priviți spre cer, deschideți gura și beți! Când veți privi în sus, veți fi întăriți să deschideți gura în fața tuturor, fără nicio teamă”. Pentru ei a fost o lecție simbolică de a privi în sus când vor întâmpina încercări, chiar și după misiunea lor. Vă rog să nu încercați acest lucru în zonele poluate.

În timp ce încă slujeam în Misiunea Seattle, am primit un apel telefonic de la fiul meu cel mare, Sunbeam, care este pianist. El a spus că va avea privilegiul de a cânta la pian la Carnegie Hall, New York, deoarece câştigase o competiție internațională. Am fost atât de fericiți și de emoționați pentru el! Cu toate acestea, în seara aceea, în timp ce se ruga cu recunoștință, soția mea și-a dat seama că nu-l puteam însoți la concertul lui și i-a spus Tatălui Ceresc ceva de genul: „Tată Ceresc, sunt recunoscătoare pentru binecuvântarea pe care Tu i-ai oferit-o lui Sunbeam. Printre altele, îmi pare rău că nu pot să merg acolo. Aș fi putut merge, dacă i-ai fi oferit această binecuvântare fie înainte, fie după această misiune. Nu mă plâng, dar am un mic sentiment de regret”.

De îndată ce a terminat acea rugăciune, a auzit un glas distinct: „Pentru că slujești în misiune, și ca atare nu te poți duce, fiului tău i-a fost acordată această binecuvântare. Ai prefera să renunți la binecuvântarea primită de fiul tău?”

Soția mea a fost surprinsă. Ea știa că, prin slujirea oferită cu credință a părinților în împărăția Domnului, copiii vor fi binecuvântați, dar era prima dată când își înțelise rolul atât de clar. Ea i-a răspuns imediat. „Nu, nu, pentru mine

este bine să nu merg. Lasă-l să aibă această onoare”.

Dragi frați și surori, nu ne este ușor să recunoaștem dragostea Tatălui Ceresc când privim în jur cu ochii noștri fizici, deoarece vedem mai întâi neplăceri, pierderi, poveri sau singurătate. Pe de altă parte, putem vedea cât am fost de binecuvântați când privim spre Dumnezeu. Domnul a revelat: „Când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea”⁵. Toți cei care vă imbarcați *să-L* slujiți pe Dumnezeu trebuie să știți că sunteți o punte de legătură prin care sunt asigurate binecuvântări extraordinare pentru generațiile dinaintea dumneavoastră și a celor de după dumneavoastră.

Astăzi, sunt recunoscător să văd că mulți dintre membrii familiei noastre înaintează cu credință pe calea legământului și sunt întristat să-mi imaginez că există membri ai familiei care nu sunt alături de noi. Vârșnicul M. Russell Ballard a spus: „Dacă alegeți să deveniți inactivi sau să părăsiți Biserica restaurată a lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, unde vă veți duce? Ce veți face? Hotărârea de a «nu mai [umbla]» cu membrii Bisericii și conducătorii aleși ai Domnului va avea un impact

pe termen lung care nu poate fi mereu înțeles pe moment”⁶. Președintele Thomas S. Monson ne-a îndemnat: „Fie ca noi să alegem întotdeauna ceea ce este corect, deși mai greu de susținut, și nu ce este greșit, deși mai ușor de susținut”⁷.

Niciodată nu este prea târziu să priviți în sus, la Isus Hristos. El stă cu brațele deschise ca să vă primească. Există multe generații înaintea noastră și după noi care se bizuie pe alegerea noastră de a-L urma pe Hristos, ca astfel să putem fi o familie eternă a lui Dumnezeu.

Când am fost eliberat din chemarea mea ca președinte de țară, fiii mei erau entuziasmați că vor petrece mai mult timp cu mine. Trei săptămâni mai târziu, am fost chemat să slujesc ca membru al Celor Șaptezeci. La început, am crezut că ar putea fi dezamăgiți, dar răspunsul umil al fiului meu cel mic a fost: „Tati, nu-ți face griji. Suntem o familie eternă”. Ce adevăr simplu și clar a fost! M-am îngrijorat un pic pentru că am privit în jur, doar la această viață muritoare, dar fiul meu a fost fericit, pentru că nu a privit în jur, ci a privit în sus, cu ochii îndreptați spre eternitate și scopurile Domnului.

Nu este întotdeauna ușor să priviți în sus când părinții se opun Evangheliei, când sunteți membru al unei ramuri

mici a Bisericii, când partenerul de viață nu este membru, când sunteți încă singuri, deși ați făcut tot posibilul să vă căsătoriți, când un copil se rătăcește, când vă aflați în situația de a fi un părinte singur, când sunteți încercați fizic sau emoțional ori când sunteți victima unei tragedii și așa mai departe. În astfel de vremuri grele, păstrați-vă credința. Priviți în sus, la Hristos, pentru putere, echilibru și vindecare. Prin puterea ispășirii lui Isus Hristos, „toate lucrurile lucrează împreună spre binele [dumneavoastră]”⁸.

Depun mărturie despre Isus Hristos, că El este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Când îl urmărim pe profetul nostru în viață, președintele Thomas S. Monson, privim în sus, către Isus Hristos. Pe măsură ce ne rugăm și studiem scripturile în fiecare zi și luăm cu sinceritate din împărtășanie în fiecare săptămână, vom dobândi puterea de a privi *mereu* în sus, către El. Sunt fericit că sunt membru al acestei Biserici și că fac parte dintr-o familie eternă. Îmi place să împărtășesc altora această minunată Evanghelie. Scopul nostru este să-i invităm pe alții să vină la Hristos și ne putem îndeplini acest scop privind în sus, către Isus Hristos. Depun mărturie despre aceste lucruri, cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 1.
2. *Învățăături ale președinților Bisericii: Gordon B. Hinckley* 2016, p. 82.
3. Gordon B. Hinckley, „Keep the Chain Unbroken” (Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 30 nov. 1999), p. 3, speeches.byu.edu; subliniere adăugată.
4. Doctrină și legăminte 6:36.
5. Doctrină și legăminte 130:21.
6. M. Russell Ballard, „La cine să ne ducem?” *Liahona*, nov. 2016, p. 91.
7. Thomas S. Monson, „Alegeri”, *Liahona*, mai 2016, p. 86.
8. Doctrină și legăminte 100:15.

Vârstnicul Ronald A. Rasband

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Spiritul să ne-ndrume

Rolul... divin [al Duhului Sfânt] este de a ne inspira, a depune mărturie, a ne învăța și a ne îndemna să pășim în lumina Domnului.

Frați și surori, asemenea dumneavoastră, îmi dau seama că asistăm la grăbirea lucrării Domnului prin președintele Thomas S. Monson și prin mesajul dânsului de azi dimineață. Președinte Monson, vă iubim, vă susținem și ne vom ruga mereu pentru dumneavoastră, „al nostru profet”¹.

În acest sfârșit de săptămână, am simțit Spiritul din abundență. Indiferent dacă sunteți prezenți în această clădire spațioasă sau ne priviți de-acasă ori sunteți adunați în case de întruniri în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, ați avut prilejul de a simți Spiritul Domnului. Acel Spirit confirmă în inima și mintea dumneavoastră adevărurile predate în această conferință.

Gândiți-vă la cuvintele acestui imn cunoscut:

*Spiritul să ne-ndrume;
Să ne-nvețe dreptatea.
De Hristos ne va spune,
Ne va lumina mintea.²*

Cu ajutorul revelației din zilele din urmă, știm că Dumnezeuirea este formată din trei ființe distincte și separate: Tatăl nostru din Cer, Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, și Duhul Sfânt. Știm că „Tatăl are un trup din carne și oase tot atât de tangibil ca și cel al omului;

Fiul, de asemenea; dar Duhul Sfânt nu are un trup din carne și oase, ci este un personaj de spirit. Dacă nu era așa, Duhul Sfânt nu putea trăi în noi”³.

Mesajul meu de azi se concentrează pe importanța Duhului Sfânt în viețile noastre. Tatăl nostru din Cer a știut că, în viața muritoare, vom avea parte de provocări, necazuri și neliniști; El a știut că ne vor frământa întrebări, dezamăgiri, ispite și slăbiciuni. Pentru a ne acorda tărie și îndrumare divină în viața muritoare, El ne-a oferit Spiritul Sfânt, un alt nume al Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt ne leagă de Domnul. Rolul Său divin este de a ne inspira, a

depune mărturie, a ne învăța și a ne îndemna să pășim în lumina Domnului. Avem responsabilitatea sacră de a învăța să-I recunoaștem influența în viețile noastre și de a acționa.

Amintiți-vă promisiunea Domnului: „Îți voi da din Spiritul Meu, care va lumina mintea ta, care va umple sufletul tău cu bucurie”⁴. Îmi place această încredințare. Bucuria care ne umple sufletele aduce cu sine o perspectivă diferită față de viața de zi cu zi. Acea bucurie vine sub forma unui sentiment de pace în mijlocul dificultăților și dezamăgirilor. Oferă alinare și curaj, dezvăluie adevăruri ale Evangheliei și ne sporește dragostea față de Domnul și de toți copiii lui Dumnezeu. Deși nevoia pentru astfel de binecuvântări este atât de mare, în multe feluri lumea le-a uitat și a renunțat la ele.

În fiecare săptămână, în timp ce luăm din sfânta împărtășanie, facem legământ să „[ne amintim] totdeauna de El”, Domnul Isus Hristos, și de sacrificiul Său ispășitor. Când respectăm acest legământ sacru, ni se promite că „[vom putea] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”⁵.

Cum facem acest lucru?

În primul rând, ne străduim să fim demni de a avea Spiritul.

Duhul Sfânt îi însoțește pe cei care sunt „riguroși în a-și aminti de Domnul, Dumnezeul lor în fiecare zi”⁶. După cum ne-a sfătuit Domnul, trebuie „să [lăsăm] la o parte lucrurile acestei lumi și să [căutăm] lucrurile unei lumi mai bune”⁷, căci „Spiritul Domnului nu trăiește în temple nesfințite”⁸. Trebuie să ne străduim mereu să ne supunem legilor lui Dumnezeu, să studiem scripturile, să ne rugăm și să participăm la rânduielile din templu și să trăim în acord cu cel de-al treisprezecelea articol de credință, care ne învață să fim „cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și... să facem bine tuturor oamenilor”.

În al doilea rând, trebuie să fim dornici să primim Spiritul.

Domnul a promis: „Eu îți voi spune ție, în inima ta și în mintea ta, prin Duhul Sfânt, care va veni asupra ta și care va trăi în inima ta”⁹. Am început să înțeleg acest lucru în timp ce slujeam ca tânăr misionar în Scotch Plains, New Jersey. Într-o dimineață călduroasă de iulie, colegul meu și cu mine am simțit îndemnul de a vizita o familie

recomandată de misionarii din Piața Templului. Am bătut la ușa familiei lui Elwood Schaffer. Doamna Schaffer ne-a refuzat cu amabilitate.

În timp ce se pregătea să închidă ușa, am simțit că trebuie să fac ceva ce nu făcusem niciodată și nici nu am mai făcut de-atunci înainte! Am pus piciorul în prag și am întrebat: „Este cineva în casă care ar putea fi interesat de mesajul nostru?” Fiica ei de 16 ani, Marti, era interesată și se rugase cu putere pentru îndrumare cu doar o zi înainte. Marti s-a întâlnit cu noi și, cu timpul, mama ei a început să participe la discuții. Ambele s-au alăturat Bisericii.

Datorită botezului lui Marti, 136 de oameni, printre care mulți din familia ei, au fost botezați și au făcut legăminte ale Evangheliei. Sunt atât de recunoscător că am ascultat Spiritul și mi-am pus piciorul în prag în acea zi călduroasă de iulie! Marti și alți câțiva membri dragi din familia ei sunt astăzi aici.

În al treilea rând, trebuie să recunoaștem prezența Spiritului.

Din experiența mea, de cele mai multe ori, Spiritul comunică prin sentimente. Îl simțiți în cuvinte care vă

sunt cunoscute, care au sens pentru dumneavoastră și care vă îndeamnă. Gândiți-vă la reacția neftilor în timp ce Îl ascultau pe Domnul rugându-Se pentru ei: „Iar mulțimea a auzit și a depus mărturie; iar inimile lor erau deschise și ei au înțeles în inimile lor cuvintele pe care El le-a spus atunci când S-a rugat”¹⁰. Au simțit în inimile lor cuvintele rugăciunii Sale. Glasul Spiritului Sfânt este blând și încet.

În Vechiul Testament, Ilie s-a certat cu preoții lui Baal. Preoții se așteptau ca „glasul” lui Baal să coboare ca un tunet și să le distrugă jertfa prin foc. Dar nu s-a auzit niciun glas și nu a fost niciun foc.¹¹

Într-o altă împrejurare, Ilie s-a rugat. „Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despică munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ.

Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subtil”¹².

Cunoașteți acel glas?

Președintele Monson ne-a învățat: „Pe măsură ce pășim pe cărarea vieții, haideți să învățăm limbajul Spiritului”¹³. Spiritul vorbește cuvinte pe care le „simțim”. Aceste sentimente sunt blânde, un imbold de a acționa, de a face ceva, de a spune ceva, de a răspunde într-un anumit fel. Dacă suntem superficiali sau ne complăcem, dacă suntem amăgiți și desensibilizați de aspirații lumești, abilitatea noastră de a simți scade. Nefi le-a spus lui Laman și Lemuel: „Ați auzit glasul Lui din când în când; iar El a vorbit către voi cu un glas blând și încet, dar erați lipsiți de sentimente, așa încât nu ați putut să simțiți cuvintele”¹⁴.

În luna iunie a anului trecut, mă aflam în America de Sud cu o însărcinare. Aveam de vizitat Columbia, Peru și Ecuador în numai 10 zile. În acel cutremur puternic, au murit sute de oameni, au fost răniți alte zeci de mii, au fost afectate și distruse case și comunități din orașele ecuadoriene Portoviejo și Manta. Am primit îndemnul ca, în programul nostru, să includ o vizită la membrii care trăiau în acele orașe. Deoarece drumurile erau afectate, nu eram siguri dacă vom ajunge acolo. De fapt, ni se spusese că nu puteam ajunge acolo, dar îndemnul nu mă părasea. Prin urmare, am fost binecuvântați și am putut vizita ambele orașe.

Deoarece nu fuseseră anunțați din timp, m-am așteptat ca, la adunările

organizate în grabă, să participe doar câțiva conducători locali ai preoției. Totuși, când am ajuns la fiecare centru de țară, am găsit capelele arhipline. Unii dintre cei prezenți erau membrii cei mai puternici din regiune, pionieri care rămăseseră credincioși Bisericii, îndemnându-i pe alții să li se alăture în preaslăvire și să simtă Spiritul în viețile lor. În primele rânduri stăteau membrii care își pierduseră în cutremur pe cei dragi și pe vecini. Am simțit îndemnul să ofer o binecuvântare apostolică tuturor celor prezenți, una dintre primele mele astfel de binecuvântări. Deși mă aflam la pupitru, era ca și cum mâinile mele erau pe fiecare dintre capetele lor, iar cuvintele Domnului au început să se reverse.

Lucrurile nu s-au oprit acolo. Am simțit îndemnul să le vorbesc așa cum făcuse Isus Hristos când a vizitat oamenii de pe continentul american. „El i-a luat pe pruncii lor... și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei”¹⁵. Ne aflam în Ecuador în slujba Tatălui, iar aceia erau copiii Lui.

În al patrulea rând, trebuie să acționăm în acord cu *primul* îndemn.

Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Nefi: „Și am fost condus de Spirit, neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le fac. Totuși”, a spus el, „am mers înainte”¹⁶.

Și la fel trebuie să facem și noi. Trebuie să fim încrezători în primele îndemnuri pe care le primim. Uneori, ne gândim mult, ne întrebăm dacă simțim

un îndemn spiritual sau dacă este vorba doar de gândurile noastre. Când începem să analizăm la nesfârșit – și cu toții am făcut asta – respingem Spiritul; punem la îndoială sfatul divin. Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Dacă vei asculta de primele îndemnuri, vei avea dreptate de nouă ori din zece”¹⁷.

Un cuvânt de atenționare: nu vă așteptați la laude deoarece ați ascultat de Duhul Sfânt. Rețineți că îndepliniți lucrarea glasului blând și încet.

În timp ce slujeam ca președinte de misiune în orașul New York, mă afluam cu unii dintre misionarii noștri într-un restaurant din Bronx. O familie tânără a intrat și s-a așezat lângă noi. Părea pregătită să accepte Evanghelia. I-am urmărit pe misionari în timp ce continuau să vorbească cu mine, apoi, am observat cum familia a terminat de mâncat și a ieșit din restaurant. Apoi, am spus: „Dragi vârstnici, vreau să vă învăț o lecție. Ați văzut o familie minunată intrând în acest restaurant. Ce ar fi trebuit să facem?”

Unul dintre vârstnici a răspuns repede: „M-am gândit să mă ridic și să mă duc să vorbesc cu ei. Am simțit imboldul, dar nu am acționat”.

„Dragi vârstnici”, am spus, „trebuie să acționăm mereu la primul îndemn. Imboldul pe care l-ai simțit era Duhul Sfânt!”

Primele îndemnuri sunt inspirație pură din cer. Când ele ne confirmă sau ne mărturisesc un lucru, trebuie să ne dăm seama de ceea ce sunt cu adevărat și să nu le trecem cu vederea. Spiritul este cel care, atât de des, ne inspiră să oferim ajutor cuiva aflat în nevoie, în special familiei și prietenilor. „Astfel... glasul slab, liniștit, care șoptește și pătrunde toate lucrurile”¹⁸ ne îndreaptă către ocazii de a predica Evanghelia, de a depune mărturie despre restaurare și despre Isus Hristos, de a oferi sprijin, a ne îngriji și a salva unul dintre copiii prețioși ai lui Dumnezeu.

Răspundeți la primul apel! În majoritatea comunităților, cei care răspund la primul apel atunci când are loc o tragedie, un dezastru sau o calamitate sunt pompierii, polițiștii și medicii. Vehiculele în care sosesc au luminile pornite și suntem nespuse de recunoscători pentru ei. Chemarea Domnului este mai puțin evidentă, dar presupune un răspuns la fel de imediat. Domnul cunoaște nevoile tuturor copiilor Săi – și știe cine este

pregătit să ofere ajutor. Dacă îi spunem Domnului în rugăciunea noastră de dimineață că suntem pregătiți, El ne va chema să răspundem. Dacă răspundem, El ne va chema în repetate rânduri și vom descoperi că facem ceea ce președintele Monson numește „lucrarea Domnului”¹⁹. Vom fi cei care răspund la primul apel spiritual și aduc ajutor de sus.

Dacă suntem atenți la îndemnurile pe care le primim, vom avea parte mai din plin de spiritul revelației și vom primi mai multe sfaturi și îndrumări spirituale. Domnul a spus: „Pune-ți încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine”²⁰.

Fie ca noi să acceptăm invitația Domnului: „Îndrăzniți, pentru că Eu vă voi conduce”²¹. El ne conduce prin Duhul Sfânt. Fie ca noi să trăim aproape de Spirit, să răspundem rapid la primele îndemnuri, știind că ele vin de la Dumnezeu. Depun mărturie despre puterea Duhului Sfânt de a ne conduce, a ne proteja și a fi cu noi pentru totdeauna, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Binecuvântează-l pe al nostru profet” *Immuri*, nr. 18.
2. „Spiritul să ne-n drum”, *Immuri*, nr. 91.
3. Doctrină și legăminte 130:22.
4. Doctrină și legăminte 11:13.
5. Doctrină și legăminte 20:77.
6. Alma 58:40.
7. Doctrină și legăminte 25:10.
8. Helaman 4:24.
9. Doctrină și legăminte 8:2.
10. 3 Nefi 19:33.
11. Vezi 1 Împărați 18:17-29.
12. 1 Împărați 19:11-12.
13. Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, mai 1985, p. 70.
14. 1 Nefi 17:45.
15. 3 Nefi 17:21.
16. 1 Nefi 4:6-7.
17. Vezi Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), p. 103.
18. Doctrină și legăminte 85:6.
19. Thomas S. Monson, „A învăța, a face, a fi”, *Liahona*, nov. 2008, p. 62.
20. Doctrină și legăminte 11:12.
21. Doctrină și legăminte 78:18.

Vârstnicul L. Whitney Clayton
din Președinția celor Șaptezeci

Să faceți orice vă va zice

Când hotărâm să facem „tot ce [ne zice] Dumnezeu”, ne luăm, cu seriozitate, angajamentul de a face zilnic voia lui Dumnezeu.

Salvatorul a înfăptuit primul Său miracol consemnat la nunta din Cana din Galilea. Acolo erau, de asemenea, Maria, mama Lui, și ucenicii Săi. Se pare că Maria se simțea cumva responsabilă de reușita nunții. În timpul sărbătoririi, a apărut o problemă – organizatorii nunții au rămas fără vin. Maria era îngrijorată și s-a dus la Isus. Ei au vorbit succint; apoi, Maria s-a întors către slujitori și le-a spus:

„Să faceți orice vă va zice”.

Și acolo erau șase vase de piatră... [Aceste vase nu erau folosite pentru a depozita apa de băut, ci pentru spălările ceremoniale impuse de legea lui Moise.]

Isus le-a zis [slujitorilor]: «Umpleți vasele acestea cu apă». Și le-au umplut până sus.

«Scoateți acum», le-a zis El, și «aduceți nunului». Și i-au adus.

[Apoi,] nunul... a gustat apa făcută vin” și a fost surprins că cel mai bun vin fusese servit atât de târziu în timpul nunții.¹

De obicei, noi ne amintim de acest eveniment deoarece transformarea apei în vin a fost o demonstrare a puterii lui Dumnezeu – a fost un miracol. Acela este un mesaj important, dar există un alt mesaj important în relatarea lui Ioan. Maria a fost „un vas prețios și ales”²,

chemată de Dumnezeu să-L nască, să-L hrănească și să-L crească pe Însuși Fiul lui Dumnezeu. Ea știa mai multe despre El decât oricine altcineva de pe pământ. Ea știa adevărul despre nașterea Sa miraculoasă. Ea știa că El era fără de păcat și că El „nu vorbea ca alți oameni, nici nu putea să fie învățat; căci El nu avea nevoie ca vreun om să-L învețe”³. Maria știa despre capacitatea Sa extraordinară de a rezolva probleme, inclusiv una atât de personală precum asigurarea vinului pentru o nuntă. Ea avea o încredere de neclintit în El și în puterea Sa divină. Instrucțiunea ei simplă și directă către slujitori nu avea vreo prevedere, condiție sau limită: „Să faceți orice vă va zice”.

Maria fusese o tânără fată atunci când îngerul Gabriel i se arătase. La început, era „tulburată” pentru că i se spusese că i „s-a făcut mare har” și fusese numită „binecuvântată... între femei... [și] se întreba... ce putea să însemne urarea aceasta”. Gabriel a asigurat-o că nu avea de ce să se teamă – vestea pe care o aducea era bună. Ea avea „[să-L poarte în pânțelele Sale pe]... Fiul Celui Prea Înalt” și avea să „[nască] un fiu... [care avea să împărățească] peste casa lui Iacov în veci”.

Maria s-a întrebat cu glas tare: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?”.

Îngerul a explicat succint spunându-i: „Niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere”.

Maria a răspuns cu umilință că avea să facă ce i-a cerut Dumnezeu, fără să ceară detalii și fără să se îndoiască, în pofida faptului că avea numeroase întrebări cu privire la implicațiile asupra vieții ei. Ea și-a luat angajamentul fără să înțeleagă exact de ce El îi ceruse acel lucru sau cum aveau să decurgă lucrurile. A acceptat cuvântul lui Dumnezeu necondiționat și înainte de a vedea rezultatele⁴, cunoscând puține lucruri despre ce avea să se întâmple. Având încredere în Dumnezeu, Maria a spus: „Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale”⁵.

Când hotărâm să facem „tot ce [ne zice] Dumnezeu”, ne luăm, cu seriozitate, angajamentul de a face zilnic voia lui Dumnezeu. Astfel de fapte simple de credință, precum studiul zilnic din scripturi, postul ținut cu regularitate și rugăciunea cu intenție adevărată ne conduc către o mai mare capacitate spirituală de a îndeplini cerințele vieții muritoare. În timp, obiceiurile simple care arată credința duc la rezultate miraculoase. Ele ne transformă credința dintr-o sămânță într-o putere dinamică

de a face bine. Apoi, când avem încercări, temelia noastră bazată pe Hristos oferă statornicie pentru sufletul nostru. Dumnezeu ne întărește slăbiciunile, ne intensifică bucuriile și face ca „toate lucrurile [să lucreze] împreună spre binele [nostru]”⁶.

Cu câțiva ani în urmă, am vorbit cu un episcop tânăr care petrecea multe ore în fiecare săptămână sfătuindu-se cu membrii din episcopia sa. El a spus ceva remarcabil. Problemele cu care se confruntau membrii episcopiei sale erau cele cu care se confruntă membrii Bisericii de pretutindeni – problemele despre cum să întemeieze o căsnicie fericită; cum să mențină un echilibru între îndatoririle de la muncă, cele din familie și cele de la Biserică; încercări legate de Cuvântului de înțelepciune, de locul de muncă sau de pornografie; ori dificultăți în găsirea liniștii cu privire la o regulă a Bisericii pe care nu au înțeles-o sau o întrebare din istoria Bisericii la care nu au găsit răspuns.

Sfatul său către membrii episcopiei includea adesea concentrarea asupra punerii în practică a lucrurilor simple ale credinței, precum studiul din Cartea lui Mormon – așa cum am fost sfătuiți de președintele Thomas S. Monson să facem – plățirea zecuielii și slujirea cu devotament în Biserică. Totuși, de multe

ori, răspunsul lor către episcop era plin de scepticism: „Nu sunt de acord cu dumneavoastră, stimate episcop. Noi *toți* știm că este bine să facem acele lucruri. La Biserică, vorbim despre acele lucruri *tot timpul*. Dar nu sunt sigur că mă înțelegeți. Care este legătura dintre oricare dintre *acele* lucruri și problemele cu care mă confrunt *eu*?”

Este o întrebare bună. De-a lungul timpului, eu și acel episcop tânăr am observat că aceia care sunt hotărâți să facă „lucruri mici și simple”⁷ – să se supună în moduri aparent mici – sunt binecuvântați să aibă credință și tăria care depășesc faptele de supunere în sine și care, de fapt, par a nu fi legate de acestea. Poate fi greu să găsim o legătură între faptele de supunere de bază zilnice și soluțiile la problemele mari și complicate de care avem parte. Dar *există* o legătură între ele. Din experiență mea, cea mai bună modalitate de a ne întări împotriva problemelor vieții, oricare ar fi ele, este aceea de a dezvolta corect micile obiceiuri zilnice care dovedesc credință. Faptele simple de credință, chiar și când par neînsemnate sau separate complet de problemele concrete care ne apasă, ne binecuvântează în *tot* ce facem.

Gândiți-vă la Naaman care era „căpetenia oștirii împăratului Siriei... [un om] tare și viteaz” și care avea

lepră. O slujnică a vorbit despre un profet din Israel care îl putea vindeca pe Naaman, așa că el a călătorit cu un alai de slujitori și soldați și cu daruri către Israel ajungând, într-un final, la casa lui Elisei. Slujitorul lui Elisei, nu Elisei în persoană, i-a spus lui Naaman că porunca Domnului era să „[se ducă și să se scalde] de șapte ori în [râul] Iordan”. Un lucru simplu. Poate că acest tratament simplu a părut atât de illogic, simplist sau sub demnitatea puternicului războinic, încât i s-a părut că simpla sugestie era ofensatoare. În cel mai bun caz, instrucțiunile lui Elisei nu aveau niciun sens pentru Naaman, așa că „s-a întors și a plecat plin de mânie”.

Dar slujitorii lui Naaman s-au apropiat, ușor, de el și au aflat că acesta ar fi făcut un „lucru greu” dacă Elisei i-ar fi cerut așa ceva. Ei au întrebat dacă, din moment ce i se ceruse o sarcină mică, n-ar trebui s-o facă, deși nu înțelegea de ce. Naaman s-a gândit din nou la reacția sa și, poate, cu scepticism, dar supus, „s-a pogorât... și s-a scufundat de șapte ori în Iordan” și a fost vindecat în mod miraculos.⁸

Uneori, primim repede răsplata pentru supunere; alteori, aceasta vine doar după ce suntem puși la încercare. În Perla de mare preț, citim despre sânguina neobosită a lui Adam în a ține porunca de a oferi sacrificii. Când îngerul l-a întrebat pe Adam de ce oferă sacrificii, el a răspuns: „Eu nu știu, doar pentru că Domnul mi-a poruncit”. Îngerul i-a explicat că sacrificiile sale erau „o reprezentare a sacrificiului Singurului Născut al Tatălui”. Dar aceea explicație a venit doar după ce Adam a demonstrat, timp de „mai multe zile”, că își respecta angajamentul de a se supune Domnului fără să știe *de ce* trebuia să ofere acele sacrificii.⁹

Dumnezeu ne va binecuvânta mereu pentru supunerea noastră

statornică față de Evanghelia Sa și loialitatea față de Biserica Sa, dar rareori ne va arăta planul Său înainte ca noi să dăm dovadă de aceste lucruri. El nu ne arată întreaga imagine de la început. De aceea, este nevoie de credință, speranță și încredere în Domnul.

Dumnezeu ne cere să avem răbdare – să ne încredem în El și să-L urmăm. El ne imploră să nu ne „[certăm] pentru că nu [vedem]”. El ne avertizează că nu trebuie să ne așteptăm la răspunsuri simple sau rezolvări rapide din cer.

Lucrurile se rezolvă atunci când suntem fermi în „încercarea credinței [noastre]”, oricât de greu ar fi de îndurat sau oricât de încet ar veni răspunsul.¹⁰ Nu vorbesc despre „supunere oarbă”¹¹, ci despre încredere profundă în dragostea și timpul perfecte ale Domnului.

Încercarea credinței noastre va presupune *întotdeauna* să rămânem fideli punerii în practică zilnice a lucrurilor simple ale credinței. Atunci și doar atunci, El ne promite că vom primi răspunsul divin pe care îl așteptăm.

Doar după ce ne-am dovedit bună-voința de a face acele lucruri pe care El le cere fără pretenția de a ști când, de ce și cum, putem să „[culegem] răsplata credinței [noastre], pentru răbdarea și sânguina [noastră] și pentru îndelungile [noastre] suferințe”¹². Supunerea adevărată presupune acceptarea poruncilor lui Dumnezeu, necondiționat și înainte de a vedea rezultatele.¹³

Zi de zi, conștient sau nu, noi toți alegem „cui [vrem] să [slujim]”¹⁴. Ne demonstrăm hotărârea de a-I sluji Domnului făcând zilnic, cu credință, fapte prin care să ne arătăm devotamentul. Domnul promite că ne va netezi cărările¹⁵, dar, pentru ca El să facă aceasta, noi trebuie să pășim, având încredere că El știe calea, deoarece El *este* „calea”¹⁶. Trebuie să ne umplem propriile vase la maxim. Când avem încredere în El și Îl urmăm, viața noastră se schimbă la fel cum s-a transformat apa în vin. Devenim mai buni decât am putea vreodată să devenim în orice alt mod. Încredeți-vă în Domnul și „[faceți] orice vă va zice”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 2:5-9; vezi, de asemenea, Ioan 2:10.
2. Alma 7:10.
3. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 3:25 (în Ghid pentru scripturi).
4. Vezi Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), p. 18.
5. Vezi Luca 1:26-38.
6. Romani 8:28; Doctrină și legăminte 90:24.
7. Alma 37:6.
8. Vezi 2 Împărăți 5:1-14.
9. Vezi Moise 5:5-11.
10. Vezi Eter 12:6.
11. Vezi Boyd K. Packer, „Agency and Control”, *Ensign*, mai 1983, p. 66-68; Robert C. Oaks, „Believe All Things”, *Ensign*, iul. 2005, p. 30-33.
12. Alma 32:43.
13. Vezi Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, p. 18.
14. Iosua 24:15.
15. Vezi Proverbele 3:6.
16. Ioan 14:6.

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dumnezeirea și planul salvării

Deoarece cunoaștem adevărul despre Dumnezeu și relația noastră cu Ei, scopul vieții și natura destinului nostru etern, noi avem cea mai bună hartă pentru călătoria prin viața muritoare.

I. În primul nostru articol de credință, citim: „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt”. Ne alăturăm altor creștini în acest crez într-un Tată și un

Fiu și într-un Duh Sfânt, dar ceea ce noi credem despre Ei este diferit de crezurile altora. Noi nu credem în ceea ce lumea creștină numește doctrina Sfintei Treimi. În prima sa viziune, Joseph Smith a văzut două personaje

distincte, două ființe, clarificând că acele crezuri despre Dumnezeu și Dumnezeire care predominau atunci erau neadevărate.

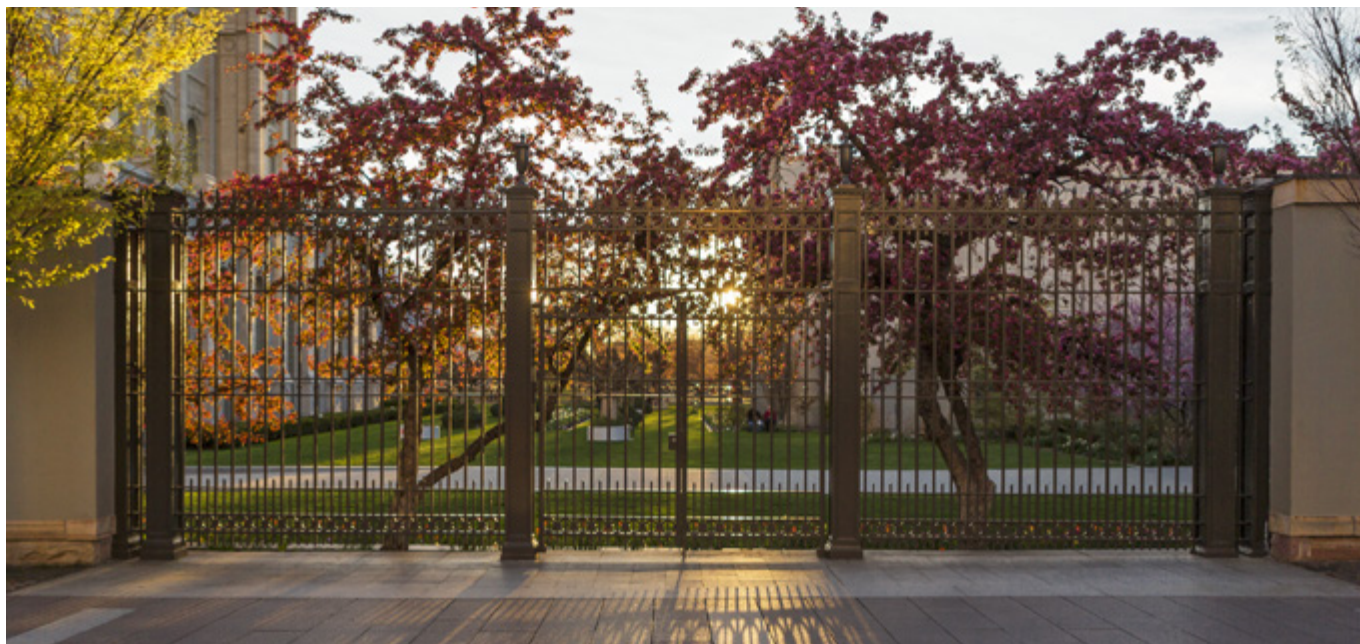
Contrar crezului că Dumnezeu este un mister de neînțeles și de necunoscut, noi cunoaștem adevărul că natura lui Dumnezeu și relația noastră cu El se pot afla și reprezintă cheia tuturor celorlalte lucruri din doctrina noastră. Biblia consemnează marea rugăciune mijlocitoare a lui Isus, în care El a declarat că „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Efortul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și lucrarea Sa a început înainte de viața muritoare și nu se va încheia aici. Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Dar va dura mult timp după ce vei trece de cealaltă parte a vălului, înainte de a fi învățat... toate principiile exaltării”.¹ Noi continuăm să adăugăm la cunoașterea pe care am dobândit-o în lumea premuritoare a spiritelor. Astfel, încercând să-i învețe pe israeliți despre natura lui Dumnezeu și relația Sa cu copiii Săi, profetul Isaia a declarat, precum este consemnat în Biblie: „Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna?... ”

Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului?” (Isaia 40:18, 21).

Noi știm că cei trei membri ai Dumnezeirii sunt ființe separate și distincte. Noi știm acest lucru din instrucțiunile oferite de profetul Joseph Smith: „Tatăl are un trup din carne și oase tot atât de tangibil ca și cel al omului; Fiul, de asemenea; dar Duhul Sfânt nu are un trup din carne și oase, ci este un personaj de spirit. Dacă nu era așa, Duhul Sfânt nu putea trăi în noi” (D&L 130:22).

În ceea ce privește poziția supremă a lui Dumnezeu Tatăl în cadrul Dumnezeirii, precum și rolurile distincte pe care fiecare personaj le îndeplinește, profetul Joseph a explicat:

„Orice persoană care a văzut cerurile deschise știe că există trei Personaje în ceruri, care dețin cheile puterii și Unul prezidează asupra tuturor...”

Aceste Personaje... se numesc primul Dumnezeu, Creatorul, al doilea Dumnezeu, Mântuitorul, și al treilea Dumnezeu, Martorul sau Mărturisitorul.

„[Intră în] sfera de autoritate a Tatălui să prezideze în calitate de Comandant sau Președinte, Isus ca Mijlocitor și Duhul Sfânt ca Mărturisitor sau Martor”².

II. Planul

Noi înțelegem relația noastră cu membrii Dumnezeirii din ceea ce ne-a fost revelat despre planul salvării.

Răspunsuri la întrebări precum „De unde venim?”, „De ce suntem aici?” și „Încotro ne îndreptăm?” se găsesc în ceea ce scripturile numesc „planul salvării”, „marele plan al fericirii” sau „planul mântuirii” (Alma 42:5, 8, 11). Evanghelia lui Isus Hristos reprezintă punctul central al acestui plan.

În calitate de copii de spirit ai lui Dumnezeu, într-o existență anterioară vieții muritoare, noi am dorit împlinirea destinului obținerii vieții eterne, dar am

progresat doar atât cât s-a putut fără experiența unei vieți muritoare într-un trup fizic. Pentru a ne oferi această ocazie, Tatăl nostru Cereșc a prezidat crearea acestei lumi, unde, nemaivând memoria lucrurilor întâmplare înainte de nașterea noastră în lumea muritoare, puteam să ne dovedim disponibilitatea de a ține poruncile Sale și de a trăi și a crește înfruntând celelalte încercări ale vieții muritoare. Dar, de-a lungul acestei experiențe muritoare și ca rezultat al căderii primilor noștri părinți, noi aveam să murim din punct de vedere spiritual, fiind alungați din prezența lui Dumnezeu, să fim înținați de păcat și să fim supuși morții fizice. Planul Tatălui a anticipat și a oferit moduri de a depăși aceste obstacole.

III. Dumnezeirea

Cunoscând scopul marelui plan al lui Dumnezeu, acum putem să ne gândim la rolurile distincte pe care le au cei trei membri ai Dumnezeirii în cadrul acestui plan.

Vom începe cu o învățătură din Biblie. În încheierea celei de a Doua Epistole către Corinteni, apostolul Pavel face această referire, ce pare nepremeditată, la Dumnezeirea formată din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt: „Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea [sau

însoțirea]”³ Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13:14).

Această scriptură din Biblie ne prezintă Dumnezeirea și se referă la dragostea lui Dumnezeu care motivează și care modelează totul, misiunea salvatoare și plină de milă a lui Isus Hristos și însoțirea Duhului Sfânt.

Dumnezeu Tatăl

Totul începe cu Dumnezeu Tatăl. Deși nu știm foarte multe despre El, ceea ce știm are un rol decisiv în a înțelege poziția Sa supremă, relația noastră cu El și rolul Său de supraveghere în planul salvării, în creare și în toate lucrurile care au urmat.

Vârstnicul Bruce R. McConkie a scris chiar înainte de moartea sa: „În cel mai înalt și cel mai bun sens al cuvântului, există doar un singur Dumnezeu adevărat și viu. El este Tatăl, Elohim Atotputernicul, Ființa Supremă, Creatorul și Conducătorul Universului”⁴. El este Dumnezeul, Tatăl lui Isus Hristos și, de asemenea, al nostru. Președintele David O. McKay ne-a învățat că „primul adevăr fundamental susținut de Isus Hristos a fost acesta, anume că, în spate, deasupra și peste tot se află Dumnezeu Tatăl, Domnul cerurilor și al pământului”⁵.

Ceea ce știm despre natura lui Dumnezeu Tatăl reprezintă ceea ce

putem învăța din slujirea și învățăturile singurului Său Fiul Născut, Isus Hristos. Vârșnicul Jeffrey R. Holland ne-a învățat că unul dintre cele mai importante scopuri ale slujirii lui Isus a fost să le dezvăluie muritorilor „cum este Dumnezeu, Tatăl nostru Etern... pentru a cunoaște personal adevărata natură a Tatălui Său, a Tatălui nostru din Cer”⁶. Biblia conține o mărturie apostolică despre faptul că Isus a fost „întipărirea Ființei” Tatălui Său (Evrei 1:3), ce oferă mai multe detalii cu privire la învățătura lui Isus care spune că „cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Dumnezeu Tatăl este Tatăl spiritelor noastre. Noi suntem copiii Săi. El ne iubește și tot ceea ce face este pentru beneficiul nostru etern. El este autorul planului salvării și, prin puterea Sa, acesta își îndeplinește scopurile pentru gloria eternă a copiilor Săi.

Fiul

Pentru muritori, cel mai vizibil membru al Dumnezeirii este Isus Hristos. O declarație doctrinară a Primei Președinții din anul 1909 afirmă că El este „primul născut dintre fiii lui Dumnezeu – primul născut în spirit și singurul născut în carne”.⁷ Fiul, cel mai mareș dintre toți, a fost ales de Tatăl pentru a îndeplini planul Tatălui – pentru a exercita puterea Tatălui de a crea lumi fără număr (vezi Moise 1:33) și pentru a salva copiii lui Dumnezeu de la moarte prin învierea Sa și de la păcat prin ispășirea Sa. Acest „sacrificiu divin” este numit, în mod drept, „cel mai important fapt din toată istoria omenirii”.⁸

În acele ocazii unice și sacre în care Dumnezeu Tatăl L-a prezentat personal pe Fiul, El a spus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit: de El să ascultați” (Marcu 9:7; Luca 9:35; vezi, de asemenea, 3 Nefi 11:7;

Joseph Smith – Istorie 1:17). De aceea, Isus Hristos este cel care, în calitate de Iehova, Domnul Dumnezeu al Israelului, vorbește către și prin profeți.⁹ Acesta este motivul pentru care, atunci când Isus s-a arătat neștiitorilor după învierea Sa, El s-a prezentat ca fiind „Dumnezeul întregului pământ” (3 Nefi 11:14). Acesta este motivul pentru care Isus se adresează profeților din Cartea lui Mormon și sfinților din zilele din urmă în calitate de „Tatăl și Fiul”, un titlu pe care Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece l-a explicat într-o discuție inspirată cu privire la doctrină acum o sută de ani.¹⁰

Duhul Sfânt

Al treilea membru al Dumnezeirii este Duhul Sfânt, numit, de asemenea, și Spiritul Sfânt, Spiritul Domnului și Mângâietorul. Ca membru al Dumnezeirii, El este agentul revelației personale. Fiind un personaj de spirit (vezi D&L 130:22), El poate sălășlui în noi și poate îndeplini rolul esențial de intermediar între Tatăl și Fiul și copiii lui Dumnezeu pe pământ. Multe scripturi ne învață că misiunea Sa este să depună mărturie despre Tatăl și Fiul (vezi Ioan 15:26; 3 Nefi 28:11; D&L 42:17). Salvatorul a promis că Mângâietorul ne va învăța toate lucrurile, ne va aduce aminte de toate lucrurile și ne va îndruma către tot adevărul (vezi Ioan 14:26; 16:13). Astfel, Duhul Sfânt ne ajută să facem diferența dintre adevăr și neadevăr, ne îndrumă când avem decizii importante de luat și ne ajută să trecem peste încercările vieții muritoare.¹¹ El este, de asemenea, modul prin care noi suntem sfințiți, adică curățați și purificați de păcat (vezi 2 Nefi 31:17; 3 Nefi 27:20; Moroni 6:4).

IV.

Așadar, în ce mod faptul de a înțelege această doctrină revelată de cer

privind Dumnezeu și planul salvării ne ajută cu încercările noastre de astăzi?

Deoarece cunoaștem adevărul despre Dumnezeu și relația noastră cu Ei, scopul vieții și natura destinului nostru etern, noi avem cea mai bună hartă și asigurare pentru călătoria prin viața muritoare. Știm pe cine preaslăvim și de ce preaslăvim. Știm cine suntem și ce putem deveni (vezi D&L 93:19). Știm cine face toate lucrurile posibile și știm ce trebuie să facem pentru a ne bucura de cele mai mari binecuvântări pe care le primim prin planul salvării întocmit de Dumnezeu. Cum de știm toate aceste lucruri? Știm aceste lucruri prin revelațiile date de Dumnezeu profeților Săi și fiecăruia dintre noi în mod individual.

Faptul de a obține ceea ce apostolul Pavel a descris ca fiind „înălțimea staturii plină de Hristos” (Efeseni 4:13) necesită mult mai mult decât a dobândi cunoaștere. Nu este nici măcar suficient ca noi să fim *convinși* de Evanghelie; trebuie să acționăm și să gândim astfel încât să fim *convertiți* de aceasta. Spre deosebire de instituțiile lumii, care ne învață să *știm* ceva, planul salvării și Evanghelia lui Isus Hristos ne oferă provocarea de a *deveni* ceva.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat la ultima conferință generală:

„Salvatorul nostru, Isus Hristos, este esențial în cadrul planului [salvării]. Fără sacrificiul Său ispășitor, toți ar fi pierduți. Totuși, nu este suficient să credem în El și în misiunea Sa. Trebuie să ne străduim să urmăm planul și să învățăm, să căutăm și să ne rugăm, să ne pocăim și să ne îmbunătățim. Trebuie să cunoaștem legile lui Dumnezeu și să trăim în conformitate cu ele. Trebuie să primim rânduielile Sale necesare salvării. Doar făcând astfel, vom obține fericirea adevărată și eternă...”

Președintele Monson a mai declarat: „Din adâncul sufletului meu și cu

profundă umilință, depun mărturie despre darul minunat care este planul Tatălui nostru pentru noi. El este calea perfectă spre pace și fericire atât aici, cât și în lumea care va veni.”¹²

Adaug și eu mărturia mea la mărturia preaiubitului nostru profet și președinte. Depun mărturie că avem un Tată Ceresc care ne iubește. Depun mărturie că avem un Duh Sfânt care ne îndrumă. Depun mărturie despre Isus Hristos, Salvatorul nostru, care face toate lucrurile posibile, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 282.
2. *Învățăături: Joseph Smith*, p. 44.
3. Acesta a fost un sens obișnuit al cuvântului *communion* atunci când acest cuvânt a fost

ales de traducătorii ediției King James (vezi *The Oxford Universal Dictionary*, a treia ediție, revizuit, 1955, p. 352).

4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), p. 51.
5. David O. Grant, în Conference Report, oct. 1935, p. 100.
6. Jeffrey R. Holland, „Măreția lui Dumnezeu”, *Liahona*, nov. 2003, p. 70.
7. Prima Președinție, „The Origin of Man”, *Ensign*, febr. 2002, p. 26, 29.
8. Vezi, de exemplu, Russell M. Nelson, „Să atragem puterea lui Isus Hristos în viața noastră”, *Liahona*, mai 2017, p. 40; „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2.
9. Vezi Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilație de Bruce R. McConkie (1954), 1:27.
10. Vezi Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „The Father and the Son”, *Ensign*, apr. 2002, p. 13–18.
11. Vezi Robert D. Hales, „Duhul Sfânt”, *Liahona*, mai 2016, p. 105–107.
12. Thomas S. Monson, „Calea perfectă spre fericire”, *Liahona*, nov. 2016, p. 80–81.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Dragostea desăvârșită izgonește frica

Fie ca noi să lăsăm deoparte fricile noastre și, în schimb, să trăim cu bucurie, umilință, speranță și cu încredere de neclintit în faptul că Domnul este cu noi.

Dragii mei frați și dragile mele surori, dragi prieteni, ce privilegiu și ce bucurie este să ne întâlnim ca membri ai unei Biserici mondiale uniți în credința și dragostea noastră pentru Dumnezeu și copiii Săi.

Sunt recunoscător, în special, pentru prezența preaiubitului nostru profet, Thomas S. Monson. Stimate președinte, vom primi mereu în inima noastră cuvintele dumneavoastră de îndrumare, de consiliere și de înțelepciune. Vă iubim, președinte Monson, și ne rugăm mereu pentru dumneavoastră.

Cu ani în urmă, când slujeam în calitate de președinte de țară în Frankfurt, Germania, o soră dragă, dar nemulțumită, m-a abordat la sfârșitul uneia dintre întâlnirile noastre la nivel de țară.

„Nu este îngrozitor?”, a spus ea. „Au fost probabil patru sau cinci oameni care au dormit profund în timpul cuvântării dumneavoastră!”

M-am gândit o clipă și am răspuns: „Sunt destul de sigur că somnul de la Biserică este cel mai sănătos tip de somn”.

Minunata mea soție, Harriet, a auzit

fără să vrea această discuție amicală și, ulterior, a menționat că acela fusese unul dintre cele mai amabile răspunsuri pe care le-am oferit vreodată.

Marea trezire

În urmă cu câteva sute de ani, în America de Nord, s-a răspândit, în regiunile rurale, o mișcare numită „Marea trezire”. Unul dintre principalele ei obiective a fost să-i trezească pe oamenii care păreau că sunt adormiți în ceea ce privește aspectele spirituale.

Tânărul Joseph Smith a fost influențat de lucrurile pe care le-a auzit de la predicatorii implicați în această mișcare de trezire spirituală. Este unul dintre motivele pentru care el a hotărât să caute cu sinceritate să afle voia Domnului prin rugăciune personală.

Acești predicatori aveau un stil dramatic și emoționant de a propovădui, iar predicile lor erau cunoscute pentru faptul că accentuau foarte mult groaza teribilă din iad de care ar avea parte cei păcătoși.¹ Discursurile lor nu i-au adormit pe oameni, dar este posibil să fi cauzat câteva coșmaruri. Scopul lor și tiparul pe care îl foloseau păreau să fie de a speria oamenii pentru ca aceștia să meargă la biserică.

Frica folosită pentru a manipula

De-a lungul istoriei, frica a fost folosită deseori pentru a-i determina pe oameni să acționeze. Părinții au folosit-o cu fiii și fiicele lor, angajatorii cu angajații, iar politicienii cu alegătorii.

Experții în marketing înțeleg puterea fricii și o folosesc deseori. De aceea, unele reclame par că transmit mesajul implicit conform căruia, dacă nu cumpărăm cerealele lor pentru micul dejun sau dacă ratăm cel mai nou joc video sau telefon mobil, riscăm să ducem vieți mizerabile, murind singuri și nefericiți.

Zâmbim când auzim aceasta și ne gândim că nu vom permite niciodată să fim manipulați de aceste lucruri, dar, uneori, permitem acest lucru. Mai rău, câteodată, folosim metode asemănătoare pentru a-i convinge pe alții să facă ce dorim noi.

Mesajul meu de astăzi are două scopuri. Primul este de a ne îndemna să ne gândim și să luăm în considerare măsura în care *noi* folosim frica pentru a-i motiva pe alții – inclusiv pe noi înșine. Al doilea este de a sugera o cale mai bună.

Problema cu frica

Haideți, mai întâi, să analizăm problema cu frica. Până la urmă, care dintre noi nu a fost constrâns de frică să mănânce mai bine, să-și pună centura de siguranță, să facă mai multă mișcare, să economisească bani sau chiar să se pocăiască de păcate?

Este adevărat că frica poate avea o influență puternică asupra faptelor și comportamentului nostru. Dar acea influență tinde să fie temporară și superficială. Frica are rareori puterea de a produce o schimbare în inima noastră și nu ne va transforma niciodată în oameni care iubesc ceea ce este drept și care vor să se supună Tatălui Ceresc.

Oamenii cărora le este frică pot *spune* și pot face lucrurile corecte, dar ei nu *simt* lucrurile corecte. Ei se simt de multe ori neajutorați și plini de resentimente, chiar mânioși. În timp, aceste sentimente duc la lipsă de încredere, sfidare și chiar răzvrătire.

Din nefericire, această abordare greșită cu privire la viață și conducere nu este întâlnită doar în lumea seculară. Mă întristează să aud de membri ai Bisericii care exercită o autoritate nedreaptă – în căminele lor, în chemările lor din cadrul Bisericii, la muncă sau în cadrul interacțiunilor zilnice cu alții.

Adesea, oamenii condamnă intimidarea, dar nu pot recunoaște că o practică. Ei cer să le fie respectate regulile arbitrare, dar, când alții nu urmează aceste reguli aleatorii, ei îi muștră verbal, emoțional și, uneori, chiar fizic.

Domnul a spus: „Când... exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept... cerurile se retrag [și] Spiritul Domnului este întristat”².

Pot exista momente în care suntem ispitiți să ne justificăm faptele crezând că scopul scuza mijloacele. Putem chiar să credem că faptul de a controla alți oameni, de a-i manipula și de a fi duri cu ei va fi pentru binele lor. Greșit, pentru că Domnul a spus clar că „roada Duhului... este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea [și] înfrânarea poftelor”³.

O cale mai bună

Cu cât ajung să-L cunosc mai bine pe Tatăl meu Ceresc, cu atât observ mai mult cum îi inspiră și îi conduce pe copiii Săi. El nu este mânios, răzbunător sau punitiv.⁴ Scopul Său – lucrarea și slava Sa – este de a ne îndruma, a ne exalta și a ne conduce către plenitudinea Sa.⁵

Dumnezeu S-a descris pe Sine în fața lui Moise drept „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”⁶.

Dragostea Tatălui nostru din Cer pentru noi, copiii Săi, depășește cu mult capacitatea noastră de a înțelege.⁷

Înseamnă aceasta că Dumnezeu tolerează sau trece cu vederea comportamentele care sunt contrare poruncilor Sale? Nu, cu siguranță că nu!

Dar El dorește ca noi să ne schimbăm mai mult decât comportamentul. El dorește să ne schimbăm firea. El

dorește să ni se producă o schimbare în inimă.

El dorește să ne întindem mâna spre bara de fier și să ne ținem strâns de ea, să ne înfruntăm fricile și să înaintăm, cu mult curaj, pe cărarea strâmtă și îngustă. El dorește aceste lucruri pentru noi, deoarece ne iubește și pentru că aceasta este calea către fericire.

Deci, cum îi motivează Dumnezeu pe copiii Săi să-L urmeze în zilele noastre?

El L-a trimis pe Fiul Său!

Dumnezeu L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, pentru a ne arăta calea cea dreaptă.

Dumnezeu motivează prin convingere, răbdare îndelungată, bunătate, blândețe și dragoste sinceră.⁸ Dumnezeu este de partea noastră. El ne iubește și, atunci când ne împiedicăm, El dorește să ne ridicăm, să încercăm din nou și să devenim mai puternici.

El este mentorul nostru.

El este speranța noastră măreață și prețioasă.

El dorește să ne stimuleze cu ajutorul credinței.

El are încredere că noi vom învăța din greșelile noastre și că vom face alegeri corecte.

Aceasta este calea mai bună!⁹

Ce se întâmplă cu relele din lume?

Una dintre modalitățile prin care Satana dorește să ne determine să îi manipulăm pe alții este aceea de a stăruia asupra răului din lume și chiar de a-l exagera.

Cu siguranță, lumea noastră a fost și va continua să fie imperfectă. Prea multe persoane inocente suferă din cauza circumstanțelor, dar și din cauza lipsei de umanitate. Corupția și ticăloșia din zilele noastre sunt unice și alarmante.

Dar, în pofida tuturor acestor lucruri, prefer să trăiesc în această perioadă a istoriei lumii decât în oricare alta. Suntem binecuvântați peste măsură să trăim într-o perioadă plină de prosperitate, iluminare și avantaje fără precedent. Mai presus de orice, suntem binecuvântați să avem plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos, care ne oferă o perspectivă unică asupra pericolelor din lume și ne arată, fie cum să evităm aceste pericole, fie cum să le înfruntăm.

Când mă gândesc la aceste binecuvântări, vreau să cad în genunchi și să-L slăvesc pe Tatăl nostru Ceresc pentru dragostea Sa fără de sfârșit față de toți copiii Săi.

Nu cred că Dumnezeu dorește ca fiii și ficele Sale să se teamă sau să stăruie asupra relelor din lume. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”¹⁰

El ne-a oferit o mulțime de motive să ne bucurăm. Trebuie doar să le găsim și să le recunoaștem. Domnul ne amintește deseori: „Nu te teme”, „[îndrăznește]”¹¹ și „nu te teme, turmă mică”¹².

Domnul va lupta în bătăliile noastre

Dragi frați și surori, noi suntem „[turma] mică” a Domnului. Noi suntem sfinții din zilele din urmă. Implicit în numele nostru este angajamentul de a aștepta întoarcerea Salvatorului și de a pregăti lumea și pe noi înșine pentru a-L primi. Așadar, haideți să-I slujim lui Dumnezeu și să-i iubim pe semenii noștri. Haideți să facem aceasta cu încredere firească și cu umilință, fără să privim de sus la vreo altă religie sau la vreun grup de persoane. Dragi frați și surori, suntem însărcinați să studiem cuvântul lui Dumnezeu și să dăm ascultare glasului Spiritului, astfel încât „să [cunoaștem] semnele vremurilor și semnele venirii Fiului Omului”¹³.

Așadar, nu suntem ignoranți față de încercările lumii și nici necunoscători ai dificultăților vremurilor noastre. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să ne împovărăm sau să-i împovărăm pe alții cu o frică permanentă. În loc să stăruim asupra imensității încercărilor noastre, nu ar fi mai bine să ne concentrăm asupra măreției și bunătății infinite și a puterii absolute ale lui Dumnezeu având încredere în El și pregătindu-ne, cu inimile pline de bucurie, pentru întoarcerea lui Isus Hristos?

În calitate de popor de legământ al Său, nu trebuie să fim paralizați de frică pentru că s-ar putea întâmpla lucruri rele. În schimb, putem înainta cu credință, curaj, hotărâre și încredere în Dumnezeu pe măsură ce abordăm încercările și ocaziile care ne așteaptă.¹⁴

Nu mergem singuri pe calea ucenici-ei. „Domnul, Dumnezeul tău, va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.”¹⁵

„Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.”¹⁶

În fața fricii, haideți să găsim curaj, să ne adunăm credința și să avem încredere în promisiunea că „orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere”¹⁷.

Trăim oare într-o perioadă plină de pericole și tulburare? Desigur.

Dumnezeu Însuși a spus: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”¹⁸.

Ne putem exercita credința și putem acționa potrivit ei? Putem să trăim potrivit angajamentelor noastre și legămintelor sacre? Putem să ținem poruncile lui Dumnezeu chiar și în circumstanțe dificile? Desigur!

Putem deoarece Dumnezeu a promis: „Toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru, dacă umblați drept”.¹⁹ Așadar, fie ca noi să lăsăm deoparte fricile noastre și, în schimb, să trăim cu bucurie, umilință, speranță

și cu încredere de neclintit în faptul că Domnul este cu noi.

Dragostea desăvârșită izgonește frica

Preaiubiții mei prieteni, dragii mei frați și dragile mele surori în Hristos, dacă vom fi vreodată în situația de a trăi cu frică și anxietate sau dacă vreodată cuvintele, atitudinea sau faptele noastre le provoacă altora teamă, mă rog, cu toată puterea sufletului meu, ca noi să ne eliberăm de această frică prin antidotul stabilit de Divinitate împotriva fricii: dragostea pură a lui Hristos, căci „dragostea desăvârșită izgonește frica”²⁰.

Dragostea desăvârșită a lui Hristos biruie ispitele de a răni, de a constrânge, de a intimida sau de a asupri.

Dragostea desăvârșită a lui Hristos ne permite să mergem cu umilință, demnitate și o încredere de neclintit în calitate de ucenici ai preaiubitului nostru Salvator. Dragostea desăvârșită a lui Hristos ne oferă siguranța de a ne învinge fricile și de a ne pune toată încrederea în puterea și bunătatea Tatălui nostru Ceresc și a Fiului Său, Isus Hristos.

În căminele noastre, la locurile noastre de muncă, în chemările noastre în Biserică și în propriile inimi, fie ca noi să înlocuim teama cu dragostea desăvârșită a lui Hristos. Dragostea lui Hristos va pune credința în locul fricii!

Dragostea Sa ne va permite să recunoaștem, să ne încredem și să avem credință în bunătatea Tatălui nostru Ceresc, în planul Său divin, în Evanghelia Sa și în poruncile Sale.²¹ Faptul de a-L iubi pe

Dumnezeu și a-i iubi pe semenii noștri va face ca supunerea noastră față de poruncile lui Dumnezeu să fie o binecuvântare, și nu o povară. Dragostea lui Hristos ne va ajuta să devenim puțin mai buni, mai iertători, mai grijulii și mai devotați lucrării Lui.

Pe măsură ce ne umplem inimile cu dragostea lui Hristos, vom descoperi că avem o profundă prospețime spirituală și vom merge treji, cu bucurie, încredere și plini de viață în lumina și slava preaiubitului nostru Salvator, Isus Hristos.

Depun mărturie, împreună cu apostolul Ioan: „În [dragostea lui Hristos] nu este frică”²². Dragi frați și surori, dragi prieteni, Dumnezeu vă cunoaște într-un mod perfect. El vă iubește într-un mod perfect. El știe ce vă pregătește viitorul. El dorește să „nu [vă temeți, să credeți] numai”²³ și să „[rămâneți] în dragostea [Sa desăvârșită]”²⁴. Aceasta este rugăciunea și binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. George Whitefield și Jonathan Edwards sunt două exemple importante de astfel de predicatori.
2. Doctrină și legăminte 121:37.
3. Galateni 5:22-23.
4. La un moment dat, Salvatorul a dorit să intre într-un sat samaritean, dar oamenii L-au respins și nu L-au permis să intre. Doi dintre ucenicii Lui s-au simțit profund jigniți și L-au întrebat: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie?” Isus a răspuns cu următoarea avertizare: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (vezi Luca 9:51-56).
5. Vezi Moise 1:39; vezi, de asemenea, Efeseni 3:19.
6. Exodul 34:6.
7. Vezi Efeseni 3:19.
8. Vezi Doctrină și legăminte 121:41. Cu siguranță, dacă Dumnezeu Se așteaptă ca noi, copiii Săi din lumea muritoare, să ne comportăm astfel unul față de celălalt, El – o ființă perfectă care are toate virtuțile – este modelul pentru un asemenea comportament.
9. Consiliul din cer din viața premuritoare este un studiu de caz excelent care

dezvăluie caracterul lui Dumnezeu. Acolo, Tatăl nostru Ceresc a prezentat planul Său pentru progresul nostru etern. Elementele cheie ale planului includ libertatea de a alege, supunerea și salvarea prin ispășirea lui Hristos. Totuși, Lucifer a propus o abordare diferită. El a garantat că toți aveau să se supună – niciunul nu avea să fie pierdut. Singura modalitate prin care putea fi îndeplinit acest lucru era prin tiranie și forță. Dar Tatăl nostru Ceresc iubitor nu a permis un asemenea plan. El a prețuit libertatea de a alege a copiilor Săi. El a știut că aveam să facem greșeli pe drumul nostru dacă dorim să învățăm cu adevărat. Și acesta este motivul pentru care El a oferit un Salvator, al Cărui sacrificiu etern avea să ne curețe de păcate și să ne permită să intrăm din nou în împărăția lui Dumnezeu.

Când Tatăl nostru din Cer a văzut că mulți dintre preaiubiții Săi copii au fost înșelați de Lucifer, i-a forțat El oare să-l urmeze planul? I-a intimidat El sau i-a amenințat pe cei care făceau o alegere atât de îngrozitoare? Nu. Dumnezeul nostru Atotputernic ar fi putut, cu siguranță, să oprească această răzvrătire. El ar fi putut să-și impună voia în fața disidenților și să-i oblige să se supună. În schimb, El și-a lăsat copiii să aleagă pentru ei înșiși.

10. 2 Timotei 1:7.
11. Vezi, de exemplu, Iosua 1:9; Isaia 41:13; Luca 12:32; Ioan 16:33; 1 Petru 3:14; Doctrină și legăminte 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Luca 12:32.
13. Doctrină și legăminte 68:11.
14. Sfatul lui Moise către oamenii din zilele sale este încă valabil: „Nu vă temeți de nimic... veți vedea izbăvirea pe care El o va înfăptui pentru voi în ziua aceasta” (Exodul 14:13).
15. Deuteronom 31:6.
16. Exodul 14:14.
17. Isaia 54:17.
18. Ioan 16:33.
19. Doctrină și legăminte 90:24; vezi, de asemenea, 2 Corinteni 2:14; Doctrină și legăminte 105:14.
20. 1 Ioan 4:18.
21. Fie ca noi să ne amintim că Salvatorul nu a venit „în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). De fapt, „El nu face nimic decât dacă este spre binele lumii; căci El iubește lumea, chiar într-atât, încât și-a jertfit Propria viață pentru ca să poată să-i tragă pe oameni la El” (2 Nefi 26:24).
22. 1 Ioan 4:18; vezi, de asemenea, 1 Ioan 4:16.
23. Marcu 5:36.
24. Ioan 15:10.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Glasul de avertizare

Deși profeții sunt cei care au în mod deosebit îndatorirea de a-i avertiza pe alții, aceasta este o îndatorire pe care, de asemenea, mulți alți oameni o au.

Profetul Ezechiel s-a născut cu aproximativ douăzeci de ani înaintea ca Lehi și familia lui să părăsească Ierusalimul. În anul 597 î.H., la vârsta de 25 de ani, Ezechiel a fost unul dintre numeroșii robi luați în Babilon de Nebucadnețar și, din câte știm, el și-a petrecut restul vieții acolo.¹ El era din seminția preoției aaronice și, când a împlinit 30 de ani, a devenit profet.²

Împuternicindu-l pe Ezechiel, Iehova a folosit metafora străjerului.

„Dacă [străjerul] va vedea venind sabia asupra țării, va suna din trâmbiță, și va da de știre poporului;

și dacă cel ce va auzi sunetul trâmbiței nu se va feri, și va veni sabia și-l va prinde, sângele lui să cadă asupra capului lui.”³

Pe de altă parte, „dacă însă străjerul va vedea venind sabia, și nu va suna din trâmbiță, și dacă poporul nu va fi înștiințat, și va veni sabia și va răpi viața vreunui om... voi cere sângele lui din mâna străjerului”⁴.

Apoi, vorbind direct către Ezechiel, Iehova a declarat: „Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculți cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea”⁵. Avertizarea era făcută pentru ca oamenii să abandoneze păcatul.

„Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta.

Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul ...

Dimpotrivă când zic celui rău: «Vei muri!» – dacă se întoarce de la păcatul lui și face ce este bine și plăcut ...

Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!”⁶

Este interesant că această avertizare se aplică, de asemenea, celor neprihăniți. „Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit – dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita, și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o.”⁷

Rugându-Se pentru copiii Săi, Dumnezeu îi zice lui Ezechiel: „Spune-le: «Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?»”⁸.

Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru nu doresc să ne condamne, ci doresc să fim fericiți și ne cer să ne pocăim știind bine că „ticăloșia niciodată nu a fost [și niciodată nu va fi] fericire”⁹. Astfel, Ezechiel și fiecare profet, înainte de el și de atunci încolo, în timp ce exprimau cuvântul lui Dumnezeu cu toată inima, i-au avertizat pe toți să se îndepărteze de Satana, dușmanul sufletelor lor, și „să aleagă libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor”¹⁰.

Deși profeții sunt cei care au în mod deosebit îndatorirea de a-i avertiza pe alții, aceasta este o îndatorire pe care, de asemenea, mulți alți oameni o au. De fapt, „se cuvine ca fiecare om care a fost prevenit (avertizat) să-l avertizeze pe aproapele său”¹¹. Noi, care am primit o cunoaștere a marelui plan al fericirii – și a poruncilor de implementare corespunzătoare – trebuie să simțim dorința de a împărtăși acea cunoaștere pentru că ea contează decisiv aici și în

eternitate. Și dacă întrebăm: «Cine este aproapele meu pe care trebuie să-l avertizez?», cu siguranță răspunsul va fi găsit într-o pildă care începe astfel: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon și a căzut între niște tâlhari”¹² și așa mai departe.

Gândindu-ne la pilda bunului samaritean în acest context, ne amintim că întrebarea: „Cine este aproapele meu?” este strâns legată de cele două mari porunci: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”¹³. Motivația pentru ridicarea glasului de avertizare este dragostea – dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele nostru. A avertiza înseamnă a avea grijă. Domnul ne instruește că avertizarea trebuie făcută „cu blândețe și bunătate”¹⁴ și „prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate... și prin dragoste sinceră”¹⁵. Ea poate fi făcută de urgență, la fel cum avertizăm un copil să nu pună mâna în foc. Ea trebuie să fie clară și uneori fermă. Uneori, avertizarea poate lua forma unei mustrări „când [suntem] inspirați de Duhul Sfânt”¹⁶, dar totdeauna ea este bazată pe dragoste. Depuneți mărturie, de exemplu, cu privire la dragostea care îi motivează pe misionarii noștri să slujească și să facă sacrificii.

Cu siguranță, dragostea îi va constrânge pe părinți să-și avertizeze cei mai apropiați „semeni” care sunt propriii lor copii. Aceasta înseamnă să-i învețe și să le depună mărturie cu privire la adevărurile Evangheliei. Înseamnă să-i învețe pe copii doctrina lui Hristos: credință, pocăință, botez și darul Duhului Sfânt.¹⁷ Domnul amintește părinților: „Dar, v-am poruncit să vă creșteți copiii în lumină și adevăr”¹⁸.

Un element important al îndatoririi părintești de a avertiza este acela de

a descrie nu doar consecințele neplăcute ale păcatului, ci și bucuria care rezultă când umblăm în supunere față de porunci. Amintiți-vă cuvintele lui Enos cu privire la ceea ce l-a condus să-L caute pe Dumnezeu, să primească iertarea păcatelor și să se convertească:

„Iată, m-am dus să vânez animale sălbatice în păduri; și cuvintele pe care le-am auzit deseori spuse de tatăl meu despre viața veșnică și despre bucuria sfinților au coborât adânc în inima mea.

Și sufletul meu flămânzea; și am îngenunchat înaintea Făcătorului meu și am strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare”¹⁹.

Datorită dragostei și grijii Sale perfecte pentru alții și pentru fericirea lor, Isus nu a ezitat să avertizeze. La începutul slujirii Sale, Isus a început să predice și să spună: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape”²⁰. Deoarece știa că nu orice drum duce spre ceruri, El a poruncit:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află”²¹.

El Și-a dedicat timpul păcătoșilor, spunând: „N-am venit să chem la

pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”²².

Cu privire la cărturari, farisei și saduchei, Isus a fost ferm în condamnarea ipocriziei lor. Avertizările și poruncile Sale au fost directe: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila și credințioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute”²³. Cu siguranță, nimeni nu avea să-L acuze pe Salvator de faptul că nu-i iubea pe cărturari și farisei – până la urmă, El a suferit și a murit pentru a-i salva și pe ei. Dar pentru că îi iubea, El nu putea să-l lase să păcătuiască fără să-i corecteze în mod clar. Un observator a menționat: „Isus a spus ucenicilor Săi să facă ce a făcut El: să-i întâmpine cu bucurie pe toți, dar, de asemenea, să-i învețe despre păcat, deoarece dragostea cere ca oamenii să fie avertizați despre ceea ce le poate face rău”²⁴.

Uneori, cei care avertizează sunt respinși pentru că judecă. Paradoxal, totuși, cei care pretind că adevărul este relativ și că standardele morale sunt o problemă de preferință personală sunt deseori aceiași care-i critică cel mai dur pe oamenii care nu acceptă normele actuale de „gândire corectă”.

Un scriitor s-a referit la aceasta ca fiind „cultura rușinii”, în care oamenii își bazează deciziile pe teamă de rușine (teamă că ești prins făcând ceva ce nu ai voie să faci sau teamă de a fi judecat de ceilalți).

„Într-o cultură a vinovăției, în care oamenii își bazează deciziile pe o teamă de vinovăție, știți că sunteți buni sau răi prin ceea ce simte conștiința voastră. Într-o cultură a rușinii sunteți buni sau răi prin ceea ce spune comunitatea voastră despre voi, fie că vă respectă, fie că vă exclude... În cultura rușinii, viața morală nu este bazată pe principiile despre ce este bine și ce este rău; ea este bazată pe opiniile despre cine și ce trebuie inclus și cine sau ce trebuie exclus ...

Într-un sistem moral bazat pe includere și excludere, fiecare este în mod continuu nesigur. Nu există standarde permanente, doar schimbarea judecăților făcute de oameni în general. Este o cultură caracterizată de suprasensibilitate, reacție exagerată și panică morală frecventă cu privire la ce trebuie considerat că este bine sau rău, în timp ce fiecare se simte obligat să fie de acord cu opiniile populare ...

Cultura vinovăției poate fi dezagregabilă, dar cel puțin puteți urî păcatul și să-l iubiți încă pe păcătos. Cultura modernă a rușinii, după cum se presupune, prețuiește includerea și toleranța, dar poate fi neobișnuit de severă pentru cei care nu sunt de acord cu ea și pentru cei care sunt diferiți de majoritatea oamenilor”²⁵.

În contrast cu aceasta, „stânca Mântuitorului nostru”²⁶ este o temelie stabilă și permanentă de dreptate și virtute. Este mult mai bine să avem legea neschimbată a lui Dumnezeu prin care putem alege și controla destinul nostru și nu să fim dependenți de regulile schimbătoare ale mulțimilor care își

exercită influența colectivă prin rețelele de socializare. Este mult mai bine să cunoaștem adevărul decât să „[plutim] încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură”²⁷. Este mult mai bine să ne pocăim și să ne străduim să trăim conform standardelor Evangheliei și nu să pretindem că nu există nimic drept sau greșit și să rămânem într-o situație neplăcută, în păcat și cu regrete.

Domnul a declarat: „Și glasul de avertizare se va îndrepta către toți oamenii, prin gura ucenicilor Mei, pe care i-am ales în aceste zile din urmă”²⁸. Ca străjeri și ucenici, noi nu putem fi neutri cu privire la această „cale nespus mai bună”²⁹. La fel ca Ezechiel, noi nu putem să vedem sabia venind asupra țării și „[să nu sunăm] din trâmbiță”³⁰. Aceasta nu înseamnă că trebuie să batem la ușa vecinului nostru sau să stăm în piața publică și să strigăm, „Pocăiți-vă!” Cu adevărat, când vă gândiți la aceasta, avem în Evanghelia restaurată ceea ce oamenii doresc, în realitate, în mod profund. Astfel, glasul

de avertizare este în general nu doar politic, ci, conform exprimării psalmistului, este un „[strigăt] de bucurie”³¹.

În editorialul publicației *Deseret News*, Hal Boyd a scris despre un exemplu al modului în care faptul de a păstra tăcerea cu privire la un anumit subiect constituie un deserviciu pentru ceilalți. El a observat că, în timp ce ideea căsătoriei este încă o problemă de „dezbatere intelectuală” printre elite în societatea americană, căsătoria însăși nu este pentru ei un subiect de dezbatere despre ceea ce fac ei. „Elitele se căsătoresc și rămân căsătorite și se asigură ca și copiii lor să se bucure de beneficiile unei căsnicii stabile... Totuși, problema este că [ele] tind să nu predice ceea ce pun în aplicare.” Ele nu vor să „impună” celor care ar putea într-adevăr să aibă nevoie de conducerea lor morală, dar „poate este timpul ca cei care au familii educate și puternice să nu se mai pretindă neutri și să înceapă să predice ceea ce practică ei cu privire la căsătorie și rolul de părinți... [și] să-i ajute pe

semenii lor americani să urmeze și ei aceste lucruri”³².

Avem încredere că în special voi, cei din generația care se ridică, tineri și tineri adulți pe care Dumnezeu trebuie să se bazeze pentru succesul lucrării Sale în anii viitori, veți susține învățăturile Evangheliei și standardele Bisericii atât în public, cât și în particular. Nu-i abandonați pe cei care ar primi adevărul, ca să nu se poticneasă și să nu rămână în ignoranță. Nu cedați noțiunilor false de toleranță sau fricii – frica de neplăcere, dezaprobare sau chiar suferință. Amintiți-vă promisiunea Salvatorului:

„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe [profeții] care au fost înainte de voi”³³.

În final, toți suntem răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru alegerile noastre și viețile pe care le trăim. „Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi ridicat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine, pentru ca tot așa cum Eu am fost înălțat de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați pentru faptele lor, fie că ele sunt bune sau rele”³⁴.

Recunoscând supremația Domnului, doresc să închei folosind cuvintele lui Alma:

„Și acum, frații mei, îmi doresc din adâncul inimii, da, cu mare îngrijorare, chiar până la durere, ca voi să ... vă lepădați de păcatele voastre și să nu amânați ziua pocăinței voastre;

Ci să vă umiliți înaintea Domnului și să strigați numele Lui sfânt și să

vegheați și să vă rugați fără răgaz pentru ca să nu fiți ademeniți mai presus decât ceea ce voi puteți duce și astfel să fiți conduși de către Spiritul Sfânt...

Având credință în Domnul; având speranța că veți primi viață veșnică; având întotdeauna dragostea de Dumnezeu în inimile voastre pentru ca să fiți înălțați în ziua din urmă și să intrați în odihna Lui”³⁵.

Sper ca fiecare dintre noi să putem spune ca David: „Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău și mântuirea Ta, Și nu ascund bunătatea și credincioșia Ta în adunarea cea mare. Tu, Doamne, nu-mi vei opri îndurările Tale”³⁶. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE.

1. Vezi Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike și David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), p. 344.
2. Vezi Ezechiel 1-3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, p. 344.
3. Ezechiel 33:3-4.
4. Ezechiel 33:6.
5. Ezechiel 33:7.
6. Ezechiel 33:8-9, 14, 16.
7. Ezechiel 33:13.
8. Ezechiel 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2 Nefi 2:27.
11. Doctrină și legăminte 88:81.
12. Luca 10:30.
13. Luca 10:27.
14. Doctrină și legăminte 38:41.
15. Doctrină și legăminte 121:41.
16. Doctrină și legăminte 121:43.
17. Vezi Doctrină și legăminte 68:25.
18. Doctrină și legăminte 93:40.
19. Enos 1:3-4; subliniere adăugată. După cum a explicat președintele Russell M. Nelson în

conferința generală care a avut loc cu șase luni în urmă: „Dragii mei frați și dragile mele surori, bucuria pe care o simțim nu are nimic de-a face cu împrejurările din viața noastră, ci are de-a face în totalitate cu țelul principal al vieții noastre... Bucuria vine de la El și datorită lui [Isus Hristos]. El este sursa întregii bucurii”. („Bucurie și supraviețuire spirituală”, *Liahona*, nov. 2016, p. 82).

20. Matei 4:17.

21. Matei 7:13-14.

22. Luca 5:32.

23. Matei 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), p. 33.

25. David Brooks, „The Shame Culture”, *New York Times*, 15 mar. 2016, A29.

26. Helaman 5:12.

27. Efeseni 4:14. Trebuie să ne amintim că unii pe care căutam să-i avertizăm poate nu vor realiza că ei sunt într-o situație periculoasă. Domnul vorbește despre mulți oameni din zilele noastre când spune:

„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi [cu adevărat]” (Apocalipsa 3:17-18).

28. Doctrină și legăminte 1:4; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 1:5.

29. 1 Corinteni 12:31.

30. Ezechiel 33:6.

31. Psalmii 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, „Hey Progressive Elites! It's Time to Preach What You Practice”, *Deseret News*, 20 oct. 2016, deseretnews.com. El l-a citat, de asemenea, pe sociologul W. Bradford Wilcox de la Universitatea din Virginia.

33. Matei 5:11-12.

34. 3 Nef 27:14.

35. Alma 13:27-29.

36. Psalmii 40:10-11.

Vârstnicul Joaquín E. Costa
din Cei Șaptezeci

Pentru prietenii și simpatizanții Bisericii

Dacă plătiți prețul necesar pentru a primi revelație, dacă dați dovadă de umilință, citiți, vă rugați și vă pocăiți, cerurile se vor deschide și veți ști că Isus este Hristosul.

În după-amiaza zilei de vineri, 16 septembrie 1988, am fost botezat în casa de întruniri a episcopiei Vicente López, din Buenos Aires, Argentina, și am devenit membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Am fost botezat de către un foarte bun prieten, Alin Spannaus, și m-am simțit fericit, ușurat și am avut dorința de a învăța mai multe.

Astăzi, doresc să vă împărtășesc unele dintre lecțiile pe care le-am învățat de-a lungul călătoriei mele către botez – lecții care sper să vă fie de folos tuturor celor dintre dumneavoastră care ascultați cuvintele mele și nu sunteți încă membri ai Bisericii. Mă rog ca inima dumneavoastră să fie atinsă de Spirit așa cum a fost a mea.

În primul rând, faptul de a vă întâlni cu misionarii

De ce o persoană care nu se confruntă cu încercări dificile sau care nu are întrebări la care caută răspuns ar fi interesată să se întâlnească cu misionarii și să asculte lecțiile lor? În cazul meu, a fost dragostea – dragostea pentru o fată pe nume Renee. M-am îndrăgostit

de ea și doream să mă căsătoresc cu ea. Ea era diferită și avea standarde diferite față de majoritatea tinerelor fete pe care le știam. Însă ea a fost cea de care m-am îndrăgostit și am cerut-o în căsătorie – iar ea a spus nu!

N-am înțeles de ce. Eu credeam că eram un tânăr foarte atrăgător. Eram arătos, avem 24 de ani, absolvisem facultatea și aveam o slujbă foarte

bună. Ea mi-a vorbit despre țelurile ei – de a se căsători doar cu cineva care era demn de a intra în templu, de a avea o familie eternă – și a refuzat cererea mea. Am dorit să continuu această relație, așa că am fost de acord să mă întâlnesc cu misionarii. Este acesta un motiv bun pentru a te întâlni cu misionarii? Pentru mine a fost.

Când m-am întâlnit prima dată cu misionarii, nu am înțeles prea mult din ceea ce mi-au spus și, ca să fiu sincer, probabil că nu am fost prea atent la ce spuneau. Inima mea nu era dispusă să accepte o nouă religie. Tot ceea ce doream era să dovedesc că se înșelau și să am mai mult timp pentru a o convinge pe Renee să se căsătorească cu mine.

Astăzi, unii dintre copiii mei slujesc în misiuni iar alții au slujit deja și înțeleg sacrificiile pe care acești tineri băieți și tinere fete le fac pentru a propovădui Evanghelia lui Isus Hristos. Acum îmi doresc să le fi acordat mai multă atenție vârstnicilor Richardson, Farell și Hyland, misionarii minunați care m-au învățat.

Așadar, prima mea lecție: Vă rog pe dumneavoastră, prieteni și simpatizanți ai Bisericii, *ca, după ce i-ați întâlnit pe misionari, să îi tratați cu seriozitate; aceștia sacrifică ani importanți din viața lor doar pentru dumneavoastră.*

În al doilea rând, faptul de a merge la Biserică

Prima dată când am participat la o adunare a Bisericii am auzit multe cuvinte care nu aveau sens pentru mine. Cine erau albinele? Ce era Preoția aaronică? Societatea de Alinare?

Dacă participați la o adunare a Bisericii pentru prima dată și vă simțiți confuz din cauza unor lucruri pe care nu le înțelegeți, nu vă faceți griji! Nici eu nu înțelegeam multe lucruri. Dar încă

Îmi amintesc îndemnul și sentimentele de pace și bucurie pe care nu le mai simțisem înainte. Nu am știut acest lucru atunci, dar Duhul Sfânt îmi șoptea la ureche și în inimă: „Este adevărat”.

Așadar, permiteți-mi să exprim această lecție într-o frază: *Dacă vă simțiți confuz, nu vă îngrijorați – aduceți-vă aminte de sentimentele pe care le-ați avut, acestea vin de la Dumnezeu.*

În al treilea rând, faptul de a citi Cartea lui Mormon

După câteva întâlniri cu misionarii, nu am simțit că progresam. Nu am simțit că promisem o confirmare despre veridicitatea Evangheliei.

Într-o zi, Renee m-a întrebat: „Citești din Cartea lui Mormon?”

I-am răspuns: „Nu”. Îi ascultam pe misionari – nu era suficient?

Cu lacrimi în ochi, Renee m-a asigurat că ea primise confirmarea veridicității Cărții lui Mormon și mi-a explicat că singura cale prin care puteam să știu dacă este adevărată este – încercați să ghiciți – să o citesc! Și, apoi, să întreb.

Citiți, cugetați în inima dumneavoastră și „[întrebați-L] pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos... cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos” (Moroni 10:4) dacă este adevărată Cartea lui Mormon, dacă aceasta este Biserica adevărată.

Așadar, cea de-a treia lecție exprimată într-o frază: *Atunci când veți primi aceste lucruri – Cartea lui Mormon – și sunteți rugați să le citiți și să-l întrebați pe Dumnezeu dacă sunt adevărate, pur și simplu faceți așa!*

În ultimul rând, faptul de a ne pocăi

Ultimul lucru pe care doresc să-l împărtășesc este despre pocăință. După ce am terminat toate lecțiile cu

misionarii, încă nu eram convins că trebuia să fac o schimbare în viața mea. Vârșnicul Cutler, un misionar tânăr și încrezător, care nu vorbea bine limba spaniolă, mi-a spus într-o zi: „Joaquin, hai să citim Alma 42 și vom include numele tău în timp ce citim”.

Am crezut că era o prostie, însă am făcut așa cum mi-a cerut vârsnicul Cutler și am citit versetul 1: „Și acum, fiul meu [Joaquin], eu îmi dau seama că este ceva mai mult care îți îngrijorează mintea, ceva ce tu nu poți înțelege”. Ah! Cartea îmi vorbea.

Și am citit în versetul 2: „Acum iată, fiul meu [Joaquin], îți voi explica acest lucru” și, apoi, a fost descrisă căderea lui Adam.

Și, apoi, în versetul 4: „Și astfel noi vedem că a existat un timp dat [lui Joaquin] să se pocăiască”...

Am continuat să citim încet, câte un verset, până când am ajuns la ultimele trei versete. Apoi, am fost impresionat de o putere mare. Cartea mi se adresa în mod *direct* și am început să plâng în timp ce citeam: „Și acum, [Joaquin], fiul meu, doresc ca tu să nu mai lași aceste

lucruri să te tulbure, ci să lași numai păcatele tale să te tulbure, cu acea tulburare care te va coborî pe tine către pocăință” (versetul 29).

Acum îmi dau seama că am așteptat să primesc revelație fără să plătesc prețul. Până atunci, nu vorbisem niciodată cu Dumnezeu cu adevărat și ideea de a vorbi cu cineva care nu era prezent părea o prostie. A trebuit să devin umil și să fac ceea ce mi se cerea să fac, chiar dacă mintea mea lumească considera că acel lucru era o prostie.

În acea zi, mi-am deschis inima Spiritului, am avut dorința de a mă pocăi și am dorit să fiu botezat. Înainte de această experiență, consideram că pocăința era ceva negativ, asociat doar cu păcatul și greșeala, însă, dintr-o dată, am privit-o având o nouă perspectivă – ca fiind ceva pozitiv ce înlătură obstacolele din calea către fericire și progres.

Vârșnicul Cutler este astăzi aici și doresc să-i mulțumesc pentru că m-a ajutat să înțeleg. De atunci, fiecare decizie pe care am luat-o în viața mea a fost influențată de acel moment în care am fost umil și m-am rugat pentru

a fi iertat, iar ispășirea lui Isus Hristos, care a fost făcută și pentru mine, a devenit parte din viața mea.

Așadar, ultima lecție exprimată într-o frază: *Trăiți procesul pocăinței; nimic nu vă poate apropia mai mult de Domnul Isus Hristos ca dorința de a vă schimba.*

Dragul meu simpatizant, prieten al Bisericii, dacă ascuți cuvintele mele astăzi, ești foarte aproape de a avea parte de cea mai mare bucurie. Ești aproape!

Permiteți-mi să vă adresez această invitație, cu tot entuziasmul inimii mele și din adâncul sufletului meu: Mergeți și fiți botezați! Este cel mai bun lucru pe care îl veți face. Va schimba nu doar viața dumneavoastră, dar și pe cea a copiilor și nepoților dumneavoastră.

Domnul m-a binecuvântat cu o familie. M-am căsătorit cu Renee și avem patru copii frumoși. Și, deoarece am fost botezat, pot, asemenea profetului Lehi din vechime, să-i invit să ia cu mine din fructul pomului vieții, care reprezintă dragostea lui Dumnezeu (vezi 1 Nefi 8:15; 11:25). Îi pot ajuta să vină la Hristos.

Așadar, vă rog să vă gândiți la experiențele mele și (1) să îi tratați pe misionari cu mare seriozitate, (2) să mergeți la Biserică și să vă amintiți de sentimentele spirituale, (3) să citiți din Cartea lui Mormon și să-L întrebați pe Dumnezeu dacă este adevărată și (4) să trăiți procesul pocăinței și să fiți botezați.

Vă depun mărturie că, dacă plătiți prețul necesar pentru a primi revelație, dacă dați dovadă de umilință, citiți, vă rugați și vă pocăiți, cerurile se vor deschide și veți ști, așa cum știu și eu, că Isus este Hristosul, că El este Salvatorul meu și al dumneavoastră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul S. Mark Palmer
din Cei Șaptezeci

Isus S-a uitat țință la el [și] l-a iubit

Oricând simțiți că vi se cere să faceți un lucru greu, gândiți-vă că Domnul Se uită țință la dumneavoastră, vă iubește și vă invită să-L urmați.

Acum câțiva ani, am fost chemat, împreună cu soția mea, Jacqui, să prezidez asupra Misiunii Spokane, Washington. Am ajuns la locul misiunii cu sentimente de teamă și entuziasm, gândindu-ne la responsabilitatea de a lucra cu atât de mulți tineri misionari remarcabili. Ei proveneau din multe medii diferite și, curând, au devenit ca propriii noștri fii și propriile noastre fiice.

Deși cei mai mulți se descurcau minunat, câțiva dintre ei făceau eforturi mari pentru a ajunge la nivelul așteptărilor chemării lor. Îmi amintesc de un misionar care mi-a spus: „Stimate președinte, pur și simplu, nu-mi plac

oamenii”. Câțiva mi-au spus că le lipsea dorința de a urma regulile oarecum stricte ale misionarilor. Mi-am făcut griji și m-am întrebat ce puteam face pentru a schimba inimile acelor câțiva misionari care nu cunoscuseră încă bucuria de a fi supus.

Într-o zi, în timp ce conduceam mașina printre lanurile de grâu de pe colinele ușor înclinate de-a lungul graniței dintre Washington și Idaho, ascultam o înregistrare a Noului Testament. În timp ce ascultam relatarea familiară despre tânărul bogat care a venit la Salvator pentru a-L întreba ce ar putea să facă pentru a avea viață veșnică, am primit o revelație personală neașteptată,

dar profundă, revelație care este acum o amintire sacră.

După ce am ascultat cum Isus a enumerat poruncile și tânărul a răspuns că el respectase toate acestea din tinerețea sa, am ascultat cu atenție ca să aud blânda corecție a Salvatorului: „Îți lipsește un lucru... vinde tot ce ai... și urmează-Mă”¹. Dar, spre uimirea mea, am auzit în schimb opt cuvinte înaintea acelei părți a versetului, cuvinte pe care mi se părea că nu le mai auzisem și nu le mai citisem niciodată înainte. Era ca și cum ele fuseseră adăugate scrip-turilor. M-am minunat de înțelegerea inspirată care mi-a fost dezvăluită după aceea.

Care au fost aceste opt cuvinte care au avut un efect atât de profund? Ascultați ca să vedeți dacă puteți recunoaște aceste cuvinte aparent obișnuite, care se găsesc doar în Evanghelia după Marcu, nu și în alte relatări ale Evangheliei:

„A alergat la El un om... și L-a întrebat: «Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»...

I-a zis Isus ...

«Cunoști poruncile: Să nu preacur-vești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.»

El I-a răspuns: «Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă încă din tinerețea mea».

Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit, și i-a zis: «Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă săracilor, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă»².

„Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit.”

Când am auzit aceste cuvinte, mi-a apărut în minte o imagine vie a Domnului nostru care S-a oprit și *S-a uitat țintă* la acest tânăr. *S-a uitat țintă* – ca și cum S-ar fi uitat adânc și pătrun-zător în sufletul lui, recunoscându-i bunătatea și, de asemenea, potențialul și distingând nevoia lui cea mai mare.

Apoi, cuvintele simple – Isus *l-a iubit*. El a simțit o dragoste și o compasiune copleșitoare pentru acest tânăr bun și *datorită* acestei dragoste și *cu* această dragoste, Isus a cerut chiar mai mult de la el. Mi-am imaginat cum trebuia să se fi simțit acest tânăr înconjurat de o astfel de dragoste chiar în timp ce i se cerea să facă ceva atât de greu cum era să vândă tot ce avea și să dea banii săracilor.

În acel moment, am știut că nu doar inimile unora dintre misionarii noștri aveau nevoie să se schimbe. Și inima mea avea nevoie să se schimbe. Între-barea nu mai era: „Ce face un președin-te de misiune frustrat să determine să se comporte mai bine un misionar care se silește din răpateri?”. În schimb, era: „Cum pot să fiu plin de dragos-te asemănătoare cu cea a lui Hristos,

astfel încât un misionar să poată simți prin mine dragostea lui Dumnezeu și dorința de a se schimba?”. Cum pot să *mă uit țintă* la el în același fel în care Domnul S-a uitat țintă la tânărul bogat, văzând cine este cu adevărat și cine poate deveni, și nu doar să văd ce face și ce nu face? Cum pot să fiu mai asemănător Salvatorului?

„Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit.”

Începând din acel moment, când m-am confruntat cu un tânăr misionar sau o tânără misionară care se lupta cu vreun aspect al supunerii, în inima mea vedeam un tânăr credincios sau o tână-ră credincioasă care acționase conform dorinței de a veni în misiune. Atunci am putut să spun cu toată simțirea unui părinte blând³: „Dragă vârstnic sau dragă soră, dacă nu te-aș iubi, nu mi-ar păsa ce se întâmplă în misiunea ta. Dar te iubesc cu adevărat și, deoarece te iubesc, îmi pasă cine vei deveni. Deci, te invit să schimbi acele lucruri care sunt grele pentru tine și să devii cine dorește Domnul să fi”.

De fiecare dată când mergeam să intervievez misionari, mă rugam, mai întâi, pentru darul carității, să pot vedea pe fiecare vârstnic așa cum îl vede Domnul și pe fiecare soră așa cum o vede Domnul.

Înainte de conferințele de zonă, când sora Palmer și cu mine îi întâm-pinam pe misionari unul câte unul, mă opream și priveam adânc în ochii lor, *uitându-mă țintă* la ei – un interviu fără cuvinte – și atunci, fără greș, eram umplut de o mare *dragoste* față de acești fii prețioși și aceste fiice prețioase ale lui Dumnezeu.

Am învățat multe lecții care mi-au schimbat viața din această experiență personală profundă, pe care am avut-o citind capitolul 10 din Marcu. Iată patru dintre aceste lecții care cred că ne vor ajuta pe fiecare dintre noi:

1. **Pe măsură ce învățăm să-i privim pe alții așa cum îi privește Domnul și nu cu propriii ochi, dragostea noastră pentru ei va crește și va crește și dorința noastră de a-i ajuta.** Vom vedea în alții potențialul pe care, probabil, nu îl văd în ei înșiși. Cu dragoste asemănătoare cu cea a lui Hristos nu ne va fi teamă să vorbim cu mult curaj, deoarece „dragostea desăvârșită izgonește frica”⁴. Și nu vom renunța niciodată, amintindu-ne că aceia care sunt cel mai greu de iubit au nevoie cel mai mult de dragoste.
2. **Niciun fel de proces de predare sau de învățare adevărată nu se poate desfășura cu frustrare sau mânie, iar inimile nu se vor schimba dacă dragostea nu este**

prezentă. Fie că acționăm în rolurile noastre de părinți, învățători sau conducători, predarea adevărată nu va avea loc decât într-o atmosferă de încredere, nu una de condamnare. Căminele noastre trebuie să fie întotdeauna adăposturi sigure pentru copiii noștri – nu medii ostile.

3. **Nu trebuie niciodată să ne retragem dragostea pentru un copil, un prieten sau un membru al familiei care nu reușește să fie la înălțimea așteptărilor noastre.** Nu știm ce s-a întâmplat cu tânărul bogat după ce a plecat întristat, dar sunt sigur că Isus l-a iubit în continuare într-un mod perfect, chiar dacă el a ales calea mai ușoară. Poate mai târziu în viața lui, când a descoperit că marile sale averi sunt

fără valoare, și-a amintit și a acționat conform experienței unice pe care a trăit-o când Domnul său l-a privit țință, l-a iubit și l-a invitat să-L urmeze.

4. **Deoarece ne iubește, Domnul așteaptă mult de la noi.** Dacă suntem umili, vom primi cu bucurie invitațiile Domnului de a ne pocăi, de a ne sacrifica și de a sluji, considerându-le o dovadă a dragostei Sale perfecte față de noi. În cele din urmă, o invitație de a ne pocăi este și o invitație de a primi darul minunat al iertării și al păcii. Prin urmare, „nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștră de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește”⁵.

Și acum, dragii mei frați și dragile mele surori, oricând simțiți că vi se cere să faceți un lucru greu – să renunțați la un obicei nepotrivit sau la o dependență, să lăsați deoparte preocupările lumești, să renunțați la o activitate preferată deoarece este ziua de sabbat, să iertați pe cineva care v-a nedreptățit – gândiți-vă la Domnul care *Se uită țință* la dumneavoastră, *vă iubește* și vă invită să nu vă faceți griji și *să-L urmați*. Și mulțumiți-I pentru că vă iubește îndeajuns să vă invite să faceți mai mult.

Depun mărturie despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, și aștept cu nerăbdare ziua în care el ne va îmbrățișa pe fiecare dintre noi, *uitându-Se țință* la noi și înconjurându-ne cu *dragostea* Sa perfectă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Marcu 10:21.
2. Marcu 10:17-21; subliniere adăugată.
3. Vezi 1 Nefi 8:37.
4. 1 Ioan 4:18.
5. Evrei 12:5-6.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cum vă ajută Duhul Sfânt?

Duhul Sfânt avertizează, Duhul Sfânt mângâie și Duhul Sfânt depune mărturie.

Nu demult, într-o seară de luni, soția mea, Lesa, și cu mine, ne-am oprit la casa unei familii tinere din cartierul nostru. În timp ce eram acolo, familia ne-a invitat să rămânem pentru seara în familie spunându-ne că fiul lor, în vârstă de 9 ani, a pregătit lecția. Bineînțeles că am rămas!

După imnul de deschidere, rugăciune și trecerea în revistă a lucrurilor administrative a familiei, copilul de 9 ani a început citind o întrebare pătrunzătoare din lecția sa scrisă de mână: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”. Această întrebare a condus la o discuție, în familie, plină de învățăminte în care fiecare a împărtășit idei și cunoștințe. Am fost impresionat de felul în care învățătorul nostru a pregătit lecția și de întrebarea lui foarte bună, care m-a pus pe gânduri de multe ori.

De atunci, am continuat să-mi adresez întrebarea: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?” – o întrebare relevantă, în mod special pentru copiii de la Societatea Primară care împlinesc opt ani și se pregătesc pentru botez și pentru acei copii care au fost botezați de curând și au primit darul Duhului Sfânt. Este

relevantă, de asemenea, pentru miile de recent convertiți.

Vă invit pe fiecare în parte, mai ales pe copiii de la Societatea Primară, să vă gândiți la întrebarea: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”. În timp ce cugetam asupra acestei întrebări, am reflectat imediat asupra unei experiențe din tinerețe. Aceasta este o povestire pe care am spus-o vârstnicului Robert D. Hales la scurt timp după ce am fost chemat să slujesc în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe care a inclus-o într-un articol dintr-o revistă a Bisericii pe care l-a scris despre viața mea¹. Unii dintre

dumneavoastră poate că au auzit povestirea, însă probabil că mulți nu.

Când aveam aproximativ 11 de ani, tatăl meu și cu mine ne-am dus într-o drumeție, într-o zi de vară toridă, în munții din apropierea casei noastre. În timp ce tatăl meu urca pe cărarea abruptă, eu săream de pe o stâncă mare pe alta, de-a lungul cărării. Intenționând să urc pe una dintre stâncile mari, am început să mă cațăr către vârful acesteia. În timp ce făceam aceasta, am fost surprins când tata m-a prins de curea și m-a tras, repede, jos spunând: „Nu te cățara pe acea stâncă. Hai să mergem doar pe cărare”.

După câteva minute, în timp ce priveam în jos de pe cărare, am fost uimiți când am văzut un șarpe cu clopoței mare stând la soare chiar pe vârful stâncii pe care intenționasem să mă cațăr.

Mai târziu, în timp ce mergeam cu mașina acasă, știam că tatăl meu aștepta să-l întreb: „Cum ai știut că șarpele era acolo?”. Așadar, am întrebat, iar întrebarea mea a dus la o discuție despre Duhul Sfânt și cum poate El să ne ajute. Nu am uitat niciodată ce am învățat în acea zi.

Puteți vedea cum m-a ajutat Duhul Sfânt? Sunt etern recunoscător pentru că tatăl meu a ascultat de glasul slab și liniștit al Duhului Sfânt, pentru că este posibil să-mi fi salvat viața.

Ce știm despre Duhul Sfânt

Înainte să continuăm să ne gândim la întrebarea „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”, haideți să trecem în revistă unele dintre lucrurile pe care Domnul le-a revelat despre Duhul Sfânt. Există multe adevăruri eterne pe care le-am putea examina, însă astăzi ne vom concentra doar asupra a trei dintre ele.

Primul, Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. Aflăm acest

adevăr în primul articol de credință: „Noi credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt”².

Al doilea, Duhul Sfânt este un personaj de spirit, după cum este descris în scriptura din zilele noastre: „Tatăl are un trup din carne și oase tot atât de tangibil ca și cel al omului; Fiul, de asemenea; dar Duhul Sfânt nu are trup din carne și oase, ci este un personaj de spirit. Dacă nu era așa, Duhul Sfânt nu putea trăi în noi”³. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt are un trup spiritual, nu ca Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, care au trupuri fizice. Acest adevăr clarifică celelalte nume date Duhului Sfânt și care ne sunt cunoscute, inclusiv Spiritul Sfânt, Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul Domnului, Spiritul Sfânt al făgăduinței și Mângâietorul.⁴

Al treilea, darul Duhului Sfânt este primit prin așezarea mâinilor. Această rânduială, care urmează după botez, ne face demni de însoțirea permanentă a Duhului Sfânt.⁵ Pentru a înfăptui această rânduială, deținători demni ai Preoției lui Melhisedec își așează mâinile pe capul persoanei⁶, rostesc numele persoanei, își declară autoritatea preoției și, în numele lui Isus Hristos, confirmă persoana ca membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și rostesc propoziția importantă: „Primește-L pe Duhul Sfânt”.

Cum vă ajută Duhul Sfânt?

Cu cea simplă trecere în revistă a acestor trei adevăruri cheie despre Duhul Sfânt, revenim la prima noastră întrebare: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”.

Duhul Sfânt avertizează

Așa cum am descris în experiența mea din copilărie, Duhul Sfânt vă poate ajuta avertizându-vă din timp asupra pericolelor fizice și spirituale. Am

învățat, din nou, despre rolul important de avertizare al Duhului Sfânt în timp ce slujeam în Președinția zonei, în Japonia.

În acel timp, am lucrat îndeaproape de Reid Tateoka, președintele Misiunii Sendai, Japonia. Ca parte a programului său de misionar obișnuit, președintele Tateoka a planificat o adunare pentru conducătorii din misiune din partea de sud a misiunii sale. Cu câteva zile înainte de adunare, președintele Tateoka a simțit un îndemn, un sentiment în inima lui, de a invita *toți* misionarii din acea zonă la adunarea pentru conducători, în locul numărului mic de surori și vărstnici desemnați.

Când și-a anunțat intenția, i-a fost adus aminte că acea adunare nu era destinată tuturor misionarilor, ci doar conducătorilor din misiune. Cu toate acestea, a lăsat deoparte planul normal pentru a putea urma îndemnul pe care l-a primit, a invitat, la adunare, toți misionarii care slujeau în multe orașe de pe coastă, inclusiv în orașul Fukushima. În ziua stabilită, 11 martie 2011, misionarii s-au adunat împreună pentru adunarea extinsă a misiunii, în orașul Koriyama, un oraș departe de țarm.

În timpul acelei adunări, un seism cu magnitudinea 9 și un tsunami au lovit regiunea din Japonia în care era localizată Misiunea Sendai. În mod

tragic, multe orașe de coastă – inclusiv acelea din care se adunaseră misionarii – au fost devastate și au suferit multe pierderi de vieți omenești. Și, în orașul Fukushima a avut loc, după aceea, un incident nuclear.

Deși casa de întruniri în care misionarii au avut adunarea în aceea zi a fost avariata de seism, prin urmare îndemnurilor primite de la Duhul Sfânt, președintele și sora Tateoka și toți misionarii erau adunați în siguranță. Erau într-o zonă sigură, la mulți kilometri depărtare de dezastrul provocat de tsunami și de contaminarea nucleară.

Când dați ascultare îndemnurilor primite de la Duhul Sfânt – îndemnuri care sunt de cele mai multe ori blânde și liniștite – ați putea fi îndepărtat, fără nici măcar să știți, de vreun pericol spiritual și temporal.

Dragi frați și surori, Duhul Sfânt vă va ajuta avertizându-vă, așa cum a făcut cu tatăl meu și cu președintele Tateoka.

Duhul Sfânt mângâie

Pentru a răspunde, mai departe, la întrebarea „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”, haideți să explorăm rolul Său de Mângâietor. Evenimente neașteptate din viața noastră, a tuturor, cauzează tristețe, durere și dezamăgire. Totuși, în mijlocul acestor încercări, Duhul Sfânt ne slujește într-unul dintre rolurile Sale importante – acela de Mângâietor, care este, de fapt, unul dintre numele Lui. Aceste cuvinte liniștitoare, de asigurare ale lui Isus Hristos descriu acest rol sacru: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac”⁷.

Pentru a ilustra aceasta mai detaliat, voi împărtăși relatarea adevărată despre o familie cu cinci copii care, cu câțiva ani în urmă, s-a mutat din Los Angeles într-o comunitate mică. Cei

doi fii mai mari au început să participe la activitățile sportive ale liceului și să petreacă timp cu prieteni, conducători și antrenori – dintre care mulți erau membri credincioși ai Bisericii. Aceste relații au ajutat ca Fernando, cel mai mare, și fratele lui mai tânăr, să ajungă să fie botezați.

Mai târziu, Fernando s-a mutat de acasă, și-a continuat educația și a jucat fotbal în echipa universității. S-a căsătorit, în templu, cu Bayley, fata de care s-a îndrăgostit la liceu. În timp ce Fernando și Bayley își terminau educația, așteptau cu nerăbdare nașterea primului lor copil – o fetiță. Dar în timp ce familiile lor îi ajutau pe Fernando și pe Bayley să se mute înapoi acasă, Bayley și sora ei au fost cu mașina pe autostradă când a avut loc un accident tragic care a inclus mai multe vehicule. Bayley și fiica ei nenăscută și-au pierdut viața.

Cu toate acestea, pe cât de profundă a fost durerea lui Fernando și cea a părinților și fraților lui Bayley, pe atât de profundă au fost pacea și mângâierea pe care le-au simțit aproape instantaneu. Duhul Sfânt, în rolul Său de Mângâietor, l-a întărit, cu adevărat, pe Fernando de-a lungul acestei suferințe incomprehensibile. Spiritul a transmis o pace trainică ce l-a ajutat pe Fernando să aibă o atitudine de iertare și dragoste față de cei implicați în tragicul accident.

Părinții lui Bayley l-au sunat pe fratele ei, care slujea în misiune când a

avut loc accidentul. Într-o scrisoare, el a descris sentimentele pe care le-a avut când a auzit veștile tulburătoare despre sora sa preaiubită: „A fost minunat să vă aud glasurile atât de calme în mijlocul furtunii. Nu știam ce să spun ... Mă puteam gândi doar la faptul că sora mea nu va mai fi acolo când voi veni acasă ... Am fost alinat de mărturiile voastre infailibile despre Salvator și planul Său. Același spirit plăcut, care aproape că mă face să plâng când studiez și propovăduiesc, mi-a umplut inima. Am fost alinat și mi s-a amintit de lucrurile pe care le știu”⁸.

Duhul Sfânt vă va ajuta alinându-vă, așa cum i-a alinat pe Fernando și pe familia lui Bayley.

Duhul Sfânt depune mărturie

De asemenea, Duhul Sfânt depune mărturie despre Tatăl și despre Fiul și despre tot adevărul.⁹ Domnul, adresându-Se ucenicilor Săi, a spus: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl... El va mărturisi despre Mine”¹⁰.

Pentru a putea descrie rolul prețios al Duhului Sfânt în calitate de martor, voi continua povestirea despre Fernando și Bayley. Dacă vă aduceți aminte, am povestit că Fernando și fratele lui au fost botezați, însă părinții săi și cei trei frați mai tineri nu au fost. Și, în pofida faptului că, de-a lungul anilor, membrii familiei au fost invitați de

acțiunile și limbajul virtuozitate. Trebuie să-L preaslăvim pe Tatăl nostru Ceresc în căminele noastre, la Biserică și, oricând este posibil, în templul sfânt. Rămâneți aproape de Spirit și Spiritul va rămâne alături de dumneavoastră.

Mărturie

Închei acum cu invitația și mărturia mea fermă. Vă invit să trăiți mai pe deplin conform cuvintelor cântate atât de des de copiii de la Societatea Primară, cuvinte pe care sunt sigur că ei le recunosc: „Ascultați, cum a Duhului Sfânt șoptă, Lin, duios, spre noi se îndreaptă”¹¹.

Dragii mei frați și dragile mele surori, în vârstă și tineri, îmi depun mărturia despre existența glorioasă a ființelor divine care formează Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și Duhul Sfânt. Depun mărturie că unul dintre privilegiile de care ne bucurăm în calitate de sfinți din zilele din urmă, trăind în plenitudinea timpurilor, este darul Duhului Sfânt. Eu știu că Duhul Sfânt *vă ajută și vă va ajuta*. De asemenea, îmi adaug mărturia specială despre Isus Hristos și rolul Său în calitate de Salvator și Mântuitor al nostru și despre Dumnezeu în calitate de Tatăl nostru Ceresc. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Robert D. Hales, „Elder Gary E. Stevenson: An Understanding Heart,” *Liahona*, iunie 2015, p. 14.
2. Articolele de credință 1:1.
3. Doctrină și legăminte 130:22.
4. Vezi Mosia 18:13; Alma 5:46; 9:21; Doctrină și legăminte 88:3.
5. Vezi 1 Nefi 13:37; 2 Nefi 31:12; Doctrină și legăminte 121:46.
6. Vezi Doctrină și legăminte 138:33.
7. Ioan 14:16.
8. Corespondență personală, 18 dec. 2016.
9. Vezi Evrei 10:15; 2 Nefi 31:18; Iacov 4:13.
10. Ioan 15:26.
11. „Vocea liniștită și slabă”, *Cântece pentru copii*, Liahona, aprilie 2006.

multe ori să-i întâlnească pe misionari, aceștia au refuzat de fiecare dată.

După decesul dureros al lui Bayley și al fetei ei, membrii familiei lui Fernando au fost inconsolabili. Spre deosebire de Fernando și familia lui Bayley, ei nu au găsit alinare sau pace. Nu au putut înțelege cum putea fiul lor, alături de familia lui Bayley, să ducă povara lor grea.

În cele din urmă, au ajuns la concluzia că ceea ce fiul lor deținea și ei nu era Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos și că aceasta trebuia să fie sursa lui de pace și alinare. După ce și-au dat seama de acest lucru, au invitat misionarii să le propovăduiască Evanghelia. Drept rezultat, au dobândit propria mărturie despre mărețul plan al fericirii, care le-a adus pacea dulce și alinarea liniștitoare pe care le căutau cu disperare.

La două luni de la decesul lui Bayley și a nepoatei lor nenăscute, atât părinții lui Fernando, cât și doi frați mai tineri au fost botezați, confirmați și au primit darul Duhului Sfânt. Cel mai mic frate al lui Fernando așteaptă cu nerăbdare botezul său când va împlini opt ani. Fiecare dintre ei depune mărturie că Spiritul, Duhul Sfânt, le-a depus mărturie despre adevărul Evangheliei, făcându-i să aibă dorința de a fi botezați și de a primi darul Duhului Sfânt.

Dragi frați și surori, Duhul Sfânt vă va ajuta depunându-vă mărturie, așa cum a depus mărturie familiei lui Fernando.

Rezumat

Acum, să rezumăm. Am identificat trei adevăruri revelate care ne oferă o cunoaștere despre Duhul Sfânt. Acestea sunt următoarele: Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii, Duhul Sfânt este un personaj de spirit și darul Duhului Sfânt este primit prin așezarea mâinilor. Am identificat, de asemenea, trei răspunsuri la întrebarea: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”. Duhul Sfânt avertizează, Duhul Sfânt mângâie și Duhul Sfânt depune mărturie.

Demnitate pentru a păstra darul

Pentru aceia dintre dumneavoastră care se pregătesc să fie botezați și confirmați sau chiar și pentru aceia care au fost de curând sau de mult, este vital, pentru siguranța noastră fizică și spirituală, ca noi să păstrăm darul Duhului Sfânt. Începem să facem aceasta străduindu-ne să ținem poruncile, rugându-ne, în mod individual și cu familia, citind din scripturi și căutând să avem relații bazate pe iertare și dragoste cu membrii familiei și cu cei dragi nouă. Trebuie să ne păstrăm gândurile,

Vârstnicul C. Scott Grow
din Cei Șaptezeci

Și viața veșnică este aceasta

Dumnezeu vă cunoaște și vă invită să Îl cunoașteți.

Vă vorbesc vouă, celor din generația care se ridică – tineri și tineri adulți, necăsătoriți sau căsătoriți – viitorii conducători ai aces-tei Biserici a Domnului. Având în vede-re toată răutatea, tot haosul, toată frica și confuzia din lumea de azi, am să vă vorbesc cu claritate despre măreția și binecuvântarea de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Isus Hristos a predicat multe adevăruri care susțin mărețul plan al fericirii întoc-mit de Tatăl, rolul Său ca Salvator și locul vostru în planul etern a lui Dumnezeu. Mă voi concentra asupra a două dintre ele pentru a vă ajuta să vă înțelegeți *iden-titatea* de copii ai lui Dumnezeu și să vă cunoașteți *scopul* în viață.

Primul: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”¹.

Al doilea: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, sin-gurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”².

Vă rog să aveți în minte aceste adevăruri – ele ne învață *de ce* – în timp ce eu încerc să descriu *cum* putem ajunge, voi și cu mine, să Îl cunoaștem pe Dumnezeu.

Să-L cunoaștem prin rugăciune

Dragi tineri prieteni, putem să începem să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin rugăciune.

În data de 7 aprilie 1829, Oliver Cowdery, în vârstă de 22 de ani, a înce-put munca sa de copist pentru Joseph Smith, pe-atunci în vârstă de 23 de ani. Ei erau tineri ca și voi. Oliver a cerut o confirmare de la Dumnezeu cu privire la restaurare și rolul lui în ea. Ca răs-puns, el a primit următoarea revelație:

„Iată, tu știi că tu M-ai întrebat și că Eu ți-am luminat mintea ...

Da, îți spun ca tu să poți ști că nu există nimeni altul în afară de Dumnezeu care să cunoască gândurile și intențiile inimii tale ...

Dacă dorești o altă mărturie, îndreaptă-ți gândurile spre noaptea în care M-ai invocat în inima ta ...

Nu ți-am transmis Eu pace în sufletul tău ... ? Ce mărturie mai mare decât aceea de la Dumnezeu poți avea?”³.

Atunci când *vă* rugați având credință, veți simți dragostea lui Dumnezeu în timp ce spiritul Său vorbește sufletului *vostru*. Indiferent cât de singuri sau nesiguri vă simțiți uneori, nu sunteți singuri în această lume. Dumnezeu *vă* cunoaște, în mod personal. În timp ce vă rugați, veți ajunge să-L cunoașteți.

Să-L cunoaștem prin studiul scripturilor

În timp ce studiați scripturile nu învățați doar *despre* Salvator, ci, de fapt, puteți ajunge să-L *cunoașteți* pe Salvator.

În aprilie 1985, cu doar 13 zile înain-te de moartea sa, vârstnicul Bruce R.

McConkie a vorbit în timpul conferinței generale. El a încheiat cu această mărturie:

„Eu sunt unul dintre martorii Săi și, în curând, voi simți urmele cuielei în mâinile și picioarele Sale și Îi voi uda picioarele cu lacrimile mele.

Dar nu voi *ști* mai bine atunci decât *știi* acum că El este Fiul Atotputernic al lui Dumnezeu, că El este Salvatorul și Mântuitorul nostru și că salvarea vine numai prin și în sângele Său ispășitor și în niciun alt fel”⁴.

Noi, cei care L-am auzit pe vârstnicul McConkie vorbind în acea zi, nu vom uita niciodată ceea ce am simțit. În timp ce și-a început cuvântarea, el a dezvăluit *de ce* mărturia sa era atât de puternică. El a spus:

„Vorbind despre aceste lucruri minunate, voi folosi cuvintele mele proprii, deși dumneavoastră ați putea crede că sunt cuvinte din scripturi ...

Este adevărat că ele au fost proclamate la început de alții, *dar acum ele sunt ale mele*, căci Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu mi-a depus mărturie că ele sunt adevărate și, acum, este ca și cum Domnul mi le-a revelat mie în primul rând. Prin urmare, eu I-am *auzit* glasul și-I *cunosc* cuvântul”⁵.

În timp ce studiați scripturile și cugetați la conținutul lor, și voi veți auzi vocea lui Dumnezeu, veți cunoaște cuvintele Sale și Îl veți cunoaște. Dumnezeu vă va revela în mod personal adevărurile Sale eterne. Aceste doctrine și principii vor deveni o parte din voi și vor veni din adâncul sufletului vostru.

În plus, față de studiul personal, studiul scripturilor în familie este important.

Ne doream ca, în casa noastră, copiii noștri să recunoască glasul Spiritului. Noi credem că acest lucru s-a întâmplat pe măsură ce am studiat Cartea lui Mormon în fiecare zi, ca

familie. Mărturiile noastre au fost întărite în timp ce vorbeam despre adevăruri sacre.

Studiul scripturilor devine canalul prin care Spiritul oferă fiecăruia dintre noi îndrumare personalizată. În timp ce studiați scripturile în fiecare zi, singuri și cu familia voastră, *veți* învăța să recunoașteți glasul Spiritului și veți ajunge să Îl cunoașteți pe Dumnezeu.

Să-L cunoaștem îndeplinind voia Sa

Pe lângă faptul de a ne ruga și a studia scripturile, trebuie să facem voia Sa.

Salvatorul este exemplul nostru perfect. El a spus: „Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”⁶.

Când Salvatorul înviat a apărut nefiților, El a spus: „Și iată, Eu sunt lumina și viața lumii; și Eu am băut din cupa aceea amară pe care Tatăl Mi-a dat-o; și L-am slăvit pe Tatăl luând asupra Mea păcatele lumii, prin care Eu am împlinit *voia* Tatălui *în toate lucrurile* de la început”⁷.

Voi și cu mine facem voia Tatălui onorându-ne legămintele, ținând poruncile și slujind lui Dumnezeu și semenilor noștri.

Părinții soției mele, Rhonda, și ai mei sunt oameni obișnuiți – probabil ca părinții voștri. Dar un lucru pe care îl iubesc la părinții noștri este faptul că ei și-au dedicat viețile slujirii lui Dumnezeu și ne-au învățat să facem la fel.

Atunci când părinții lui Rhonda erau căsătoriți de doar doi ani, tatăl ei, în vârstă de 23 de ani, a fost chemat să slujească în misiune cu timp deplin. El și-a lăsat în urma tânăra soție și fiica lor în vârstă de doi ani. Apoi, soția sa a fost chemată să slujească alături de el pe parcursul ultimelor șapte luni din misiunea lui, lăsându-și fiica în grija rudelor.

Câțiva ani mai târziu, având atunci *patru* copii, ei s-au mutat în Missoula, Montana, pentru ca tatăl ei să poată merge la universitate. Cu toate acestea, când ei se aflau acolo doar de câteva luni, președintele Spencer W. Kimball și vârstnicul Mark E. Petersen i-au oferit socrului meu chemarea de a fi primul președinte al țărâșului nou organizat, Missoula. El avea doar 34 de ani. Gândurile despre universitate au fost lăsate deoparte, în timp ce a căutat să facă voia *Domnului* și nu a sa.

Părinții *mei* au slujit mai bine de 30 de ani în templu – tata ca pecetluitor și mama ca lucrător în templu care înfăptuiește rânduieli. De asemenea, ei a slujit împreună în cinci misiuni cu timp deplin în Riverside, California; Ulaanbaatar, Mongolia; Nairobi, Kenya;

Templul Nauvoo, Illinois și Templul Monterrey, Mexic. În Mexic, ei s-au străduit mult să învețe o limbă nouă, lucru care nu este ușor la vârsta de 80 de ani. În viața lor, ei au căutat mai degrabă să facă voia Domnului decât să-și urmeze propriile dorințe.

Pentru ei și pentru toți sfinții devotați din zilele din urmă de peste tot în lume, repet cuvintele spuse de Domnul către Nefi, fiul lui Helaman: „Binecuvântat ești tu... pentru lucrurile acelea pe care le-ai făcut ... fără oboseală ... [pentru că tu] nu ți-ai căutat de viața ta proprie, ci ai căutat voința Mea și ai căutat să ții poruncile Mele”⁸.

În timp ce *noi* căutăm să facem voia lui Dumnezeu slujindu-L pe El și pe semenii noștri cu credință, noi simțim aprobarea Sa și ajungem să-L cunoaștem cu adevărat.

Să-L cunoaștem devenind asemănători Lui

Salvatorul ne spune că cea mai bună metodă de a-L cunoaște pe Dumnezeu este să devenim *asemănători* Lui. El ne-a învățat: „De aceea, ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu”⁹.

Faptul de a fi demni este esențial pentru a deveni asemănători Lui. El a spus: „[Sfinți-vă] voi înșivă; da, purificați-vă inimile și spălați-vă mâinile și picioarele... astfel încât să vă pot face curați”¹⁰. La începutul procesului de a deveni asemănători Lui, noi ne pocăim și primim iertarea Sa, iar El ne curăță sufletele.

Pentru a ne ajuta în timp ce progresăm către Tatăl, Domnul ne-a făcut această promisiune: „Fiecare suflet care abandonează păcatele sale, și vine la Mine, și cheamă numele Meu, și se supune glasului Meu, și ține poruncile Mele, va vedea fața Mea și va *ști* că Eu sunt”¹¹.

Prin credința noastră în sacrificiul Său ispășitor, Salvatorul ne curăță, ne

vindecă și ne ajută să îl *cunoaștem* ajutându-ne să devenim *asemănători* Lui. Moroni ne-a învățat: „Rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii... pentru ca voi să deveniți fiii [și fiicele] lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim *la fel* ca El”¹². În timp ce ne străduim să devenim asemănători lui Dumnezeu, El ne poate ajuta să devenim mai buni decât am putea noi deveni singuri.

Să-L cunoaștem urmând mentori

Pentru a ne ajuta în încercările noastre, Dumnezeu ne-a dat modele de urmat și mentori. Vreau să îmi împărtășesc sentimentele despre unul dintre mentorii mei, vârstnicul Neal A. Maxwell. El a căutat mereu să se supună voii Tatălui în eforturile sale de a deveni mai asemănător lui Dumnezeu.

În urmă cu mai bine de 20 de ani, el mi-a împărtășit sentimentele sale imediat după ce a fost diagnosticat cu cancer. El mi-a spus: „Vreau să fac parte din echipă, fie de partea aceasta [a vâlmului], fie de partea cealaltă. Nu vreau să fiu doar spectator. Vreau să fac parte din joc”¹³.

În săptămânile ce au urmat, el a ezitat să îl roage pe Dumnezeu să îl vindece; voia să facă voia Domnului. Soția sa, Colleen, a subliniat faptul că prima rugămintă a lui Isus în Grădina Ghetsimani a fost: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!”. Doar după aceea Salvatorul a spus: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum *voiești Tu*”¹⁴. Ea l-a încurajat pe vârstnicul Maxwell să urmeze exemplul Salvatorului de a cere ajutor și, *apoi*, de a se supune voinței lui Dumnezeu, lucru pe care l-a și făcut¹⁵.

După ce a urmat tratamente îndelungate și istovitoare timp de aproape un an, el a intrat din nou cu totul „în joc”. A slujit pentru încă șapte ani.

Am avut câteva însărcinări alături de el în timpul acelor ani. Am simțit bună-tatea, compasiunea și dragostea sa. Am fost martor la procesul perfecționării sale spirituale prin suferința sa și prin slujirea sa continuă, în timp ce s-a străduit să devină asemănător Salvatorului.

Cel mai bun model de urmat și mentor pentru noi toți este Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, care a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.

Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”¹⁶. „Vino și urmează-Mă”.¹⁷

Dragii mei tineri frați și surori, faptul de a-L cunoaște pe Dumnezeu este un obiectiv de-o viață. „Și viața veșnică este aceasta: să [Îl cunoaștem] ... pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care [Tatăl L-a trimis]”¹⁸.

„Să nu perseverăm noi într-o cauză așa măreață?... Curaj, [tineri prieteni] și înainte, înainte, spre victorie!”¹⁹

Dumnezeu *vă* cunoaște și *vă* invită să *Îl* cunoașteți. Rugați-vă Tatălui, studiați scripturile, căutați să faceți voia lui Dumnezeu, străduiți-vă să deveniți asemănători Salvatorului și urmați mentori neprihăniți. Pe măsură ce faceți aceste lucruri *veți* ajunge să *Îi cunoașteți* pe Dumnezeu și pe Isus Hristos și *veți* moșteni viața veșnică. Aceasta este invitația mea pentru voi ca martor special rânduit al Lor. Ei trăiesc. Ei vă iubesc. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 3:16.
2. Ioan 17:3.
3. Doctrină și legăminte 6:15-16, 22-23.
4. Bruce R. McConkie, „Puterea purificatoare din Ghetsimani”, *Liahona*, aprilie 2011, p. 19; subliniere adăugată.
5. Bruce R. McConkie, „Puterea purificatoare din Ghetsimani”, p. 16; subliniere adăugată.
6. Ioan 6:38.
7. 3 Nefi 11:11; subliniere adăugată.
8. Helaman 10:4.
9. 3 Nefi 27:27.
10. Doctrină și legăminte 88:74.
11. Doctrină și legăminte 93:1; subliniere adăugată.
12. Moroni 7:48; subliniere adăugată.
13. Vezi declarații asemănătoare în Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), p.19.
14. Matei 26:39; subliniere adăugată.
15. Vezi Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, p. 15.
16. Ioan 14:6.
17. Matei 19:21.
18. Ioan 17:3; subliniere adăugată.
19. Doctrină și legăminte 128:22.

Vârstnicul Benjamín De Hoyos
din Cei Șaptezeci

Pentru ca lumina noastră să fie un steag pentru națiuni

Evangelhia Salvatorului și Biserica Sa restaurată ne oferă multe ocazii ca lumina noastră să fie parte din mărețul steag pentru națiuni.

Cu ani în urmă, în timp ce slujeam în calitate de învățător la seminar, l-am auzit pe unul dintre colegii mei rugându-i pe cursanții lui să mediteze asupra următoarei întrebări: Dacă ați fi trăit în zilele Salvatorului, de ce credeți că L-ați fi urmat ca ucenic al Său? Ei au ajuns la concluzia că aceia care Îl urmează pe Salvator în zilele noastre și se străduiesc să fie ucenicii Săi, ar fi făcut, probabil, același lucru și dacă ar fi trăit în zilele Salvatorului.

De atunci, am meditat asupra acestei întrebări și asupra concluziei

lor. Deseori, mă întreb ce aș fi simțit ascultându-L pe Salvatorul Însuși când a spus următoarele în cadrul Cuvântării de pe munte:

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

Vă puteți imagina cum v-ați fi simțit auzind glasul Salvatorului? De fapt, nu trebuie să ne imaginăm. Pentru noi, faptul de a auzi glasul Domnului a devenit o experiență constantă deoarece, când auzim glasul slujitorilor Săi, este același lucru.

În anul 1838, într-un mesaj asemănător celui oferit în Cuvântarea de pe munte, Domnul a declarat următoarele prin profetul Joseph Smith:

„Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Adevărat, vă spun vouă tuturor: Ridicați-vă și străluciți pentru ca lumina voastră să fie un steag pentru națiuni” (D&L 115:4-5).

Zilele noastre sunt atât de extraordinare, încât i-au fost arătate într-o viziune profetului Isaia; și, el a văzut și a profetizat despre aceste zile ale restaurării Bisericii lui Isus Hristos și despre scopul acesteia spunând: „El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului” (Isaia 11:12).

Într-un context scriptural, un steag sau un stindard este un drapel în jurul căruia oamenii se adună având același scop. În timpurile străvechi, steagurile erau folosite ca simbol care unifica soldații în timpul bătăliei. Simbolic vorbind, Cartea lui Mormon și Biserica restaurată a lui Isus Hristos sunt steaguri pentru toate națiunile. (Vezi Ghid pentru scripturi, „Steag”, scriptures.lds.org.)

Fără îndoială, unul dintre mărețele steaguri ale acestor zile din urmă este această conferință generală magnifică, unde lucrarea minunată și planul minunat ale Tatălui nostru Ceresc, de a „[realiza] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39), sunt proclamate continuu.

Faptul că au loc conferințe generale în mod continuu constituie una dintre cele mai importante mărturii ale faptului că noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, „credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Articolele de credință 1:9).

Așadar, ce lucru a revelat Domnul prin intermediul președintelui Thomas S. Monson, lucru pe care noi trebuie să continuăm să-l facem pentru ca lumina noastră să poată fi un steag pentru națiuni? Care sunt unele dintre cele mai importante lucruri pe care le avem de făcut în acest moment minunat al zidirii Sionului și al adunării Israelului?

Domnul ne-a revelat, întotdeauna, voința Sa „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin” (2 Nefi 28:30). De aceea, nu trebuie să fim surprinși că pot părea doar lucruri mici datorită naturii lor simple și repetitive, pentru că Domnul ne-a sfătuit

deja spunându-ne: „binecuvântați sunt aceia care ascultă de preceptele Mele și-și pleacă urechea la sfatul Meu, căci ei vor învăța înțelepciune; căci celui care primește eu îi voi da mai mult” (2 Nefi 28:30).

Depun mărturie că, învățând „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin” și ascultând sfatul conducătorilor noștri, vom avea undelemn pentru lămpile noastre, astfel încât vom putea da altora lumină, așa cum ne-a poruncit Domnul.

Deși sunt multe lucruri pe care le putem face pentru a fi o lumină și un stindard pentru alții, aș vrea să mă concentrez asupra următoarelor trei: respectarea zilei de sabbat, grăbirea lucrării de salvare de ambele părți ale vălului și faptul de a preda în modul în care a predat Salvatorul.

Lumina despre care vorbim vine din devotamentul pe care îl acordăm respectării zilei de sabbat în Biserică și în cămin; este lumina care crește pe măsură ce ne păstrăm neîntinați de lume; este lumina care vine prin

oferirea sacramentelor noastre în ziua Sa sfântă și prin exprimarea devoțiunii noastre Celui Preaînalt – toate acestea dându-ne posibilitatea de a avea întotdeauna Spiritul Său cu noi. Este acea lumină care crește și devine vizibilă când ne întoarcem acasă cu sentimentul de iertare despre care a vorbit președintele Henry B. Eyring la conferința generală precedentă, când a spus: „Dintre toate binecuvântările pe care le putem număra, de departe, una dintre cele mai mărețe este sentimentul de iertare pe care îl avem când luăm din împărtășanie. Vom simți o dragoste mai mare și mai multă apreciere pentru Salvator, al cărui sacrificiu infinit a făcut posibilă curățarea noastră de păcat” („Recunoștința în ziua de sabbat”, *Liahona*, nov. 2016, p. 100).

Când ținem ziua de sabbat sfântă și luăm din împărtășanie, nu numai că suntem curățați, ci lumina noastră devine mai strălucitoare.

De asemenea, lumina noastră crește când dedicăm și consacram timp

pentru a găsi numele strămoșilor noștri, a duce numele lor la templu și a ne învăța familia și pe alte persoane să facă același lucru.

Această muncă sacră din templu și de întocmire a istoriei familiei, muncă la care participă sfinții de ambele părți ale vâlului, înaintează mai mult ca niciodată, pe măsură ce sunt construite templele Domnului. Acum, deoarece templele au orare speciale pentru grupuri de familie care vin cu propriile cartonașe pentru rânduiri privind familia, soția mea și cu mine am trăit experiențe minunate slujind în templu împreună cu nepoții noștri și copiii noștri.

Când găsim și ducem nume la templu și când îi învățăm pe alții cum să facă același lucru, noi, împreună, strălucim ca un stindard sau ca un steag.

Faptul de a învăța să predăm așa cum a predat Salvatorul este o altă cale prin care ne putem înălța și putem străluci. Mă bucur împreună cu fiecare persoană care învață cum să predea în modul în care a predat Salvatorul. Permiteți-mi

să citesc de pe coperta noului manual pentru predare: „Obiectivul fiecărui învățător de Evanghelie – fiecărui părinte, fiecărui învățător chemat vreodată în mod oficial, fiecărui învățător de acasă și fiecărei învățătoare vizitatoare, precum și al fiecărui ucenic al lui Hristos – este de a preda doctrina pură a Evangheliei, cu ajutorul Spiritului, pentru a ajuta copiii lui Dumnezeu să-și clădească credința în Salvator și să devină mai asemănători Lui” (*Să predăm în modul Salvatorului* [2016]).

Chiar acum, mii dintre învățătorii noștri credincioși țin sus o lumină, pe măsură ce învață cum să predea în modul în care a predat Salvatorul. În acest context, noile adunări ale consiliului învățătorilor constituie un mod de a ne înălța și a străluci, deoarece respectivii cursanți se adună având ca temă standardul doctrinei lui Hristos, întrucât „cheia predării asemenea Salvatorului constă în faptul de a trăi așa cum a trăit Salvatorul” (*Să predăm în modul Salvatorului*, p. 4).

Pe măsură ce noi, toți, predăm și învățăm în modul Său și devenim mai asemănători Lui, lumina noastră strălucește mai puternic și nu poate fi ascunsă și devine un steag pentru cei care caută lumina Salvatorului.

Dragii mei frați și dragile mele surori, nu ar trebui și nu se cuvine să ne ascundem lumina. Salvatorul nostru ne-a poruncit să lăsăm lumina noastră să strălucească precum un oraș pe o colină sau ca lumina unui sfeșnic. Pe măsură ce vom face acest lucru, Îl vom preaslăvi pe Tatăl nostru din Cer. Evanghelia Salvatorului și Biserica Sa restaurată ne oferă multe ocazii ca lumina noastră să fie parte din mărețul steag pentru națiuni.

Depun mărturie că Isus Hristos este lumina pe care trebuie s-o reflectăm, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

vârstnicul **Quentin L. Cook**
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Temelii ale credinței

Rugămintea mea este ca noi să facem sacrificiile și să avem umilința necesară pentru a ne întări temeliile credinței în Domnul Isus Hristos.

Aceasta a fost o conferință generală excepțională. Am fost, cu adevărat, edificați. Dacă există un obiectiv preeminent al conferinței generale, acesta este de a clădi credința în Dumnezeu Tatăl și în Salvatorul nostru, Domnul Isus Hristos.

Cuvântarea mea va fi despre temeliile acelei credințe.

Temeliile personale, la fel ca multe alte țeluri care merită îndeplinite, se clădesc de obicei încet – câte un strat, o experiență, o provocare, un obstacol și un succes pe rând. O experiență fizică valoroasă este momentul în care un bebeluș face primii pași. Este extraordinar de văzut! Expresia dulce a feței lui – o combinație de hotărâre, bucurie, surprindere și realizare – este, cu adevărat, ceva extraordinar.

În familia noastră, avem o întâmplare asemănătoare de care ne amintim cu drag. Când fiul nostru cel mai tânăr avea aproximativ patru ani, a intrat în casă și a anunțat bucuros și foarte mândru familia: „Pot să fac orice acum. Pot să mă leg, pot să mă dau și pot să mă închei”. Am înțeles că voia să spună că putea să-și lege șireturile, să se dea pe tricicletă și să-și încheie fermoarul la haină. Am râs cu toții, dar ne-am dat seama că, pentru el, acestea erau realizări monumentale. El credea că devenise adult în toată firea.

Dezvoltarea fizică, mentală și spirituală au multe în comun. Dezvoltarea fizică este ușor de observat. Începem încet, încet și progresăm zi după zi, an după an, crescând și dezvoltându-ne până ajungem la talia unui adult. Pentru fiecare persoană, această dezvoltare este diferită.

Când urmărim un atlet sau un muzician, deseori spunem că acesta este foarte înzestrat, ceea ce, de obicei,

este adevărat. Însă performanța lui este bazată pe ani de pregătire și antrenament. Un scriitor cunoscut, Malcom Gladwell, a numit-o regula celor 10.000 de ore. Cercetătorii au stabilit că acesta este timpul de antrenament sau de pregătire necesar în sport, muzică, științe, diferite meserii, medicină sau drept etc. Unul dintre acești cercetători experți susține „că sunt necesare 10.000 de ore de antrenament pentru a atinge nivelul de măiestrie al unui expert de talie mondială – în orice domeniu”¹.

Majoritatea oamenilor recunosc că, pentru a obține cele mai bune rezultate fizice și intelectuale, astfel de pregătire și antrenament sunt esențiale.

Din nefericire, într-o lume din ce în ce mai profană, se pune tot mai puțin accent pe nivelul de creștere spirituală necesar pentru a deveni mai asemănători lui Hristos și a stabili temeliile care duc la credință trainică. Noi tindem să punem mare accent pe momentele de înțelegere spirituală sublimă. Acestea

și mă rugasem întotdeauna în mod individual. În vremea aceea, a avut loc o situație dramatică în familia noastră: fratele meu mai mare se gândea la o potențială chemare în misiune. Tatăl meu minunat, membru mai puțin activ al Bisericii, a vrut ca el să-și continue studiile și să nu slujească în misiune. Acesta a devenit un subiect de dispută.

Într-o conversație remarcabilă cu fratele meu care era cu cinci ani mai mare decât mine și care a condus discuția, am concluzionat că decizia lui de a sluji în misiune depindea de trei lucruri: (1) Este Isus Hristos divin? (2) Este Cartea lui Mormon adevărată? (3) A fost Joseph Smith profetul restaurării?

În seara aceea, când m-am rugat cu sinceritate, Spiritul mi-a confirmat adevărul celor trei întrebări. De asemenea, am ajuns să înțeleg că aproape fiecare decizie pe care o voi lua pentru restul vieții mele va fi bazată pe răspunsurile la acele trei întrebări. Mi-am dat seama în mod deosebit că lucrul esențial era credința în Domnul Isus Hristos. Privind înapoi, îmi dau seama că, în mare parte datorită mamei mele, temeliile erau așezate pentru ca eu să primesc, în seara aceea, confirmarea spirituală. Fratele meu, care avea deja o mărturie, a luat hotărârea de a sluji în misiune și, până la urmă, a câștigat sprijinul tatălui nostru.

Noi primim îndrumare spirituală când avem nevoie de ea, potrivit timpului stabilit de Domnul și voinței Sale.³ Cartea lui Mormon, un alt testament al lui Isus Hristos, este un exemplu excelent. De curând, am văzut prima ediție a Cărții lui Mormon. Joseph Smith a terminat traducerea ei când avea 23 de ani. Cunoaștem câte ceva despre procesul și instrumentele pe care le-a folosit la acea traducere. În acea primă ediție din anul 1830, Joseph a inclus o scurtă prefață și a declarat simplu și clar că a fost tradusă „prin harul și puterea lui

sunt momente prețioase când știm că Duhul Sfânt ne-a depus mărturie în inima și mintea noastră despre lucruri spirituale deosebite. Ne bucurăm când acestea au loc; ele nu trebuie desconsiderate în niciun fel. Dar, pentru a avea credință trainică și însoțirea permanentă a Spiritului, nu există înlocuitor pentru conștiința religioasă individuală care poate fi comparată cu dezvoltarea fizică și intelectuală. Noi trebuie să clădim pe aceste experiențe care, uneori, par a fi primii pași ai unui bebeluș. Facem aceasta luându-ne angajamentul sfânt de a participa la adunările sacre de împărtășanie, a studia scripturile, a

ne ruga și a sluji în chemările noastre. S-a scris recent într-un necrolog al unui tată care avusese 13 copii faptul că „loialitatea sa față de rugăciunea zilnică și studiul scripturilor i-a influențat profund pe copiii lui, oferindu-le o temelie de neclintit a credinței în Domnul Isus Hristos”².

Când aveam 15 ani, am trăit o experiență extrem de importantă pentru mine. Mama mea credincioasă a încercat cu vitejie să mă ajute să-mi clădesc temeliile credinței în viața mea. Am participat la adunarea de împărtășanie, Societatea Primară, apoi, Tinerii Băieți și seminar. Citisem Cartea lui Mormon

Dumnezeu”⁴. Dar obiectele care au ajutat la traducere – Urimul și Tumimul, pietrele văzătorului? Au fost esențiale sau au fost ca niște roți ajutătoare de la bicicletă până când Joseph a putut da dovadă de credința necesară pentru a primi mai multe revelații directe?⁵

În lucrurile spirituale este la fel ca în dobândirea capacității fizice sau intelectuale, trebuie să exersăm și să depunem efort consecvent. Aduceți-vă aminte că profetul Joseph a fost vizitat de același înger, Moroni, care i-a adus exact același mesaj de patru ori pregătindu-l să primească plăcile. Eu cred că participarea săptămânală la adunările sacre de împărtășanie are implicații spirituale pe care nu le înțelegem în totalitate. A medita cu regularitate asupra scripturilor – în loc de a le citi ocazional – poate înlocui înțelegerea superficială cu o amplificare sublimă a credinței care ne va schimba viața.

Credința este un principiu al puterii. Permiteți-mi să ilustrez. Când eram tânăr misionar, un președinte de misiune minunat⁶ mi-a prezentat într-un mod profund relatarea scripturală din Luca 8 despre femeia care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge și cheltuisese tot ce avusese cu medicii care nu reușiseră să o vindece. Până în ziua de astăzi, a rămas unul dintre fragmentele mele preferate din scripturi.

Vă amintiți că ea a avut credință că va fi suficient să atingă poala hainei Salvatorului pentru a se va vindeca. Când a făcut aceasta, s-a vindecat imediat. Salvatorul, care mergea alături de ucenicii Săi, a spus: „Cine s-a atins de Mine?”.

Răspunsul lui Petru a fost că toți oamenii, mergând alături de El, îl îmbulzeau.

„Dar Isus a răspuns: «S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere»”.

În alte limbi, s-a folosit cuvântul *virtute*. În Biblia în limba română, spaniolă și portugheză, s-a folosit cuvântul „putere”. Dar, indiferent de cuvântul folosit, Salvatorul nu o observase; El nu acordase atenție nevoii ei. Ci credința ei a fost cea care a făcut ca atingerea poalei hainei Fiului lui Dumnezeu să atragă puterea Lui vindecătoare.

După cum i-a zis Salvatorul: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace”⁷.

Am reflectat la această relatare toată viața mea de adult. Îmi dau seama că rugăciunile și implorările noastre personale pe care le adresăm Tatălui din Cer iubitor în numele lui Isus Hristos pot aduce binecuvântări în viețile noastre peste capacitatea noastră de a le înțelege. Marea dorință a inimilor noastre ar trebui să fie să ne clădim temelii ale credinței, acel tip de credință de care a dat dovadă această femeie.

Totuși, faptul că ne construim temelii ale credinței, chiar având confirmare spirituală, nu înseamnă că nu vom înfrunta greutăți. Convertirea la

Evangelhie nu înseamnă că toate problemele noastre se vor rezolva.

Istoria Bisericii de la începuturi și revelațiile consemnate în Doctrină și legăminte conțin exemple minunate despre oameni care și-au stabilit temelii ale credinței și au înfruntat vicisitudini și greutăți de care au parte toți oamenii.

Terminarea Templului Kirtland a reprezentat o temelie a credinței pentru întreaga Biserică. După aceea, au avut loc revărsări spirituale, revelații doctrinare și restaurări ale cheilor esențiale pentru stabilirea, mai departe, a Bisericii. Asemenea apostolilor din vechime în ziua Cincizecimii, mulți membri au trăit experiențe spirituale minunate odată cu dedicarea Templului Kirtland.⁸ Dar, precum se întâmplă și în viețile noastre, acest lucru nu a însemnat că nu aveau să continue să înfrunte încercări sau greutăți. Nici nu le trecea prin minte membrilor din acea perioadă că aveau să înfrunte o criză financiară în Statele Unite – panica din 1837 – care avea să le încerce sufletele.⁹

Experiența vârstnicului Parley P. Pratt, unul dintre cei mai mari conducători ai restaurării, este un exemplu al greutăților legate de această criză financiară. El a fost membru în primul Cvorum al celor Doisprezece Apostoli. În prima parte a anului 1837, scumpa lui soție, Thankful, a decedat după ce a dat naștere primului lor copil. Parley și Thankful fuseseră căsătoriți aproape 10 ani și moartea ei l-a devastat.

Câteva luni mai târziu, vârstnicul Pratt s-a trezit într-unul dintre cele mai dificile momente prin care a trecut Biserica. În mijlocul crizei naționale, problemele economice locale – inclusiv afaceri eșuate cu terenuri și dificultăți din cauza unei instituții financiare întemeiate de Joseph Smith și alți membri ai Bisericii – au creat conflicte și certuri în Kirtland. Conducătorii Bisericii nu au luat întotdeauna hotărâri temporale înțelepte cu privire la propriile vieți. Parley a suferit pierderi financiare mari și un timp a fost supărat pe profetul

Joseph.¹⁰ I-a scris niște cuvinte aspre lui Joseph și a vorbit împotriva lui de la amvon. În același timp, Parley a spus că a continuat să creadă în Cartea lui Mormon și în Doctrină și legăminte.¹¹

Vârstnicul Pratt își pierduse soția, pământul și casa. Fără să-i spună lui Joseph, Parley a plecat spre Missouri. Pe drum, s-a întâlnit pe neașteptate cu colegii săi apostoli, Thomas B. Marsh și David Patten care se întorceau la Kirtland. Ei au simțit nevoia de a restaura pacea în Cvorum și l-au convins pe Parley să se întoarcă cu ei. El și-a dat seama că nimeni nu pierduse mai mult decât Joseph și familia lui.

Parley a mers la profet, a plâns și a mărturisit că ceea ce făcuse fusese greșit. În lunile de după moartea soției sale, Thankful, Parley fusese „sub un nor întunecat”, copleșit de temeri și frustrări.¹² Joseph, știind cum era să lupti împotriva opoziției și ispitei, „l-a iertat sincer” pe Parley, s-a rugat pentru el și l-a binecuvântat.¹³ Parley și alții

care au rămas credincioși au câștigat de pe urma încercărilor din Kirtland. Ei au crescut în înțelepciune și au devenit mai nobili și mai virtuoși. Această experiență a devenit parte a temeliiilor credinței lor.

Adversitatea nu trebuie văzută ca o dezaprobare din partea Domnului sau o retragere a binecuvântărilor Sale. Opoziția în toate lucrurile este parte a focului topitorului care ne pregătește pentru un destin celest veșnic.¹⁴ Când profetul Joseph a fost în Închisoarea Liberty, cuvintele pe care i le-a spus Domnul au descris toate tipurile de încercări – inclusiv suferință și acuzații false – și Domnul a încheiat astfel:

„Chiar dacă fălcile iadului își vor deschide larg gura după tine, să știi, fiul Meu, că toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău.

Fiul Omului a coborât sub toate acestea. Ești tu mai mare decât El?”¹⁵

În această lecție pe care i-a dat-o lui Joseph Smith, Domnul i-a mai spus acestuia clar că zilele lui erau cunoscute și nu aveau să fie numărate mai puțin. Domnul a încheiat: „Nu te teme de ceea ce poate face omul, pentru că Dumnezeu va fi cu tine în vecii vecilor”¹⁶.

Care sunt atunci binecuvântările credinței? Ce realizează credința? Lista este aproape nesfârșită.

Păcatele noastre pot fi iertate datorită credinței în Hristos.¹⁷

Toți cei care au credință, au o legătură cu Spiritul Sfânt.¹⁸

Salvarea vine prin credință în numele lui Hristos.¹⁹

Primum putere după credința noastră în Hristos.²⁰

Nimeni nu intră în odihna Domnului în afară de aceia care și-au spălat veșmintele în sângele lui Hristos datorită credinței lor.²¹

Rugăciunile primesc răspuns potrivit credinței.²²

Fără credință printre oameni, Dumnezeu nu poate face nicio minune printre ei.²³

În cele din urmă, credința noastră în Isus Hristos este temelia esențială a salvării și exaltării noastre eterne. După cum i-a învățat Helaman pe fiii săi: „Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ... care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”²⁴.

Sunt recunoscător pentru că, în urma acestei conferințe, temeliile credinței au fost întărite. Rugămintea mea este ca noi să facem sacrificiile și să avem umilința necesară pentru a ne întări temeliile credinței în Domnul Isus Hristos. Despre El îmi depun mărturia sigură, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), p. 40. Dânsul îl citează pe neurologul Daniel Levitin.
2. Necrologul lui Bryant Hinckley Wadsworth, *Deseret News*, 15 ian. 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Vezi 2 Nefi 28:30. Noi nu primim un pachet întreg de cunoștințe despre un subiect sau despre toate principiile aferente lui. Ele vin

atunci când avem nevoie de ele: rând după rând, precept după precept.

4. În prima ediție a Cărții lui Mormon, tipărită în anul 1830, profetul Joseph Smith a scris: „Vă aduc la cunoștință ca am tradus, prin harul și puterea lui Dumnezeu” (vezi prefața la Cartea lui Mormon [1830]). Edițiile următoare ale Cărții lui Mormon includ o declarație asemănătoare: „Plăcile i-au fost înmănat lui Joseph Smith, care le-a tradus prin harul și puterea lui Dumnezeu” (vezi introducerea la Cartea lui Mormon [2013]).
5. Orson Pratt și-a amintit că fusese prezent cu multe ocazii când Joseph Smith traducea Noul Testament și s-a întrebat de ce nu folosisese niciun instrument în procesul de traducere. „Joseph, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, s-a uitat la mine și mi-a explicat că Domnul îi dăduse Urimul și Tumimul când nu a avut experiență în ceea ce privește Spiritul inspirației. Acum, însă, el progresase într-atât, încât înțelegea limba-jul Spiritului și nu avea nevoie de ajutorul acelui instrument” („Two Days' Meeting at Brigham City, 27 și 28 iun. 1874”, *Millennial Star*, 11 aug. 1874 p. 499; vezi, de asemenea Richard E. Turley jr., Robin S. Jensen și Mark Ashurst-McGee, „Joseph the Seer”, *Liahona*, oct. 2015, p. 10–17).
6. Președintele de misiune a fost vârstnicul Marion D. Hanks, care a fost, de asemenea, autoritate generală.
7. Vezi Luca 8:43–48.
8. Vezi Faptele apostolilor 2.
9. Vezi Mosia 2:36–37; vezi, de asemenea, Henry B. Eyring, „Pregătirea spirituală: începeți devreme și fiți consecvenți”, *Liahona* nov. 2005, p. 38: „Astfel, marea probă a vieții este de a vedea dacă vom

asculta și ne vom supune poruncilor lui Dumnezeu în mijlocul furtunilor vieții. Nu înseamnă să îndurăm furtunile, ci să alegem ceea ce este drept în timp ce ele se dezlanțuie. Și tragedia vieții este de a nu trece acea probă și astfel de a nu reuși să ne calificăm pentru a ne întoarce în slavă la casa noastră cerească”.

10. Vezi Terryl L. Givens și Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), p. 91–98; Introducerea la acest volum și introducerea la partea a 5-a, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volumul 5: octombrie 1835-ianuarie 1838*, redactat de Brent M. Rogers și alții (2017), xxviii–xxxi, p. 285–293.
11. Vezi „Letter from Parley P. Pratt, 23 mai 1837”, în *The Joseph Smith Papers, Documents, Volumul 5: octombrie 1835-ianuarie 1838*, p. 386–391.
12. Vezi „History of John Taylor by Himself”, 15, în *Histories of the Twelve, 1856–1858*, 1861, Biblioteca de istorie a Bisericii; Givens and Grow, *Parley P. Pratt*, p. 101–102.
13. Vezi *The Autobiography of Parley P. Pratt*, redactată de Parley P. Pratt jr. (1874), p. 183–184.
14. Vezi 2 Nefi 2:11.
15. Doctrină și legăminte 122:7–8.
16. Doctrină și legăminte 122:9.
17. Vezi Enos 1:5–8.
18. Vezi Iarom 1:4.
19. Vezi Moroni 7:26, 38.
20. Vezi Alma 14:26.
21. Vezi 3 Nefi 27:19.
22. Vezi Moroni 7:26.
23. Vezi Eter 12:12.
24. Helaman 5:12.

Să facem din conferință o parte din viața noastră

Gândiți-vă să folosiți unele dintre aceste activități și întrebări ca punct de pornire pentru studiul personal sau împreună cu familia.

Pentru copii

- Pagina 86. Președintele Thomas S. Monson ne-a invitat să citim în fiecare zi din Cartea lui Mormon, promițându-ne: „Duhul Sfânt vă va arăta adevărul despre ea”. Pe lângă studiul personal, puteți să faceți un obicei din studiul zilnic din Cartea lui Mormon în cadrul familiei. De asemenea, puteți să interpretați scene sau să jucați jocuri care să vă ajute să vă amintiți versete și povești importante. Accesați friend.lds.org și cercetați revistele *Liahona* din anul 2016 pentru a găsi povestiri din Cartea lui Mormon, diagrame pentru citirea scripturilor și altele.
- Pagina 117. Vârșnicul Gary E. Stevenson ne-a povestit despre modul în care tatăl dânsului l-a ascultat pe Duhul Sfânt și l-a salvat de un șarpe. Întrebați-vă părinții dacă puteți avea o discuție în familie asupra întrebării: „Cum vă ajută Duhul Sfânt?”. Împărtășiți momente în care Duhul

Sfânt v-a avertizat, alinat sau v-a depus mărturie. Puteți chiar să scrieți aceste mărturii și să alcătuiți o carte.

- Pagina 87. Sora Joy D. Jones ne-a învățat că puteți să vă pregătiți să faceți, mai târziu, legăminte sfinte, învățând, acum, să vă țineți promisiunile. Stabiliți-vă un țel și promiteți să-l urmați. Rugați un prieten să vă verifice și să se asigure că vă țineți promisiunea.
- Pagina 90. Vârșnicul Yoon Hwan Choi a împărtășit un sfat pe care l-a primit de la tatăl dânsului: „Nu privi în jur, privește în sus!”. Uneori suntem distrași și uităm să ne concentrăm asupra Tatălui Ceresc și asupra lui Isus Hristos. Așadar, amintiți-vă să priviți în sus! Puteți să expuneți o ilustrație cu Isus în camera voastră. Ieșiți afară și priviți cerul. Acordați-vă, în fiecare zi, un moment de liniște pentru a vă gândi la Tatăl Ceresc și Isus și pentru a simți Spiritul.

Pentru tineri

- Paginile 93 și 117. V-ați întrebat vreodată: „Cum pot să am, întotdeauna, Duhul Sfânt cu mine?”, „Cum pot să recunosc Duhul Sfânt?”, „Cum mă ajută Duhul Sfânt?”. Vârșnicii Ronald A. Rasband și Gary E. Stevenson au răspuns la aceste întrebări și la multe altele. Vârșnicul Rasband a spus: „Avem responsabilitatea sacră de a învăța să-I recunoaștem influența în viețile noastre și de a acționa”. Cum vă puteți îndeplini această responsabilitate?
- Pagina 33. Vârșnicul Ulisses Soares a citat o parte din tematica scripturală a activităților comune ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete: „[Cereți] cu credință, fără să [vă îndoiiți] deloc; pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo” (Iacov 1:6). Cum faceți să nu vă îndoiiți? Începeți întărindu-vă credința în Isus Hristos. Studiați mai mult despre El. Amintiți-vă de momentele în care ați simțit dragostea și pacea Sa.
- Paginile 86 și 9. Președintele Thomas S. Monson ne-a invitat: „Dacă nu ați citit din Cartea lui – în fiecare zi, vă rog să citiți”. Și sora Carol F. McConkie a adresat întrebarea: „Punem noi deoparte telefonul, lista nesfârșită cu lucrurile pe care trebuie să le facem și grijile lumești? Rugăciunea, studiul și ascultarea cu atenție a cuvântului lui Dumnezeu

invită dragostea Sa care ne purifică și ne vindecă în sufletele noastre”. Planificați un moment în care să citiți, în fiecare zi, din Cartea lui Mormon și puneți-vă un memento în agendă sau pe telefonul mobil.

Pentru tineri adulți

- Pagina 62. Ce țeluri v-ați stabilit pentru viața voastră? Țelurile voastre pentru carieră, familie și chiar pentru sporturi și pasiuni sunt bune, dar vârstnicul M. Russell Ballard ne-a învățat: „țelurile noastre cele mai mari și cele mai importante trebuie să fie în acord cu planul etern al Tatălui Ceresc”. Cum sunt în acord planurile voastre cu planul pe care Tatăl Ceresc îl are pentru voi? Cum puteți să fiți mai concentrați asupra țelului de a trăi veșnic în prezența Tatălui Ceresc și a lui Isus Hristos?
- Pagina 39. La începutul acestui an, președintele Russell M. Nelson a invitat tinerii adulți să „[consacre] o parte din timpul [lor] pentru a studia, în fiecare săptămână, *tot* ceea ce a spus și a făcut Isus și este consemnat în [lucrările canonice]” („Profeți, conducere și lege divină” [Adunare de devoțiune pentru tineri adulți din întreaga lume, 8 ian. 2017], broadcasts.lds.org). În cadrul conferinței generale, dânsul a repetat această invitație care constituie unul dintre cele patru elemente cheie privind atragerea puterii Salvatorului în viața noastră. Studiați cuvântarea președintelui Nelson pentru a învăța cum puteți accesa „puterea care este suficientă pentru a birui poverile, obstacolele și ispitele din zilele noastre”.
- Paginile 100 și 26. Ați dori să aveți o hartă pentru viața voastră? Vârstnicul Dallin H. Oaks ne-a învățat: „Deoarece cunoaștem adevărul despre Dumnezeu și relația noastră cu Ei, scopul vieții și natura destinului nostru etern, noi avem cea mai bună hartă și asigurare pentru călătoria prin viața muritoare”. Atât dânsul, cât și vârstnicul Weatherford

T. Clayton ne-au învățat că faptul de a cunoaște planul salvării ne poate ajuta cu încercările din zilele noastre. Studiați mesajele dâșilor și întrebați-L pe Tatăl Ceresc cum pot adevărurile eterne să asigure o hartă pentru viața voastră.

- Pagina 104. Frica poate să motiveze, dar președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat că frica „nu ne va transforma niciodată în oameni care iubesc ceea ce este drept și care vor să se supună Tatălui Ceresc”. Cum poate dragostea pură a lui Hristos să fie „antidotul stabilit de Divinitate” împotriva fricii voastre?

Pentru adulți

- Pagina 86. Președintele Thomas S. Monson a spus că, pe măsură ce vom studia din Cartea lui Mormon și vom medita asupra ei în fiecare zi, „vom fi demni să auzim glasul Spiritului și vom putea să rezistăm ispitei, să învingem îndoiala și teama și să primim ajutor din cer în viața noastră”. Stabiliți-vă un țel personal și ca familie de a citi din Cartea lui Mormon în fiecare zi.
- Pagina 39. Participați la provocarea pe care președintele Russell M. Nelson a propus-o tinerilor adulți (vezi mai sus „Pentru tineri adulți”). Cum puteți adapta această provocare pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră? Discutați despre binecuvântările pe care le primim

atunci când învățăm mai multe despre Salvator.

- Paginile 93 și 117. Pe măsură ce citiți cuvântările vârstnicului Ronald A. Rasband și vârstnicului Gary E. Stevenson, căutați moduri de a avea întotdeauna Spiritul cu dumneavoastră și moduri în care Spiritul vă ajută. Identificați moduri de a crește influența Sa în viața dumneavoastră.
- Paginile 39 și 62. Președintele Russell M. Nelson și vârstnicul M. Russell Ballard i-au încurajat pe membrii Bisericii să studieze „Hristos cel Viu: mărturia apostolilor” (vezi interiorul copertei din față). Vârstnicul Ballard a spus: „Puneți un exemplar într-un loc în care îl puteți vedea și acordați-vă timp pentru a citi fiecare dintre afirmațiile care se găsesc în această mărturie inspirată despre Hristos”. Citiți „Hristos cel Viu” împreună cu familia și discutați despre ce învățați.
- Paginile 127 și 97. Vârstnicul Quentin L. Cook ne-a învățat că temelia credinței noastre este clădită „încet – câte un strat, o experiență, o provocare, un obstacol și un succes pe rând. Vârstnicul L. Whitney Clayton a spus: „Cea mai bună modalitate de a ne întări împotriva problemelor vieții, oricare ar fi ele, este aceea de a dezvolta corect micile obiceiuri zilnice care dovedesc credință”. Ce puteți face în fiecare zi pentru a vă întări temelia credinței? ■

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Neil L. Andersen	(58) Într-o viziune, președintele David O. McKay îl vede pe Salvator și pe „acea care au biruit lumea”. Vârstnicul Bruce D. Porter are probleme cu rinichii, dar biruiește lumea prin dragostea sa pentru Salvator.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar ajută un misionar întors din misiune care era dezamăgit.
Mark A. Bragg	(36) Pompierii salvează picturi ale lui Isus Hristos dintr-un centru de țărș care arde.
M. Joseph Brough	(23) Tatăl lui M. Joseph Brough este îndrumat cu înțelepciune de mama dânsului. Ca tânăr băiat, M. Joseph Brough caută să afle voia Tatălui Ceresc atunci când se pregătește să renunțe la câinele său. În templu, M. Joseph Brough află că Tatălui Ceresc îi pasă de dânsul.
Linda K. Burton	(12) După ce soțul ei rămâne paralizat, Drusilla Hendricks asigură cele necesare familiei sale. O președintă a Societății de Alinare slujește celorlalți în timp ce se luptă cu cancerul.
Gérald Caussé	(75) Datorită seminarului, vârstnicul Gérald Caussé este promovat la vârsta de 30 de ani. Membri ai episcopiei găsesc moduri prin care un tânăr băiat să poată sluji.
Yoon Hwan Choi	(90) Tatăl lui Yoon Hwan Choi îl învață pe acesta: „Nu privi în jur, privește în sus!”. Sunbeam Choi a fost binecuvântat în timp ce părinții săi slujeau în misiune. Chemarea lui Yoon Hwan Choi de a sluji ca membru al Celor Șaptezeci înseamnă că va avea mai puțin timp pentru familia sa, dar fiul său este fericit pentru că sunt „o familie eternă”.
L. Whitney Clayton	(97) Un tânăr episcop îi sfătuiește pe membri ai episcopiei care au probleme să se concentreze asupra punerii în practică a lucrurilor de bază ale credinței.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton vede bucuria pe care un copil nou născut o aduce mamei. După ce mama lor moare, două fiice găsesc alinare prin credința lor în Salvator.
Quentin L. Cook	(127) Fiul în vârstă de patru ani al lui Quentin L. Cook „[poate să facă] orice acum”. Ca tânăr băiat, Quentin L. Cook primește o confirmare spirituală despre Evanghelia restaurată. Rămânând credincios în pofida adversității, Parley P. Pratt crește în înțelepciune și devine mai virtuos.
Bonnie H. Cordon	(6) Nepotelul lui Bonnie H. Cordon o roagă să citească mai multe scripturi. Pacea pe care o simte ca urmare a rugăciunii mamei sale îi dă lui Bonnie H. Cordon curaj de a se încrede în Domnul. Slujind altora, o pacientă care are cancer primește tărie și curaj de a rezista bolii.
Valeri V. Cordon	(55) Ca tânăr băiat, Valeri V. Cordon vede cum familia sa este binecuvântată pentru că plătește zeciuiala.
Joaquin E. Costa	(112) În timp ce participă la discuțiile misionarilor, Joaquin E. Costa se umilește și vede pocăința drept calea spre dezvoltare și fericire.
Henry B. Eyring	(15) Membri umili din Austria permit Duhului Sfânt să lumineze magazia în care țineau adunarea de împărțășanie. Duhul Sfânt îi permite lui Henry B. Eyring să-l vadă pe tânărul său fiu nedisciplinat așa cum îl vede Dumnezeu. (19) Chiar și cea mai bună tehnologie nu poate înlocui revelația personală. (82) Henry B. Eyring se bizuie pe promisiunea că Spiritul va fi în inima sa și îi îngeri îl vor susține atunci când îndeplinește slujirea din cadrul preoției.
C. Scott Grow	(121) Părinții și socrii lui C. Scott Grow slujesc în misiuni. C. Scott Grow este martor al procesului de perfecționare spirituală a vârstnicului Neal A. Maxwell.
Joy D. Jones	(87) Un frate mai mare își ține promisiunea făcută părinților lui de a nu o tachina pe sora sa în vârstă de cinci ani.
Carol F. McConkie	(9) În vârstă de 13 ani, o președintă a clasei Albină din Ghana își ajută prietenele să facă treburile gospodărești pentru ca ele să poată participa la Biserică.
Russell M. Nelson	(39) O membră a clasei Laur își ține angajamentul de a participa la adunarea Societății de Alinare de la nivel de țărș în pofida faptului că este descalificată de la o competiție națională.
S. Mark Palmer	(114) În calitate de președinte de misiune, S. Mark Palmer învață să „[se uite] țință” la misionari și să-i iubească așa cum îi iubesc Tatăl și Fiul.
Ronald A. Rasband	(93) Ca misionar cu timp deplin, Ronald A. Rasband pune piciorul în prag pentru a împiedica o ușă să se închidă. Vârstnicul Ronald A. Rasband simte îndemnul de a vizita membri ai Bisericii din Ecuador și de a-i binecuvânta după ce acolo a avut loc un cutremur. În calitate de președinte de misiune, Ronald A. Rasband încurajează misionarii să acționeze la primele îndemnuri.
Dale G. Renlund	(29) În romanul <i>Mizerabili</i> , compasiunea unui episcop îl motivează pe Jean Valjean să-și schimbe viața. Ca adolescent în Europa, Dale G. Renlund este agresat și persecutat.
Gary B. Sabin	(52) Un băiat cercetaș petrece o noapte în frig. Un sac de box gonflabil revine în poziția sa inițială deoarece „este neclintit în sine sa”. Tatăl lui Gary B. Sabin le propovăduiește celor doi colegi marinari care sunt impresionați de exemplul său neprihănit.
Ulisses Soares	(33) După ce află că sora lui a murit, un misionar cu timp deplin își reînnoiește angajamentul de a-L sluji cu sânguință pe Dumnezeu.
Gary E. Stevenson	(117) Gary E. Stevenson este impresionat de lecția ținută de un băiat în vârstă de nouă ani în cadrul unei serii în familie. Un îndemn îl ferește pe tânărul Gary E. Stevenson de un șarpe cu clopoței. În Japonia, îndemnul primit de un președinte de misiune ține misionarii în siguranță în timpul unui cutremur. După un tragic accident de mașină, membri ai familiei primesc alinare de la Duhul Sfânt.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf se bucură pentru terminarea Templului Madrid, Spania, în pofida faptului că nu a fost invitat la dedicare. Președintele James E. Faust îi spune lui Dieter F. Uchtdorf să nu ia în serios laudele membrilor Bisericii. Președintele J. Reuben Clark jr. îi sfătuiește pe noii conducători să urmeze regula numărul șase. Un fost președinte de țărș se oferă voluntar pentru a curăța în urma cailor de la parada care trece prin oraș.

Vârstnicul Taylor G. Godoy

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

După mai mulți ani de profesat, vârstnicul Taylor G. Godoy se afla la o răscruce de drumuri.

Lucra ca dentist, își înființa propriul cabinet și anticipa o carieră în învățământul universitar ca profesor de chirurgie dentară. Dar un conducător al preoției drag și de încredere l-a invitat să lucreze pentru Departamentul Seminare și Institute.

Faptul de a renunța la o carieră înfloritoare a fost o alegere interesantă pentru tânărul dentist, care a fost susținut în data de 1 aprilie 2017 ca autoritate generală-Cei Șaptezeci. Mulți dintre colegii lui s-au întrebat cum de a putut renunța la profesia sa.

„Dar eu am știut că a fost alegerea corectă”, a spus dânsul. O astfel de certitudine datorată credinței îl definește pe acest convertit al Bisericii. Ajutorul acordat altora pentru a descoperi și a ajunge să iubească Evanghelia s-a dovedit a fi un fapt care i-a modelat viața.

În timpul carierei sale în învățământul din cadrul Bisericii, vârstnicul Godoy a lucrat ca învățător, coordonator, director și, apoi, director național în cadrul Institutului. Recent, dânsul a lucrat ca director pentru Seminare și Institute în Zona Nord-Vest, America de Sud.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio s-a născut în Lima, Peru, în anul 1968, în familia lui Taylor Godoy și a Adalzahindei Atanacio. Când era tânăr, tatăl său a decedat, iar preaiubitul său tată vitreg, Elias Rebaza, l-a crescut. Vârstnicul Godoy s-a alăturat Bisericii când avea 17 ani.

După ce a slujit în Misiunea Nord, Lima, Peru, s-a întors în orașul său natal, Arequipa. Acolo, s-a împrietenit cu o tânără pe nume Carol Pacheco. Cei doi convertiți s-au căsătorit în data de 31 mai 1994 în Templul Lima, Peru. Dâșii au doi copii.

Vârstnicul Godoy a obținut diploma de licență în medicina dentară în cadrul Universității Catolice Santa Maria în anul 1993 și o diplomă de masterat în administrare în cadrul Universității Tehnice din Madrid în anul 2006.

A slujit ca episcop, înalt consilier, președinte de țarăș, director zonal de afaceri publice și autoritate de zonă-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Joni L. Koch

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Vârstnicul Joni Luiz Koch face parte din a doua generație a unei familii de membri ai Bisericii din Brazilia. În primii ani ai căsătoriei lor, părinții dânsului, Luiz și Etelca Gascho Koch, au vizitat mai multe biserici locale pentru a găsi adevăr spiritual.

Câteva ore mai târziu, după ce mama lui a rostit o rugăciune din toată inima și a promis să-L urmeze pe Dumnezeu, misionarii au sosit la ușa părinților săi. În mai puțin de șase luni, au fost botezați.

Născut în anul 1962, vârstnicul Koch a crescut în Joinville, Santa Catarina, Brazilia. Influența conducătorilor Bisericii, precum cea a unei învățătoare devotate de la Societatea Primară, a unui episcop care a dat dovadă de dragoste părintească și a unui președinte de țarăș curajos, l-au ajutat să își ia angajamentul să trăiască conform Evangheliei.

După ce a slujit în Misiunea Nord, São Paulo, Brazilia, vârstnicul Koch a studiat statistica la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah, S.U.A. Dânsul a spus: „Într-o călătorie ulterioară în Brazilia, am vizitat episcopia din care făcea parte prietenul meu și acolo mi-am cunoscut viitoarea soție. Ea a venit și m-a întrebat dacă eram căsătorit”. După opt luni de prietenie la distanță în care ne-am curtat – și numai 15 zile petrecute împreună – în data de 26 aprilie 1988, dânsul s-a căsătorit cu Liliane Michele Ludwig în Templul São Paulo, Brazilia. Dâșii au doi copii.

După ce a absolvit UBY și a obținut o diplomă de master în administrarea afacerilor, vârstnicul Koch a lucrat în domeniul logisticii la nivel internațional. Timp de 25 de ani, a lucrat pentru mai multe companii până când a fost chemat să slujească cu timp deplin în cadrul Bisericii.

Vârstnicul Koch a slujit ca episcop, președinte de țarăș și autoritate de zonă-Cei Șaptezeci. Atunci când a fost chemat să slujească în calitate de autoritate generală-Cei Șaptezeci, dânsul slujea ca președinte al Misiunii Maputo, Mozambic.

„Am dobândit o mărturie treptat, prin experiențe spirituale avute ca urmare a faptului că am trăit conform Evangheliei”, a spus vârstnicul Koch. „Cartea lui Mormon este unul dintre principalele elemente cărora se datorează mărturia mea puternică despre Domnul Isus Hristos, Biserica Sa și profetul Joseph Smith.” ■

Vârstnicul Adilson de Paula Parrella

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Când vârstnicul Adilson de Paula Parrella avea opt ani, misionarii au început să-i învețe pe membrii familiei sale despre profetul Joseph Smith și restaurarea Evangheliei.

Vârstnicul Parrella, care a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 1 aprilie 2017, a spus: „Încă de când eram copil, nu am avut nicio îndoială că Joseph Smith l-a văzut cu adevărat pe Dumnezeu și pe Isus Hristos. De-atunci nu m-am îndoit niciodată de acel lucru”.

Vârstnicul Parrella s-a născut în anul 1962 în Guarujá, Brazilia, pe coasta Atlanticului, lângă São Paulo, în familia lui Fioravante și Vany de Paula Parrella.

Fiecare dintre cei doi frați mai mari ai lui au slujit în misiune. Exemplul lor și al unui episcop iubitor, Angelino Borges de Freitas, care l-a învățat ce înseamnă să fie un deținător al Preoției aaronice, au trezit în el dorința de a sluji în misiune cu timp deplin. Slujind ca misionar, a primit din nou confirmarea „realității lui Dumnezeu și a Fiului Său și că suntem cu toții copii ai lui Dumnezeu”.

După ce a slujit în Misiunea Porto Alegre, Brazilia, vârstnicul Parrella a urmat cursurile Universității Brigham Young din Provo, Utah, S.U.A., unde a obținut diploma de licență în comunicare și o diplomă de master în administrarea afacerilor. A lucrat ca director general al companiei Kodak Polychrome Graphics și a fost partener al companiei Korn Ferry International. Recent, dânsul a lucrat în parteneriat cu Caldwell Partners.

S-a căsătorit cu Elaine Finholdt în luna decembrie a anului 1988 în Templul São Paulo, Brazilia. Dânsii au cinci fii.

Vârstnicul Parrella a slujit ca președinte de ramură, episcop, înalt consilier, consilier în președinția țării, autoritate de zonă-Cei Șaptezeci și președinte al Misiunii Belo Horizonte, Brazilia între anii 2009 și 2012.

De când i-a cunoscut pe misionari, viața dânsului a fost o călătorie pentru a înțelege sentimentul pe care l-a simțit când avea opt ani. Faptul că a participat la adunările Bisericii, a continuat să învețe din cuvântul lui Dumnezeu și s-a străduit să trăiască conform poruncilor l-au ajutat să-și lărgască viziunea pornind de la sâmburele de adevăr pe care l-a primit când era copil. „Aceasta este împărăția lui Dumnezeu pe pământ”, a spus dânsul. ■

Vârstnicul John C. Pingree Jr.

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

„Mărturia mea s-a întărit cu timpul, încetul cu încetul, primind răspunsuri la rugăciuni, simțind Spiritul în timp ce citeam scripturile, pocăindu-mă și slujindu-L pe Domnul”, a spus vârstnicul John C. Pingree Jr., care a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 1 aprilie 2017.

Născut în anul 1966, în orașul Salt Lake, Utah, S.U.A., în familia lui Carmen și John C. Pingree Sr., dânsul recunoaște meritul părinților săi devotați care l-au ajutat să-și modeleze viața.

„A doua zi după ce m-am născut, tatăl meu mi-a scris o scrisoare”, a spus vârstnicul Pingree. „A păstrat acea scrisoare și, mai târziu, în timp ce slujeam în misiune cu timp deplin, mi-a trimis-o prin poștă. Scrisoarea cuprindea câteva pagini cu mărturia sa și lecții pe care el voia să le învețe în viață. În timp ce o citeam, Spiritul mi-a depus mărturie că ceea ce mă învățaseră părinții mei despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos era adevăr.”

Vârstnicul Pingree a slujit în Misiunea Boston, Massachusetts, ca vorbitor de limbă spaniolă.

Dânsul a obținut diploma de licență în limba engleză și științe politice în cadrul Universității Utah și o diplomă de master în administrarea afacerilor în cadrul Harvard Business School. S-a căsătorit cu Anne Pugsley în luna martie a anului 1990 și au cinci copii.

Și-a petrecut o mare parte din carieră ajutându-i pe alții. A fost președintele unei organizații de ajutor umanitar medical și vicepreședintele a două companii din domeniul sănătății.

A fost președintele Misiunii Houston, Texas între anii 2011-2014 și a slujit ca autoritate de zonă-Cei Șaptezeci, președinte de țară, episcop, președinte al Cvorumului Vârstnicilor și învățător la Institut și Seminar.

„Domnul spune: «Dacă doriți, veți fi calea prin care se va realiza mult bine în această generație» (D&L 11:8)”, a spus vârstnicul Pingree. „Pentru mine, acest lucru înseamnă că Domnul îmi spune: «Dacă Mă lași, te pot ajuta să faci puțin bine în viața altor oameni». Dacă dorim, Tatăl Cerească ne va da prilejul să-i binecuvântăm pe alții.” ■

Vârstnicul Brian K. Taylor

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

Brian King Taylor a fost susținut ca autoritate generală-Cei Șaptezeci în data de 1 aprilie 2017.

Vârstnicul Taylor s-a născut în anul 1964 în Ogden, Utah, S.U.A., în familia lui Lowell Moon și Marie King Taylor. A crescut în apropiere de Kaysville și a fost al patrulea dintre cei cinci copii ai unei familii care îndrăgea pescuitul și sporturile.

Fratele lui mai mare, Craig, avea o bursă în cadrul Universității Utah State din Logan, Utah, deoarece făcea parte din echipa de baschet a universității și încerca să decidă dacă să slujească în misiune sau să-și continue cariera universitară.

„Într-o seară, la cină, i-am spus: «Hei, dacă te duci în misiune, mă voi duce și eu», își amintește vârstnicul Taylor. Ambii frați au decis să slujească, iar vârstnicul Taylor s-a dus în Misiunea Sevilla, Spania.

Înainte de misiunea sa, vârstnicul Taylor a jucat baschet în echipa Universității Brigham Young între anii 1982 și 1984 împreună cu Devin G. Durrant, care slujește în prezent ca membru în Președinția generală a Școlii de duminică.

Tot la UBY, a cunoscut-o pe Jill Featherstone, care i-a devenit soție. Dânsa preda cursul de doctrină a Evangheliei în episcopia în care era studentă. La invitația fratelui său, vârstnicul Taylor i-a vizitat clasa și a întâlnit-o. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit în data de 30 aprilie 1987 în Templul Salt Lake. Dânșii au șapte copii.

Sora Taylor este singura fiică din cei șapte copiii ai vârstnicului Vaughn J. Featherstone, autoritate generală emerită, și a surorii Merlene Featherstone. Vârstnicul Taylor a spus despre socrii săi: „Au fost foarte receptivi și amabili. M-am simțit imediat iubit”.

Cu o diplomă de licență obținută în cadrul UBY, vârstnicul Taylor a pus bazele mai multor afaceri, inclusiv a unei companii care a creat o aplicație care coordonează apelurile de urgență între instituțiile publice de siguranță.

A slujit ca învățător la Institut, înalt consilier, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, președinte de țară și, la momentul chemării sale în Cei Șaptezeci, slujea ca președinte al Misiunii Dallas, Texas. ■

Vârstnicul Taniela B. Wakolo

Autoritate generală-Cei Șaptezeci

De la botezul lui din luna martie a anului 1994, vârstnicul Taniela Biu Wakolo și-a dedicat fiecare zi din viața lui în slujba Domnului.

Născut în anul 1967 pe micuța insulă Lomaloma, Lau din Fiji, în familia lui Taniela Vosa și Temalesi Buadromo Wakolo, vârstnicul Wakolo este cel mai mic dintre cei șase copii ai familiei. „Am fost crescut într-un cămin modest, dar am fost bogați în ceea ce privește dragostea pe care o aveam unii pentru alții”, a spus dânsul.

La 12 ani, vârstnicul Wakolo a plecat de acasă pentru a urma cursurile unei școli cu internat, la care erau înscriși peste 500 de tineri băieți cu vârste cuprinse între 12 și 19 ani. Dânsul a spus: „Acesta a fost un prilej minunat de instruire pentru mine. Acolo am învățat autodisciplina”.

Timp de mai bine de un an, s-a întâlnit cu Anita Herberta Moimoi, o nouă convertită. S-au căsătorit în data de 22 august 1987 în Suva, Fiji.

Pentru vârstnicul Wakolo, convertirea nu s-a produs peste noapte și, în primii opt ani de căsătorie, s-a întâlnit cu mulți misionari. Dânsul a spus: „Am avut toate discuțiile [misionare] de patru ori în opt ani. Am 24 de misionari”.

O simplă întrebare adresată de unul dintre acei misionari despre numele Bisericii i-a schimbat percepția despre botez. Misionarul a spus: „Biserica trebuie să poarte numele celui a Căruia este”. „Acest lucru a schimbat totul pentru mine.”

Vârstnicul Wakolo și soția sa au fost pecetluiți în Templul Nuku'alofa, Tonga în anul 1995. Dânsii au doi copii.

La scurt timp după botezul său, au apărut ocazii de slujire. La două săptămâni după botezul său, dânsul a fost chemat în președinția Tinerilor Băieți a episcopiei și, alături de soția sa, ca învățător la Seminar. După mai puțin de un an, a acceptat chemarea de a slui ca președinte de ramură. Ulterior, a slujit în calitate de consilier în președinția țării, președinte de țară și autoritate de zonă-Cei Șaptezeci. Atunci când a fost chemat ca autoritate generală-Cei Șaptezeci, dânsul prezida asupra Misiunii Little Rock, Arkansas.

Vârstnicul Wakolo a studiat managementul și administrația publică și a obținut o diplomă de master în management. Recent, dânsul a ocupat poziția de director al Centrului pentru asistență al Bisericii din Fiji. ■

Jean B. Bingham

președinta generală a Societății de Alinare

Deoarece a trăit în mai multe locuri din Statele Unite, sora Jean B. Bingham apreciază faptul că Evanghelia reprezintă o influență stabilă în momente de schimbare.

Născută în anul 1952 în Provo, Utah, S.U.A., în familia lui Robert și a lui Edith Joy Barrus, dânsa a crescut alături de șase surori și doi frați. A urmat cursurile unor școli primare din Texas și Minnesota, S.U.A., și a absolvit liceul în New Jersey. Ea și frații ei erau singurii elevi SZU din școlile lor până când s-au mutat în New Jersey, unde a fost încântată să întâlnească la ore o fată din episcopia sa.

După ce s-a căsătorit cu Bruce Bingham în data de 22 decembrie 1972, în templul Provo, Utah, ei s-au mutat în Illinois pentru ca dânsul să-și continue educația.

Fratele și sora Bingham au doi copii, dar dânsii spun că îi consideră copiii lor și pe alții pe care i-au crescut. Dânsa a obținut o diplomă de licență în asistență socială și, atunci când copilul lor cel mai mic era la liceu, și-a reluat cursurile și a obținut o diplomă de master în pedagogie.

Prima chemare a surorii Bingham la Societatea de Alinare a venit la scurt timp după nașterea primului ei copil. „Am fost chemată să predau cursul de educație pentru mame. A fost un prilej minunat să învăț din exemplele celorlalte surori și, de asemenea, din manual.”

Sora Bingham a călătorit foarte mult în timpul slujirii sale în calitate de membră a consiliului general și, apoi, de consilieră în Președinția generală a Societății Primare. A văzut provocările și binecuvântările membrilor Bisericii din zone de pe întreg globul.

Dânsa speră ca surorile Societății de Alinare să descopere bunătatea care există în rândul lor. „Tentația de a ne compara pe noi înșine cu altcineva este neproductivă și opusă planului pe care îl are Tatăl Ceresc pentru noi.” Dânsa spune că Societatea de Alinare ajută fiecare soră să dezvolte o înțelegere cu privire la identitatea personală din perspectivă eternă. „Când ne centram viețile asupra lui Isus Hristos, știm cu adevărat cine suntem”, a spus dânsa. ■

Sharon Eubank

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Când era nou-angajată în cadrul Serviciilor Umanitare SZU, Sharon Eubank a fost foarte tulburată din cauza sărăciei, tristeții și suferinței la care a fost martoră. Prin rugăciune, a ajuns să înțeleagă că, deși îl putea ajuta pe Domnul să aibă grijă de copiii Săi, ea nu era responsabilă de acea tristețe. „Isus Hristos are grijă de aceasta. El va purta această povară. Ei sunt oamenii Săi și El aude și răspunde la rugăciunile lor.” Acel răspuns i-a sporit abilitatea de a întinde o mână de ajutor și de a sluji.

Ani mai târziu, sora Eubank, în calitate de director al LDS Charities – brațul umanitar al Bisericii – a oferit ajutor și a promovat biziurea pe forțele proprii pe întreg globul în rândul celor aflați la nevoie.

Susținută în data de 1 aprilie 2017 în Președinția generală a Societății de Alinare, dânsa își va continua rolul de director al LDS Charities. Între LDS Charities și Societatea de Alinare există o „legătură puternică”, deoarece din consiliul director al LDS Charities fac parte și membre ale Președinției generale a Societății de Alinare. Responsabilitățile sale în ambele organizații vor întări acea legătură.

Născută în anul 1963 în Redding, California, S.U.A., Sharon este cea mai mare dintre cei șapte copii ai lui Mark și Jean Eubank. Sora Eubank a crescut la o fermă de 4 hectare din Bountiful, Utah, S.U.A., unde copiii familiei Eubank culegeau caise, reparau stropitori și de unde puteau ajunge repede la munții din Utah.

Sora Eubank și-a primit diploma de licență în limba engleză și istorie de la Universitatea Brigham Young, Provo, Utah și a slujit în Misiunea Helsinki, Finlanda.

Pe lângă munca sa în Departamentul de Bunăstare al Bisericii, sora Eubank a lucrat la Capitol Hill în Washington D.C., S.U.A., a fost cofondatoare a unei microîntreprinderi și a locuit în străinătate, în Japonia și Franța.

Fiecare ocazie a fost un „salt de credință” care a ajutat-o să deprindă aptitudinile pe care le folosește azi, a făcut posibil să cunoască oameni minunați din Biserică și din afara ei și a creat un sentiment de dragoste și apreciere pentru multitudinea de culturi, limbi și mâncăruri din lume. ■

Reyna I. Aburto

a doua consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Sora Reyna I. Aburto s-a născut în anul 1963, în Managua, Nicaragua, în familia lui Noel Blanco și a lui Delbi Cardoza. Sora Aburto a spus: „Părinții mei au muncit întotdeauna din greu pentru a ne asigura cele necesare. Am avut o copilărie foarte fericită”.

Când avea nouă ani, în data de 23 decembrie 1972, la puțin timp după miezul nopții, orașul Managua a fost lovit de un cutremur. „Am scăpat pentru că în spatele meu se afla o piesă de mobilier, dar picioarele mele au fost prinse între dărâmături.” Vecinii care au auzit țipetele ei și ale mamei ei au venit pentru a le scoate de sub dărâmăturile casei din chirpici. Printre dărâmături, în pat, lângă ea, au găsit trupul neînsuflit al fratelui ei mai mare. Dânsa a spus: „Bunurile materiale sunt doar temporare, ceea ce este important este familia noastră”.

Când avea 21 de ani, sora Aburto a emigrat în Statele Unite împreună cu familia ei. În timp ce locuia în San Francisco, California, a făcut cunoștință cu misionarii și a decis să vină la biserică. Dânsa a spus: „Imediat ce am pășit în acea clădire, am putut simți Duhul Sfânt. Era conferința de țărș și am simțit că fiecare mesaj era pentru mine”. A fost botezată în anul 1989.

În acea perioadă l-a cunoscut pe Carlos Aburto și s-au împrietenit. Au continuat să corespundă chiar și după ce sora Aburto s-a mutat în Orem, Utah. S-au căsătorit în data de 8 mai 1993 în Templul Jordan River, Utah. Dânsii au trei copii.

Sora Aburto, susținută în data de 1 aprilie 2017 în Președinția generală a Societății de Alinare, a lucrat în industria traducerilor timp de mai bine de 25 de ani, colaborând inclusiv cu Novell Inc. și Lemoine International. Dânsa și soțul dânzei dețin acum o mică firmă de traduceri. Timp de patru ani a studiat ingineria industrială la Universitatea Central Americană din Managua, Nicaragua și, în anul 1997, a obținut o diplomă în informatică de la Colegiul de Stat Utah Valley.

Sora Aburto a slujit în multe chemări, inclusiv cea de membră a consiliului general al Societății Primare între anii 2012 și 2016. ■

Cristina Franco

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

De la o vârstă fragedă, sora Cristina B. Franco a învățat că, dacă avea o întrebare, se putea ruga Tatălui Ceresc pentru a primi un răspuns.

Dânsa a spus: „Îmi amintesc când aveam cam 11 ani și mă duceam la mama și o întrebam ceva despre doctrină. Îmi răspundea la întrebare, dar îmi spunea: «Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt». Așa că Îl întrebam pe Tatăl Ceresc dacă era adevărat”.

Rugăciunile ei au primit răspuns și, de-atunci, a știut că Tatăl ei Ceresc o iubește și îi va răspunde la rugăciuni.

Susținută în data de 1 aprilie 2017 în Președinția generală a Societății Primare, Cristina Beatriz Fraga s-a născut în anul 1958 în familia lui Hugo R. și a Mariei A. Godoy Fraga în Buenos Aires, Argentina.

Când avea trei ani, misionarii au bătut la ușa părinților ei. După ce au participat la adunările Bisericii timp de aproximativ opt luni, cuplul s-a alăturat Bisericii și a început să-și crească familia în Biserică. La Societatea Primară l-a întâlnit pe Rodolfo C. Franco, un copil care, mai târziu, a devenit cel mai bun prieten al ei.

Când avea 18 ani, familia surorii Franco s-a mutat în Utah, S.U.A. La acel moment, ea și Rodolfo știau că voiau să se căsătorească unul cu celălalt, dar Rodolfo trebuia să slujească în armata argentiniană pentru o vreme. Cei doi și-au scris scrisori și, când Rodolfo și-a încheiat serviciul militar, s-au căsătorit în data 15 decembrie 1978 în Templul Salt Lake. Dânsii au trei fii.

Pășind pe urmele tatălui surorii Franco, un ceasornicar, cuplul a lucrat timp de aproape trei decenii la o ceasornicărie din orașul Salt Lake.

Sora Franco a slujit în multe chemări în cadrul Bisericii. A slujit în cadrul consiliului general al Societății Primare între anii 2005-2010 și, în momentul chemării dânzei în Președinția generală a Societății Primare, slujea alături de soțul ei, care prezida asupra Misiunii Resistencia, Argentina. ■

Au fost anunțate chemări noi

În timpul conferinței generale, au fost anunțate șase noi chemări ale unor autorități generale-Cei Șaptezeci, o nouă Președinție generală a Societății de Alinare și reorganizarea Președinției generale a Societății Primare.

Vârșnicul Taylor G. Godoy, vârșnicul Joni L. Koch, vârșnicul Adilson de Paula Parrella, vârșnicul John C. Pingree Jr., vârșnicul Brian K. Taylor și vârșnicul Taniela B. Wakolo au fost chemați ca autorități generale-Cei Șaptezeci.

Jean B. Bingham va sluji ca președintă generală a Societății de Alinare

alături de Sharon Eubank ca primă consilieră și Reyna I. Aburto ca a doua consilieră. Înainte de noua ei chemare, sora Bingham slujea în calitate de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare. Bonnie H. Cordon, care slujea în calitate de a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare, a fost anunțată ca primă consilieră, iar Cristina B. Franco în calitate de a doua consilieră.

Biografiile acestor conducători se găsesc începând cu pagina 135. Au fost anunțate, de asemenea, chemările a 36 de autorități de zonă-Cei Șaptezeci (vezi pagina 44). ■

Scopul Societății de Alinare

Societatea de Alinare și-a actualizat declarația privind scopul organizației. Acum, în aceasta se menționează: „Societatea de Alinare are rolul de a pregăti femeile pentru binecuvântările vieții eterne pe măsură ce își măresc credința în Tatăl Ceresc, în Isus Hristos și ispășirea Sa; de a întări oamenii, familiile și căminele prin rânduieli și legăminte și de a lucra în unitate pentru a-i ajuta pe cei aflați la nevoie”.

În declarație sunt incluse idei noi care le vor ajuta pe femeile sfinte din zilele din urmă să-și înțeleagă identitatea divină, lucrarea eternă și scopul fiecărei surori în Societatea de Alinare. ■

Au fost anunțate cinci temple noi

Președintele Thomas S. Monson a anunțat cinci temple noi care urmează să fie construite în următoarele orașe:

Brasília, Brazilia. Templul Brasília, Brazilia va fi cel de-al zecelea templu din Brazilia, incluzându-le pe cele șase aflate în funcțiune și alte trei anunțate sau aflate în construcție. În afara de Statele Unite și Mexic, în Brazilia locuiesc mai mulți sfinți din zilele din urmă (mai mult de 1,3 milioane) decât în orice altă țară. Brazilia are o populație de aproximativ 211 milioane de locuitori.

Regiunea Metropolitană Manila, Filipine. Acesta va fi cel de-al doilea templu din Manila și al patrulea din Filipine. Cu o populație de 140 milioane de locuitori, în Filipine trăiesc aproape 750.000 de sfinți din zilele din urmă.

Nairobi, Kenya. Acest templu va deservi mai mult de 30.000 de membri din estul Africii, inclusiv pe cei 13.000 de membri din Kenya, care are o populație de 48 de milioane de locuitori. Acesta va fi cel de-al optulea templu din Africa aflat în funcțiune, în construcție sau anunțat.

Pocatello, Idaho, S.U.A. Templul Pocatello, Idaho va fi cel de-al șaselea templu din Idaho, un stat cu aproximativ 450.000 de sfinți din zilele din urmă și o populație de 1,7 milioane de locuitori.

Saratoga Springs, Utah, S.U.A. Acest templu se va situa în una dintre zonele aflate în cea mai rapidă creștere din Utah și va deveni al 18-lea templu din stat. Utah, acolo unde se află sediul central al Bisericii, are 2.1 milioane de membri și o populație de aproximativ 3.1 milioane de locuitori.

Cu cele cinci temple anunțate, numărul total de temple din întreaga lume este de 182, dintre care 155 se află în funcțiune, 27 au fost anunțate sau se află în stadiul de construcție sau renovare.

De la conferința generală din octombrie 2016, Templele Fort Collins, Colorado; Star Valley, Wyoming și Hartford, Connecticut din Statele Unite au fost dedicate, iar templul Suva, Fiji a fost rededat.

În anul 2017 vor fi dedicate următoarele temple:

TEMLU	DATA DEDICĂRII
Paris, Franța	21 mai 2017
Idaho Falls, Idaho (S.U.A.)	4 iunie 2017 (rededicare)
Tucson, Arizona (S.U.A.)	13 august 2017
Meridian, Idaho (S.U.A.)	19 noiembrie 2017
Cedar City, Utah (S.U.A.)	10 decembrie 2017

Au început săpăturile pentru Templul Winnipeg, Manitoba (Canada), Templul Kinshasa, Republica Democrată Congo, Templul Barranquilla, Columbia, Templul Arequipa, Peru și Templul Rio de Janeiro, Brazilia.

Pentru informare, în timp ce construirea Templului Roma este încă în desfășurare, în centrul pentru vizitatori au fost aduse statuile care înfățișează pe Isus Hristos și pe primii doisprezece apostoli, iar statuia îngerului Moroni a fost amplasată pe turlă. ■

Găsiți actualizări și informații pe temples.lds.org.

Pathway – Calea către educație

Prima Președinție a anunțat crearea unei noi organizații mondiale pentru învățământul universitar în cadrul Bisericii, numită UBY – Pathway Global. Noua organizație își va demara activitățile începând cu data de 1 mai 2017. Organizația va oferi ocazii de a dobândi o educație celor care, altfel, nu le-ar avea.

„Pathway este o punte către lumea educației universitare online și o cale spre oportunități pentru o viață de succes”, a spus președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție. ■

Găsiți mai multe informații pe pathway.lds.org.

Apostolii continuă să slujească în lumea întreagă

Profeții și apostolii continuă să slujească în întreaga lume (vezi D&L 107:23). În ultimele șase luni:

În cadrul unui eveniment Față în Față, transmis din **Palmyra, New York, S.U.A.**, președintele Henry B. Eyring și vârstnicul Jeffrey R. Holland au îndemnat tinerii Bisericii să dobândească o mărturie personală. „Vă invit să ajungeți să cunoașteți pentru voi înșivă că aceste lucruri sunt adevărate”, a spus președintele Eyring.

În **Mexic**, președintele Russell M. Nelson a fost prezentat în Camera Deputaților (forul mai mic al Congresului), iar Biserica a fost lăudată pentru binele pe care l-a făcut în a apăra libertatea religioasă și a întări familiile. De asemenea, președintele Nelson s-a întâlnit cu membri și misionari și a spus că membrii „sunt o forță activă a binelui în comunitățile lor”.

În **Arizona, S.U.A.**, vârstnicul Dallin H. Oaks i-a îndemnat pe toți membrii Bisericii să apere libertatea religioasă. (Găsiți mai multe informații pe **religiousfreedom.lds.org.**)

Președintele Dieter F. Uchtdorf le-a vorbit membrilor din Ramura Parleys Creek (în care se vorbește Swahili) din **orașul Salt Lake, Utah, S.U.A.** Mulți dintre membrii ramurii sunt refugiați din națiuni africane, iar președintele Uchtdorf a fost de două ori refugiat. „Amintiți-vă mereu că, indiferent unde ne aflăm, Evanghelia ne oferă sentimentul că suntem acasă”, a spus dânsul.

Vârstnicii M. Russell Ballard și D. Todd Christofferson au participat la

În sensul acelor de ceasornic, începând cu partea stângă, sus: vârstnicul Bednar îi vizitează pe membrii Bisericii din Filipine; președintele Russell M. Nelson se întâlnește cu membri ai Camerei Deputaților (forul mai mic al Congresului mexican) pentru a discuta despre libertatea religioasă; un grup distins de conducători mormoni și evrei din Statele Unite îl vizitează pe prim-ministrul israelian Benjamin Netanyahu; vârstnicul Stevenson îl întâmpină pe un tânăr adult care slujește drept consilier în cadrul unei conferințe Pentru Întărirea Tineretului din Uruguay; adolescenți participă la o transmisiune în direct alături de vârstnicul Holland și președintele Eyring în Palmyra, New York, S.U.A.; vârstnicul și sora Renlund întâmpină surori la o adunare din Tonga; și vârstnicul Rasband vizitează un spital pentru copii bolnavi de cancer din orașul Guatemala, Guatemala.

investirea noului episcop al Diecezei romano-catolice din orașul Salt Lake City și i-au urat bun venit în comunitate.

În **Țara Sfântă**, vârstnicul Holland și vârstnicul Quentin L. Cook s-au alăturat unei delegații formate din conducători sfinți din zilele din urmă și demnitari

evrei din S.U.A. care s-au adunat în fața unui sit istoric din **Ierusalim** pentru a marca cea de-a 175-a aniversare a dedicării pământului Israelului ca loc de adunare pentru poporul evreu, dedicare oferită de vârstnicul Orson Hyde (1805-1878), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

Vârșnicul Holland s-a întâlnit, de asemenea, cu membri și misionari din **Japonia, Coreea și Guam**, unde „i-am putut încredința că îi așteaptă un viitor [strălucit]”, a spus dânsul. A menționat că transmisiunile în direct ale adunărilor de devoțiune „fac posibil ca mesajul nostru să fie auzit de un număr cât mai mare de oameni”, conectându-i cu zeci de mii de membri.

În **New York, S.U.A.**, vârșnicul David A. Bednar a participat la o discuție despre căsătorie, spunând că una dintre cele mai mari responsabilități care ne revin în aceste vremuri – una care ar trebui să unească confesiuni de toate felurile – este de a-i ajuta pe oameni să cunoască adevărul înțeles și scop al căsătoriei.

În timp ce a vizitat sfinți din zilele din urmă din **Japonia și Coreea**, vârșnicul Bednar a spus că Biserica din Asia crește încet, dar sigur. „Nu poți să nu rămâi impresionat de sânguința, amabilitatea și credința acestor sfinți din zilele din urmă”, a spus dânsul. Vârșnicul Bednar le-a vorbit, de asemenea, miilor de membri ai Bisericii și le-a predicat misionarilor din șapte dintre cele 21 de misiuni ale Bisericii din **Filipine**.

În **Mexic**, vârșnicul Neil L. Andersen i-a sfătuit pe membrii Bisericii să depășească obstacole care îi împiedică să participe la rânduielile din templu, să respecte ziua de sabbat și să întărească relațiile de familie. Dânsul i-a invitat să se apropie mai mult de Salvator.

Vârșnicul Quentin L. Cook a vizitat **Filipine** la 20 de ani după ce a fost numit să slujească acolo ca autoritate generală nou-chemată. A spus că, de atunci, numărul de membri ai Bisericii din Filipine s-a dublat. „Acolo unde atunci erau ramuri, acum sunt țărâși”, a spus dânsul. „Copiii de-atunci pe care îi știam s-au întors acum din misiune. Cei care atunci se întorseseră

din misiune sunt acum președinți de țară. Este incredibil să vezi creșterea Bisericii.”

În **Bolivia și Peru**, vârșnicul Cook i-a sfătuit pe membri să-și centreze credința în Domnul Isus Hristos. Dânsul a spus că tinerii și tinerii adulți necăsătoriți de acolo sunt excepționali și dau dovadă de dragoste față de Salvator și de ispășirea și învierea Sa.

În **Zona Vest, Africa**, vârșnicul Gary E. Stevenson a spus că vizita sa i-a oferit prilejul să reflecteze asupra dragostei și bucuriei pe care o găsesc sfinții din zilele din urmă în Evanghelie, în pofida „încercărilor și necazurilor” cu care se confruntă.

Ulterior, în **Uruguay, Chile și Argentina**, vârșnicul Stevenson a vorbit în cadrul unei conferințe Pentru Întărirea Tineretului. Dânsul a spus că mulți tineri „iau decizia de a merge în misiune și de a rămâne neclintii în țelul lor de a se căsători în templu și... [a dobândi] o educație în învățământul universitar”.

Vârșnicul Ronald A. Rasband a sfătuit membrii și misionarii din **Zona America Centrală** să rămână fideli legămintelor lor și să privească către Domnul în perioade dificile. A vizitat un spital pentru copii bolnavi de cancer din **Guatemala**, a fost vorbitorul principal în cadrul unui simpozion despre libertate religioasă sponsorizat de Biserică în **El Salvador** și s-a întâlnit cu președintele **Nicaraguii**.

În **Tonga**, vârșnicul Dale G. Renlund s-a întâlnit cu regina și cu alți membri ai familiei regale. De asemenea, dânsul a vizitat **Australia și Noua Zeelandă**, unde membrii l-au rugat să transmită dragostea lor președintelui Thomas S. Monson. ■

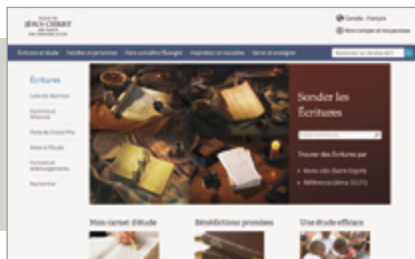
*Puteți găsi informații actualizate despre slujirea conducătorilor Bisericii pe paginile dânilor de Facebook și pe site-ul **prophets.lds.org**.*

Misionari mai buni, învățători mai buni

În cadrul unei transmisiuni la nivel mondial, aproximativ 71.000 de vârșnici și surori din 422 de misiuni au fost instruiți despre cum să fie misionari mai buni și învățători mai buni. În timpul instruirii, au fost anunțate modificări aprobate de Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Un nou program zilnic va oferi o mai mare flexibilitate misionarilor de a-și folosi timpul și a-și adapta orarul în funcție de zona în care slujesc.

Scopul acestui program mai flexibil este de a ajuta misionarii să fie mai productivi în fiecare zi, să stabilească mai multe obiective inspirate, să planifice mai eficient, să fie mai sănătoși și să-și folosească libertatea de a alege pentru a lua hotărâri bune privind modul în care își petrec timpul. De asemenea, vor putea petrece mai mult timp făcând muncă misionară.

Cealaltă schimbare anunțată a fost reducerea numărului de „indicatori cheie” pe care misionarii îi folosesc pentru a raporta progresul în lucrarea lor. Misionarilor li s-a reamintit că toate principiile din *Predicați Evanghelia Mea* sunt importante și ar trebui să fie puse în practică. ■

Noi produse și resurse

ată un rezumat al unor noi produse și resurse pe care Biserica le-a făcut disponibile recent.

Povestiri din scripturi și cărți de colorat. Pentru a încuraja studiul individual și în familie al scripturilor, Biserica a publicat noi resurse care conțin povestiri din scripturi, începând cu o serie de cărți de colorat pentru copii cu vârste cuprinse între 2 și 8 ani. Versiuni gratuite în format PDF se găsesc pe **scripturestories.lds.org** și versiuni tipărite pot fi comandate pe **store.lds.org** și prin Serviciile de distribuție ale Bisericii.

Cărțile de colorat vor fi traduse în limbi care au ediții SZU ale scripturilor. Pe întreg parcursul anului 2017, versiunile traduse vor deveni disponibile, începând cu limbile spaniolă, portugheză, franceză, japoneză, coreeană, chineză (tradițională), germană, rusă și italiană.

Scripturile. Prima Președinție a anunțat o nouă traducere a Triplei combinații a scripturilor în limba franceză, disponibilă la **écritures.lds.org** și în aplicația pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei. Traducerea include o modificare minoră de formulare în una dintre rugăciunile de împărtășanie. Prima Președinție a anunțat, de asemenea, că traducerea Triplei combinații în limba croată este disponibilă online. De asemenea, edițiile tipărite ale Triplei combinații în limbile croată, rusă și islandeză au fost făcute disponibile recent.

Ajutor oferit familiilor care se confruntă cu probleme legate de atracția față de persoane de același sex. Pentru a-i ajuta pe membri să acționeze cu sensibilitate și tact atunci când în familia lor

apar problemele legate de atracția față de persoane de același sex, în rândul membrilor sau altundeva, noile materiale includ site-ul **mormonandgay.lds.org** și informații actualizate despre

subiectul privind atracția față de persoane de același sex (în limba engleză), inclusiv întrebări adresate frecvent și învățături ale Bisericii.

Actualizări privind aplicația Biblioteca Evangheliei Aplicația, folosită de membri din lumea întreagă pentru a studia scripturile, cuvântările de la conferințe și alte materiale, a beneficiat recent de o actualizare majoră, atât pentru iOS, cât și pentru Android. În versiunea 4, instrumentele pentru studiu sunt mai intuitive, caracteristicile și funcțiile sunt mai bine conectate și, de asemenea, sunt disponibile noi instrucțiuni video. Deoarece acum tot conținutul poate fi adnotat, puteți evidenția în culori, adăuga comentarii, face legături, eticheta și organiza tot conținutul ca într-o agendă. Puteți adnota materialele video, introducerile la capitole din scripturi și materialele ajutoare pentru studiu, listele din diferite lecții din manuale, imnurile și cântecele de la Societatea Primară și mult mai multe.

Actualizări privind aplicația Instrumente SZU. Versiunea 3.2.0 a aplicației pentru dispozitive mobile Instrumente SZU facilitează participarea la rânduielile din templu. Opțiunile adăugate îi ajută pe membri să vadă care este templul lor desemnat, să găsească cele mai apropiate cinci temple, să contacteze un templu sau să afle programul lui de funcționare și să li se amintească din timp când urmează să le expire recomandarea pentru templu. ■

Să predăm în modul Salvatorului

Cu toții vrem să predăm așa „cum a predat Salvatorul”, a spus vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, în timpul unei transmisiuni la nivel mondial pentru învățători, în data de 5 noiembrie 2016: „Instruirea Sa era simplă, directă și puternică.”

Vârstnicul Holland a spus că manualul *Să predăm în modul Salvatorului* ajută la îmbunătățirea calității predării în cadrul Bisericii. De asemenea, adunările consiliului învățătorilor și orientarea noilor învățători, despre care s-a discutat în timpul transmisiunii, vor avea o contribuție importantă. Transmisiunea, multe segmente video și alte materiale menite să îmbunătățească procesul de învățare sunt disponibile în 10 limbi pe **teach.lds.org**. ■

FAMILIA:

O DECLARAȚIE OFICIALĂ CĂTRE LUME

PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI CONSILIUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI AI BISERICII LUI ISUS HRISTOS A SFÎNȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

NOI, PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI Consiliul celor Doisprezece Apostoli ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, declarăm cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui.

TOATE FIINȚELE UMANE – bărbați și femei – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și eternă.

ÎN EXISTENȚA LOR PREMURITOARE, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au preaslăvit pe Dumnezeu ca Tatăl lor Etern și au acceptat planul Lui prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic ca să câștige experiență pământească pentru a progresa către perfecțiune și, în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moștenitori ai vieții eterne. Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Rânduielele și legămintele sacre ce se fac în templele sfinte dau posibilitatea fiecărei persoane să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu, iar familiilor lor să fie unite pentru eternitate.

PRIMA PORUNCĂ pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Evei a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție. Noi declarăm că porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul este încă valabilă. Declarăm în continuare că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătorii legal ca soț și soție.

DECLARĂM că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. Noi afirmăm că viața este sfântă și că este importantă în planul etern al lui Dumnezeu.

SOȚUL ȘI SOȚIA au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. „Fiii sunt o

moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi. Soții și soțiile – mamele și tații – vor fi făcuți răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru neîmplinirea acestor responsabilități.

FAMILIA este rânduită de Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern. Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătoriți și au dreptul de a fi crescuți de un tată și o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu toată fidelitatea. Fericirea în viața de familie poate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos. Căsătoriile și familiile reușite sunt stabilite și menținute pe principiile credinței, rugăciunii, pocăinței, iertării, respectului, dragostei, milei, muncii și ale activităților de recreere sănătoase. Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali. Invaliditatea, moartea sau alte situații pot duce la adaptarea sau schimbarea rolurilor în familie. Rudele ar trebui să ofere ajutor atunci când este nevoie.

NOI LE AVERTIZĂM pe acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener ori de copii sau care nu își îndeplinesc responsabilitățile față de familie că vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu. Mai departe, avertizăm că dezintegrarea familiei va aduce asupra persoanelor, comunităților și națiunilor nenorocirile prevăstite de profeții din vechime, precum și de cei moderni.

FACEM UN APEL CĂTRE toți cetățenii responsabili și către guvernanții de pretutindeni să promoveze acele măsuri menite să mențină și să întărească familia ca unitate fundamentală a societății.

Această declarație a fost citită de către președintele Gordon B. Hinckley ca parte a mesajului său din cadrul Adunării generale a Societății de Alinare din 23 septembrie 1995, desfășurată în orașul Salt Lake, Utah.

„Trăim într-o perioadă plină de mari greutăți și multă ticăloșie. Ce ne va apăra de păcatele și răutățile care sunt foarte larg răspândite în lume astăzi?”, a întrebat președintele Thomas S. Monson în cadrul celei de-a 187-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Eu susțin că o mărturie puternică despre Salvatorul nostru și despre Evanghelia Sa ne va ajuta să fim în siguranță... Vă implor pe toți să studiați în fiecare zi, rugându-vă, Cartea lui Mormon și să cugetați la ea. Dacă facem astfel, vom fi demni să auzim glasul Spiritului și vom putea să rezistăm ispitei, să învingem îndoiala și teama și să primim ajutor din cer în viața noastră.”